

Uyển Vân

Contents

Uyển Vân	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Gặp Lão Cung Chủ	2
2. Chương 2: Thánh Linh Sơn – Huyền Cung Cung Chủ	4
3. Chương 3: Thế Lực Mạnh Nhất – Báo Ân	7
4. Chương 4: Tiễn Cung – Tuyền Tú.	9
5. Chương 5: Hậu Cung Chấn Động	11
6. Chương 6: Thân Thể – Sắc Phong	13
7. Chương 7: Sóng Gió Hậu Cung.	15
8. Chương 8: Gậy Ông Đập Lưng Ông.	18
9. Chương 9: Thỏa Thuận.	20
10. Chương 10: Phản Kích.	22
11. Chương 11: Thực Hiện Thỏa Thuận.	24
12. Chương 12: Hội Thi Thơ Trổ Tài	26
13. Chương 13: Thiên Cổ Đề Nhất Kỳ Nữ	28
14. Chương 14: Sứ Thần Vào Kinh.	30
15. Chương 15: Ngự Yến.	32
16. Chương 16: Bích Ngọc Phong Thiên	34
17. Chương 17: Một Khúc Chấn Động Thiên Hạ.	36
18. Chương 18: Thượng Quan Ngọc.	38
19. Chương 19: Khâm Sai.	40
20. Chương 20: Trở Lại Huyện Tông Châu	42
21. Chương 21: Ngũ Châu.	44
22. Chương 22: Thổ Lộ Chân Tình.	46
23. Chương 23: Kỳ Án Ngũ Châu.	47
24. Chương 24: Sự Thật.	49
25. Chương 25: Khúc Mắc.	51
26. Chương 26: Tin Tức Bất Ngờ	54
27. Chương 27: Tương Kế Tự Kế	56
28. Chương 28: Thiên Tuyệt Nhai.	58
29. Chương 29: Trùng Trĩ Loạn Đảng.	60
30. Chương 30: Chuẩn Bị Hồi Kinh.	61
31. Chương 31: Thị Thiếp	63
32. Chương 32: Phế Thiếp.	65
33. Chương 33: Đối Phó Nhã Phi.	67
34. Chương 34: Thanh Trừ Hậu Cung.	70
35. Chương 35: Hôn Ước	72
36. Chương 36: Hôn Phu Vào Kinh.	74
37. Chương 37: Gặp Mặt.	76
38. Chương 38: Từ Mạn Kiều.	78
39. Chương 39: Tâm Kế.	80
40. Chương 40: Thành Thân.	82
41. Chương 41: Đến Giang Nam.	84

42. Chương 42: Giang Thiên Hành.	86
43. Chương 43: Gặp Lại.	88
44. Chương 44: Tập Kích Lúc Đêm Khuya.	89
45. Chương 45: Đại Hội Võ Lâm (Thượng).	91
46. Chương 46: Đại Hội Võ Lâm (trung)	93
47. Chương 47: Đại Hội Võ Lâm (Trung).	95
48. Chương 48: Đại Hội Võ Lâm (Hạ).	97
49. Chương 49: Đại Kết Cục (Thượng).	99
50. Chương 50: Đại Kết Cục (Hạ).	101

Uyển Vân



Giới thiệu

Nàng Nhan Uyển Vân một tiến sĩ IQ hơn người, gặp tai nạn máy bay không chết lại xuyên không. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-van>

1. Chương 1: Xuyên Qua Gặp Lão Cung Chủ

“Oanh”

Một tiếng nổ lớn trên bầu trời Thái Bình Dương.

‘Hôm nay một vụ nổ lớn đã xảy ra tại biển Thái Bình Dương, chuyến bay từ Đài Loan đến Mỹ chở đoàn tiến sĩ nghiên cứu khoa học, đã xảy ra sự cố ngay khi bay qua biển Thái Bình Dương, tất cả hành khách cùng phi hành đoàn gồm 85 người không một ai sống sót’. Đây là bản tin cuối ngày của đài chúng tôi.

Lúc này, tại một khu rừng trong sơn cốc.

Trên mặt đất, một tiểu cô nương đang nằm mê man, trên người không hề có bất kỳ vết thương nào, nhưng không hiểu sao nàng ta vẫn cứ không tỉnh lại.

Bên cạnh, một lão nhân vẫn đứng đó nhìn chăm chú vào tiểu cô nương, không có bất cứ biểu hiện gì, sau một lúc suy nghĩ, lão nhân bế lấy tiểu cô nương, bay vút khỏi rừng cây, tiến về sơn động.

“ Ừm” Nhan Uyển Vân cảm thấy đầu mình vô cùng đau, nàng chỉ nhớ mình đang ngồi trên máy bay đến Mỹ, sau đó máy bay đột nhiên xuất hiện một tia lửa, rồi nổ tung, lúc đó nàng cứ nghĩ là nàng đã chết, nhưng khi nàng mở mắt lần nữa, thì đã phát hiện mình nằm trong sơn động này.

Cả sơn động này vô cùng rộng, được bài trí giống như một căn phòng, khắp nơi đều là sách, còn nàng thì đang nằm trên một chiếc giường màu xanh trong suốt, nhìn có vẻ giống như ngọc bích, nhưng lại toát ra khí lạnh, làm cho nàng liên tưởng đến Thiên Niên Hàn Băng, một loại đá cổ trong truyền thuyết, vốn tích tụ từ hàn băng ngàn năm, mà nàng đã được đọc trong mấy cuốn tiểu thuyết cùng xem mấy bộ phim kiếm

hiệp, hơn nữa cách bài trí trong phòng này, lại giống như một căn phòng trong phim cổ trang, lại làm nàng nghĩ đến, ‘không lẽ mình không chết, mà lại xuyên không sao ???’.

Nghĩ vậy, nên nàng lấy hết sức xuống giường, sau đó đi xem xét chung quanh, bên trên tường có một tấm gương bằng đồng, khiến cho nàng chú ý, vì từ khi tỉnh lại, nàng không biết liệu sau tai nạn đó, có ảnh hưởng gì đến mình không ??? Nên nàng tiến lại xem, nhưng khi nhìn thấy dung mạo của mình trong gương, nàng lại không khỏi sửng sồ.

‘Đây không phải là dung mạo của ta lúc mười hai tuổi sao a???’ Nhan Uyển Vân thì thào lẩm bẩm.

Đang lúc này, một giọng nói đột nhiên xuất hiện trong phòng, làm cho nàng giật nảy mình.

“Tiểu a đầu, rốt cuộc ngươi cũng chịu tỉnh a ???”

Nhan Uyển Vân nhìn lại, thì thấy bên trong phòng từ lúc nào đã xuất hiện thêm một lão nhân râu tóc bạc phơ, dáng người cao gầy, đang mỉm cười nhìn mình.

“ông là ai ???” Nhan Uyển Vân lên tiếng thắc mắc.

“là người cứu ngươi, nếu không có ta, giờ này có lẽ ngươi đã bị dã thú ăn thịt rồi” lão nhân mỉm cười trả lời.

“đa tạ, thế ông có thể cho ta biết đây là đâu ??? Và bây giờ là triều đại nào được không ???”

“đây là Tuyệt Thiên cốc, bây giờ là Nguyên Niên hoàng triều năm thứ mười” lão nhân từ tốn đáp lời.

“Oanh” Nhan Uyển Vân đột nhiên cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

‘Nàng thật sự không chết, hơn nữa...hơn nữa...còn xuyên không a’.

“Tiểu a đầu, ngươi tên gì ???” lão nhân nhẹ giọng hỏi.

“Nhan Uyển Vân” nàng thì thào đáp lại.

“Tiểu a đầu, nếu muốn đa tạ ta, không thể chỉ nói bằng lời a” lão nhân cũng không thèm quan tâm đến vẻ mặt ngơ ngác của Nhan Uyển Vân, mà lại cười một cách bí hiểm nhìn nàng.

“ý của ông là sao ???” Nhan Uyển Vân lấy lại tinh thần hỏi.

“tên của ta là Đoạn Vô Ngân, ta là cung chủ của Huyền cung trên giang hồ, mấy tháng trước, ta vốn đến đây bế quan tu luyện, nhưng chẳng may tẩu hỏa nhập ma, bây giờ ta nghĩ, cùng lắm ta chỉ có thể sống năm năm nữa thôi, nên ta muốn tìm một truyền nhân, nhưng giữa nơi thâm sơn cùng cốc thế này, đó lại là điều không thể, đang lúc ta đau đầu vì chuyện này, thì ta phát hiện ra ngươi, nên ta tin chắc đây là ý trời đã mang ngươi đến đây, là ông trời muốn ta nhận ngươi làm đồ đệ, a đầu, nếu muốn đa tạ ta, thì hãy làm đệ tử của ta, sau khi ta qua đời, ngươi hãy thay ta thống lĩnh Huyền cung, có được không ???” Đoạn Vô Ngân nhìn nàng chân thành nói.

Nhan Uyển Vân lại một lần nữa chấn động, không ngờ lại có thứ tốt như thế rơi ngay trên người mình, nàng đọc tiểu thuyết nhiều nên rất rõ, ở những nơi thế này, nếu không có thực lực, thì nàng chắc chắn sẽ gặp nhiều phiền phức, đã ông trời ban cho nàng cơ hội tốt như thế, nàng làm sao có thể chối từ a.

“được, ta đồng ý” Nhan Uyển Vân mỉm cười gật đầu.

Đoạn Vô Ngân thấy thế, không khỏi vui mừng, rốt cuộc tuyệt học của ông cũng có người kế thừa, ông có thể hoàn thành tâm nguyện của mình rồi, dù nhìn thấy a đầu này tư chất không tồi, nhưng nếu muốn luyện thành thần công thì lại là chuyện không dễ gì, cho nên ông chỉ hy vọng có thể để a đầu này tiếp thu được một phần ba tuyệt học của ông là ông đã mãn nguyện rồi. Nhưng Đoạn Vô Ngân đã hoàn toàn sai lầm vì suy nghĩ này của mình.

Đông qua, xuân về, thấm thoát, đã bốn năm trôi qua, Nhan Uyển Vân bây giờ đã mười sáu tuổi, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, dung mạo thanh tú, dù không có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, nhưng trên người nàng lại toát ra một vẻ dịu dàng, nhu mì, làm cho người khác muốn bảo hộ.

Và không biết có phải do tác dụng của Thiên Niên Hàn Băng, hay vì thường xuyên phục dùng các loại trái cây, thảo dược quý hiếm trong cốc hay không ??? Mà Nhan Uyển Vân bây giờ có tốc độ luyện công kinh

người, trong bốn năm đã học xong toàn bộ võ công của Đoạn Vô Ngân, hơn nữa còn luyện thêm tất cả bí tịch võ lâm mà Đoạn Vô Ngân cả đời sưu tầm được.

Đoạn Vô Ngân là ai chứ ??? Là nhất đại tôn sư của võ lâm, là thiên hạ đệ nhất cao thủ, võ công đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, vậy mà bây giờ, hoàn toàn không phải là đối thủ của Nhan Uyển Vân, dù điều này làm cho Đoạn Vô Ngân có chút mất mặt, vì mình lại thua đệ tử của mình, nhưng ông lại cảm thấy vô cùng vui mừng, vì rốt cuộc mình cũng có được một truyền nhân, có thể đem tuyệt học có ông phát dương quang đại, nghĩ đến đây thôi, là ông đã cảm thấy một tia cuồng hỷ sôi trào trong lòng.

“Vân nhi, con lại đây” Đoạn Vô Ngân ngồi trên Thiên Niên Hàn Băng, vẻ mặt suy yếu nhìn vào Nhan Uyển Vân.

“sư phụ” Nhan Uyển Vân đôi mắt có chút hồng, nhìn vào Đoạn Vô Ngân, nàng biết thời hạn của sư phụ đã đến rồi.

“Vân nhi, đây là Huyền Thiên lệnh, là lệnh bài của cung chủ Huyền cung, sau khi rời khỏi đây, con hãy mang nó đến Thánh Linh sơn, nơi đó chính là tổng đàn của Huyền Cung, mang lệnh bài này giao cho hai vị hộ pháp, sau đó hãy đọc một câu khẩu quyết ‘Thánh Linh chi địa, Huyền Thiên trường tồn’, lúc đó lệnh bài này sẽ có phản ứng, nó sẽ chứng minh thân phận của con là truyền nhân của ta, vì chỉ có người tu luyện Huyền Thiên công, bí pháp chỉ truyền cho cung chủ, mới có thể khiến cho lệnh bài này có phản ứng, nên con yên tâm, cho dù có rơi vào tay người khác, họ cũng không thể sử dụng, ta hy vọng con có thể thay ta, mang Huyền cung phát dương quang đại, để ta có thể yên tâm ngậm cười nơi chín suối” Đoạn Vô Ngân vẻ mặt cố gắng tươi cười nhìn Nhan Uyển Vân nói.

“sư phụ, người yên tâm, Vân nhi nhất định sẽ thay người hoàn thành tâm nguyện” Nhan Uyển Vân giọng nói tràn đầy kiên định.

“tốt, con đưa tay ra” Đoạn Vô Ngân gật đầu mỉm cười, sau đó nói tiếp.

Nhan Uyển Vân không biết vì sao sư phụ lại bảo nàng đưa tay ra, nhưng nàng vẫn làm theo. Thì đột nhiên nàng cảm thấy một luồng nội lực thâm hậu từ trên người Đoạn Vô Ngân từ từ truyền sang cơ thể mình.

“sư phụ” Nhan Uyển Vân hoảng hốt gọi.

“đừng cử động, ta biết võ công hiện giờ của con trên cả ta, nhưng nếu ta chết, thì một thân công lực này cũng sẽ biến mất theo, như vậy thì rất lãng phí, chỉ bằng ta truyền nó cho con, như vậy càng có thể giúp con gia tăng thực lực, để trên đời này, con không còn đối thủ nữa, đến lúc đó con thể chuyên tâm thay ta quản lý tốt Huyền cung” Đoạn Vô Ngân mỉm cười nhẹ giọng nói.

Trải qua hơn một canh giờ, rốt cuộc Đoạn Vô Ngân cũng hoàn thành xong việc truyền nội lực sang người Nhan Uyển Vân. Sau đó ông cũng từ từ nhắm mắt lại, ra đi một cách thanh bình.

Nhan Uyển Vân nhìn vào người trước mặt đau lòng khóc lớn một trận, sau đó ngậm ngùi mang thi thể Đoạn Vô Ngân đi hỏa thiêu, để có thể dễ dàng mang về Thánh Linh sơn. Sau khi hoàn thành sau mọi chuyện, Nhan Uyển Vân làm theo di nguyện của Đoạn Vô Ngân, mang sơn động này tiêu hủy, để tránh kẻ gian lợi dụng, rồi lặng lẽ rời đi sơn cốc.

2. Chương 2: Thánh Linh Sơn – Huyền Cung Cung Chủ

Nhan Uyển Vân phải mất rất nhiều công phu mới có thể rời khỏi sơn cốc, dù nàng có một thân tuyệt kỹ, nhưng do vách núi của sơn cốc vô cùng dốc, có nhiều chỗ rất khó vịn dụng khinh công, nên đa phần nàng đều dựa vào sức mình mà leo lên, đến khi lên được phía trên, thì nàng đã hoàn toàn đuối sức, lâm vào mê man.

Lúc Nhan Uyển Vân tỉnh lại lần nữa, nàng đã xuất hiện bên trong một căn phòng nhỏ đơn sơ, được bày trí rất đơn giản, bên trên tường còn treo một bức ảnh Bồ Tát.

Đúng lúc này, thì cánh cửa phòng lại được mở ra, một nữ tử thân vận lam y, trong rất xinh đẹp, gương mặt tươi cười gần gũi nhìn nàng.

“cô nương, cô tỉnh rồi “

“là cô đã cứu ta” đây là Nhan Uyển Vân khẳng định.

“Ân, ta trong lúc đến chùa dâng hương, nhìn thấy cô nương ngất xỉu ven đường, nên đã đưa cô nương đến Từ An tự này, đại phu đã xem qua, nói rằng cô nương chỉ là do đói quá nên ngất xỉu thôi” lam y nữ tử mỉm cười đáp.

‘ngất xỉu vì đói, Nhan Uyển Vân ngây người vì điều này, nếu để sư phụ biết, nàng thân là truyền nhân của Thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng lại ngất xỉu vì đói, chắc người sẽ tức giận đến hộc máu quá’ Nhan Uyển Vân trong lòng thầm nghĩ.

“ cô nương, xin hỏi quý danh, nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ đền đáp ơn này” Nhan Uyển Vân từ tốn nói.

“tiểu nữ Trương Tiểu Diệp, còn về trả ơn thì cô nương không cần khách sáo, cha ta thường dạy ta, nên biết giúp đỡ mọi người, cho nên đây chính là niềm vui của ta, cô nương không cần để trong lòng” Trương Tiểu Diệp cười nhẹ lắc đầu.

“cha của cô nương thật là một người cha tốt” Nhan Uyển Vân cảm khái lên tiếng.

Nàng vốn là cô nhi, nên chưa từng biết cái gì là tình thương cha mẹ, từ lúc quen biết sư phụ, nàng đã xem người như cha ruột, bây giờ sư phụ đã qua đời rồi, trên đời này nàng đã không còn người thân, nàng chỉ có thể tiếp tục dựa vào chính mình thôi, nhưng nói thật nàng rất hâm mộ những người có được sự yêu thương của cha mẹ.

“Ân, ông ấy không chỉ là một người cha tốt, mà còn là một vị quan tốt, dù chỉ là Tri Huyện của Huyện Tông Châu, một huyện nhỏ, nhưng ông ấy xưa nay vẫn là quan thanh liêm, ông chính là tấm gương của ta” Trương Tiểu Diệp gương mặt đầy tiểu dung nói, nhắc đến cha nàng, nàng luôn luôn cảm thấy tự hào vô cùng.

Sau đó hai người lại tiếp tục trò chuyện đôi chút, rồi dùng bữa, sáng hôm sau, Nhan Uyển Vân từ biệt lên đường đến Thánh Linh sơn, nhưng trong lòng nàng thầm nghĩ, ‘ nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ báo đáp ân tình này, nàng xưa nay là người ân oán phân minh, có ân tất trả, có thù tất báo, có ân sẽ đền đáp gấp trăm lần, nhưng có thù cũng sẽ đáp lại gấp ngàn lần, tuyệt không nương tay’.

Thiên hạ này vốn chia thành tứ quốc : Nguyên Niên, Thuần Ngọc, Thác Ngân, Tiêu Nguyệt , Tứ đại môn phái : Thiên Sơn, Diệp Hồng, Thiết Đình, Âm Dạ, tuy nhiên bá chủ cao nhất của võ lâm và thiên hạ lại là Huyền cung danh trấn giang hồ, cung chủ Đoạn Vô Ngân là nhất đại tôn sư của võ lâm, võ công trác tuyệt, xuất thần nhập hóa, lại làm người chính trực, không có dã tâm, chỉ chuyên tâm tu luyện thần công, nhưng nếu có kẻ không có mắt trêu chọc, thì Huyền Cung cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, và đặc biệt Huyền cung chính là nơi chuyên bao che khuyết điểm, nên cho dù đệ tử có sai, cũng sẽ do người trong cung xử lý, nếu người ngoài tự tiện động thủ, thì xem như đắc tội với Huyền cung, mà đắc tội với Huyền Cung, nhẹ chính là chết, nặng là diệt môn, bất kỳ ai cũng không ngoại lệ.

Thế lực Huyền cung trải khắp thiên hạ, không nơi nào không có, bất kỳ kinh doanh, hay quan trường, chốn võ lâm đều có mặt thám của Huyền cung, điều đáng sợ là Huyền cung ra tay xuất quỷ nhập thần, chưa hề có ai thấy được họ ra tay như thế nào ??? Điều này cũng là điều khiến ọi người phải kinh sợ và kiêng nể.

Thánh Linh sơn, thánh địa Huyền Cung danh trấn giang hồ, là cấm địa của cả võ lâm và tứ quốc. Dưới chân núi, một nữ tử thân vận tử y, đang đứng nhìn lên đỉnh núi mà mỉm cười.

“Thánh Linh sơn, rốt cuộc cũng đến rồi a” tử y nữ tử trong miệng thì thào, sau đó thì triển khinh công lên núi.

Một lúc sau, tại Thiên Mật Viện, nơi tụ họp bàn bạc đại sự của Thánh Linh sơn, hai ghế tả hữu, hai lão nhân râu tóc bạc phơ đang ngồi, phía dưới hai người, còn có rất nhiều người khác, có nam có nữ, có trung niên, có người trẻ tuổi, nhưng tất cả họ đều có điểm chung, đều là cao thủ nhất đẳng trên võ lâm, và những người này không ai khác chính là Hắc Bạch hộ pháp, cùng Tứ Đại Đường chủ, cùng những vị thủ hộ cao thủ khác của Thánh Linh sơn, đang lúc mọi người đang bàn chuyện, thì bên ngoài vang lên giọng nói cung kính của một thị vệ.

“hai vị hộ pháp, bên ngoài có một vị cô nương cầu kiến, nói là phụng mệnh lão cung chủ đến đây”

Tất cả mọi người trong phút chốc đều dừng công việc đưa mắt nhìn nhau, chẳng phải lão cung chủ đang bề quan sao ???

Tại sao lại phái người đến đây ??? Dù nghĩ thế, họ vẫn bước ra đại sảnh, vì họ tò mò muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra ???.

Vừa bước vào đại sảnh, mọi người đã nhìn thấy một nữ tử vận tử y đứng đó, trên tay còn ôm lấy một hủ bằng sứ, đeo một tay nải nhỏ đơn giản, nhìn về phía họ.

“xin hỏi, trong số các vị, ai là Hắc Bạch hộ pháp ???” Nhan Uyển Vân chăm chú nhìn vào đám người hỏi, dù nàng chỉ cần nhìn qua cũng đã nhận ra hai lão nhân dẫn đầu chính là người nàng muốn tìm, nhưng nàng vẫn muốn xác định lại.

“chính là bọn ta, xin hỏi cô nương, đến Thánh Linh sơn có chuyện gì quan trọng” Hắc hộ pháp đứng ra hỏi.

Nhan Uyển Vân không trả lời, chỉ lấy trong người ra một khối lệnh, bên trên có khắc hai chữ Huyền Thiên đưa cho họ, hai vị hộ pháp sau khi nhìn thấy lệnh bài trên tay không khỏi sửng sò, sau đó chưa để họ kịp hỏi, Nhan Uyển Vân đã vãn dụng Huyền Thiên công đọc ra hai câu khẩu quyết ‘Thánh Linh chi địa, Huyền Thiên trường tồn’, nhất thời lệnh bài nhanh chóng phát sáng, tỏa hào quang bốn phía, sau đó từ trên tay hai vị hộ pháp, bay về phía Nhan Uyển Vân.

Mọi người trong đại sảnh nhìn thấy cảnh tượng này đều sửng người, vì họ biết rất rõ hiện tượng này có ý nghĩa gì.

“xin hỏi cô nương có quan hệ thế nào với lão cung chủ ??? Và hiện giờ lão cung chủ đang ở đâu ???” Bạch hộ pháp cung kính nói, trong lòng ông rất rõ, cô nương này biết Huyền Thiên thần công, như vậy quan hệ với lão cung chủ sẽ không tầm thường, nên ông cũng nên cư xử cho đúng mực.

“lão cung chủ là sư phụ của ta, bốn năm trước, người vì luyện công tẩu hỏa nhập ma, biết không còn sống bao lâu, nên đã nhận ta làm đồ đệ, sau đó truyền thụ võ công, cùng công lực cả đời cho ta, đồng thời cũng đem chức vị cung chủ Huyền cung giao lại cho ta, sau đó thì người đã cười hạc quy tiên, đây là tro cốt của lão cung chủ, do ta làm theo di nguyện của người, mang về đây để có thể chôn cất tại Thánh Linh sơn Thánh Địa” Nhan Uyển Vân nhẹ giọng giải thích, thái độ vô cùng bình tĩnh.

Tất cả mọi người nghe xong điều này không khỏi ngỡ ngàng, nhưng họ tuyệt đối không hề nghi ngờ lời của Nhan Uyển Vân, bởi vì nàng rõ ràng biết Huyền Thiên công, hơn nữa có thể làm cho Huyền Thiên lệnh bài có phản ứng, điều này chứng tỏ những gì nàng nói là thật, lão cung chủ thật sự đem vị trí cung chủ truyền cho nàng, nên mọi người không ai dám có ý kiến, vì họ tuyệt đối tin tưởng, chắc hẳn vị cô nương này có chỗ hơn người mới khiến cho lão cung chủ tin tưởng và coi trọng như thế.

“thuộc hạ tham kiến cung chủ” tất cả mọi người sau khi nghĩ thông suốt, lập tức quỳ xuống hành lễ với Nhan Uyển Vân.

“đứng lên đi” Nhan Uyển Vân nhẹ giọng lên tiếng.

“hai vị hộ pháp, làm phiền hai vị triệu tập những người có chức vụ quan trọng trong cung quay về, chúng ta cần tổ chức tang lễ cho lão cung chủ, nhưng đừng làm kinh động các thế lực khác, đợi đến khi mọi chuyện ổn định hãy thông báo tin tức này ra ngoài” Nhan Uyển Vân bình tĩnh ra lệnh.

Điều này làm ọi người bắt đầu thay đổi cách nhìn về nàng, ‘nữ tử này quả không đơn giản, suy nghĩ sâu xa, thảo nào lão cung chủ lại chọn nàng, không sai nếu bây giờ tin tức lão cung chủ qua đời truyền ra ngoài, cho dù trước đây Huyền cung có lớn mạnh, nhưng cũng không dám chắc những thế lực khác sẽ không nhân cơ hội này mà gây rối, cho nên tốt nhất nên tạm thời không để lộ ra, để tránh đại loạn’.

Hai vị hộ pháp nhanh chóng rời đi chuẩn bị, sau đó sai người đưa Nhan Uyển Vân về phòng, những ngày tháng tranh đấu của Nhan Uyển Vân tại thế giới này ngày hôm nay chính thức bắt đầu.

3. Chương 3: Thế Lực Mạnh Nhất — Báo Ân

Hai năm trôi qua, thiên hạ thay đổi rất nhiều, hai năm trước tin tức lão cung chủ Huyền cung Đoạn Vô Ngân qua đời làm chấn động cả thiên hạ.

Trong lúc các thế lực đang âm thầm suy nghĩ không biết có nên thừa dịp Thánh Linh sơn như rắn mất đầu, mà thừa nước đục thả câu, thì Tuyên Thành môn, một môn phái cũng rất có tiếng trong võ lâm lại phát động công kích, tấn công Thánh Linh sơn, Tuyên Thành môn chủ vốn dẫn theo hơn năm ngàn đệ tử, tuy nhiên sau những tiếng kêu la thảm thiết từ Thánh Linh sơn truyền ra, thì những gì người của các thế lực nhìn thấy chính là hơn năm ngàn đệ tử của Tuyên Thành môn, không một ai sống sót, đặc biệt Tuyên Thành môn chủ còn thảm hại hơn, thi thể không được trọn vẹn, hoàn toàn là một đồng thịt máu lẫn lộn đưa về Tuyên Thành môn, đêm hôm đó, ba từ Tuyên Thành môn cũng vĩnh viễn biến mất trên đời này, không còn một ai có liên quan đến nó tồn tại nữa.

Trải qua một màn này, mọi người mới biết được, thì ra Huyền Cung đã có tân cung chủ, người này là đệ tử chân truyền của Đoạn Vô Ngân, có được tuyệt học cùng công lực cả đời của Đoạn Vô Ngân, thậm chí người này còn mạnh hơn cả Đoạn Vô Ngân lúc còn sống, nên tất cả kế hoạch của các thế lực khác chưa kịp thực hiện đã hoàn toàn vỡ tan trong trứng nước.

‘Đùa, một Đoạn Vô Ngân đã khó đối phó, người này còn mạnh hơn Đoạn Vô Ngân, hơn nữa, còn vô cùng thần bí, không ai biết được người này là ai, những người gặp mặt người này đều trở thành xác chết, thì làm sao họ dám trêu chọc, đụng vào một đối thủ mà mình không biết rõ, thì trừ phi kẻ đó bị điên’ đây chính là suy nghĩ của tất cả mọi thế lực.

Thiên Mật Viện.

Uyển Vân ngồi trên ghế, nghe mọi người báo cáo tình hình trong cung, nàng cảm thấy vô cùng hài lòng, hai năm nay, nàng vẫn dụng mọi hình thức kinh doanh, cùng kiến thức hiện đại, đã làm Huyền cung phát triển vượt bậc, thậm chí so với Huyền cung của hai năm trước còn mạnh hơn gấp mười lần.

Điều này làm ọi người trong cung đều đối với nàng càng ngày càng kính, trước đây họ cứ nghĩ cho dù lão cung chủ xem trọng nàng, nhưng nàng cùng lắm chỉ có thể giữ vững cơ nghiệp Huyền cung mà thôi, chứ không hy vọng xa vời, dù gì Huyền cung vốn dĩ trước nay không hề tranh đấu với đời, lúc giết người chỉ vì phản kích tự vệ, hay vì nhận sinh ý mà thôi, nào ngờ nàng lại có thể làm cho Huyền cung phát triển đến bậc này, làm ọi người đều trợn mắt ngạc nhiên.

Đặc biệt các cách thức kinh doanh cùng những biện pháp mở rộng sinh ý của nàng lại vô cùng thần diệu, giống như là chiến thần trên chiến trường, đánh đâu thắng đó, điều này làm mọi người dần dần, thật lòng cung kính nàng, thậm chí có đôi lúc họ còn xem nàng như thần, là thần thủ hộ Huyền cung, vì những chuyện nàng làm, thật sự vượt xa so với những gì mà bọn họ biết.

Đối với việc này Uyển Vân vô cùng vừa lòng, đây chính là thứ nàng cần, phục tùng cùng trung thành, có như vậy, mới có thể đoàn kết đem Huyền cung ngày càng tiến xa hơn nữa.

“được rồi, hôm nay nhiều đó thôi, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ rời cung một chuyến, mọi chuyện trong cung sẽ giao cho hai vị hộ pháp xử lý, có chuyện gì các người cứ bẩm báo với họ” Uyển Vân nhàn nhạt lên tiếng.

“cung chủ, người định xuất cung” Hắc hộ pháp tò mò.

“Ân, hai năm trước ta đã từng nhận ân tình của một người, hai năm nay vì chuyện của Huyền cung mà ta chưa có cơ hội báo ân, bây giờ Huyền cung đã có các người, cộng thêm với thế lực của Huyền cung hiện tại, ta tin chắc sẽ không có bất kỳ kẻ nào ngu ngốc mà đắc tội với chúng ta, nên ta cũng yên tâm mà rời đi” Uyển Vân nhẹ giọng nói rõ.

“cung chủ hay để thuộc hạ thay người làm chuyện này, cung chủ thân phận tôn quý, vốn không cần phải như thế” Thanh Long Đường chủ ngồi bên dưới cung kính nêu ý kiến.

“không cần, chuyện này ta muốn đích thân đi làm, các người không cần nói nữa, sau khi làm xong, ta sẽ tự động quay về, trong thời gian ta đi vắng các người phải quản lý tốt Huyền cung, có gì cứ thông báo cho ta,

còn nếu có chuyện khẩn cấp, không kịp xử lý, thì cứ vào Thánh Địa tìm mấy vị kia.” Uyển Vân phát tay từ chối, kiên quyết với ý kiến của mình

Mọi người thấy thế cũng không ai dám ngăn cản, vì họ rất rõ, chuyện mà cung chủ quyết định, xưa nay chưa từng có ai thay đổi được.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện Uyển Vân rời khỏi Thánh Linh sơn hướng Huyện Tông Châu mà đến.

Trải qua nửa tháng vượt đường, rốt cuộc Uyển Vân cũng đến được Huyện Tông Châu.

Phủ nha Huyện Tông Châu, một tấm bảng lớn treo trước cửa, Uyển Vân mỉm cười nhìn lên, rốt cuộc cũng đến rồi.

“cha, cha không cần nói, ý nữ nhi đã quyết, cha hãy để cho nữ nhi đi, có như vậy cha mới không sao” trong đại sảnh, Trương Tiểu Diệp quỳ trên mặt đất, hướng Tông Châu Huyện lệnh, cũng tức là cha nàng Trương Đức cầu xin.

“nữ nhi a, tội gì con phải khổ như vậy a, hoàng cung là nơi nguy hiểm thế nào con có biết không ??? Đó vốn là nơi không thích hợp với những người thiện lương như con đâu a” Trương Đức đau lòng lắc đầu.

“cha, nhưng Tào tri phủ đã nói rồi, nếu con không tiến cung, họ sẽ vu cho cha tội tham ô, đến lúc đó cha nhất định sẽ gặp nguy hiểm, Tào tri phủ đó là cháu của Hình bộ thượng thư, chúng ta vốn đầu không lại, nếu đã thế, nữ nhi thà hy sinh cũng không để cha chịu hàm oan, mà hủy đi danh dự cả đời” Trương Tiểu Diệp đau lòng khóc cầu xin.

“nữ nhi a, con...cha đồng ý với con” Trương Đức lắc đầu không biết nói gì nữa.

Nhưng ông cũng đau khổ trong lòng không kém, chỉ trách ông vô dụng, đắc tội với người ta, làm liên lụy đến nữ nhi của mình.

“lão gia, bên ngoài có một vị cô nương nói muốn tìm tiểu thư” lúc này, một gia đình chạy vào bẩm báo, nghĩ lại cũng tiếc thay cho lão gia và tiểu thư, đúng là cha con số khổ mà, nhưng hắn cũng là nô tài, nên không thể giúp được gì cả.

“cô nương ??? người mời vào đi” Trương Đức nhíu mày suy nghĩ một lúc sau đó lên tiếng.

Uyển Vân bước vào đại sảnh, chứng kiến cảnh tượng cha con Trương Tiểu Diệp đều vẻ mặt đau khổ, Trương Tiểu Diệp thậm chí còn khóc sưng cả mắt, thì lập tức nhận ra, nơi này đã xảy ra chuyện a.

“xin hỏi cô nương là ???” Trương Đức nghi ngờ nhìn Uyển Vân hỏi, dựa theo kinh nghiệm của lão, cô nương này tuyệt đối không đơn giản, không hề giống bề ngoài chỉ là một cô nương bình thường.

“Trương tiểu thư, cô còn nhớ ta sao ???” Uyển Vân không trả lời, mà xoay người hỏi Trương Tiểu Diệp.

“cô...là cô” Trương Tiểu Diệp đắm chiêu suy nghĩ, sau đó như bừng tỉnh đại ngộ.

“Diệp nhi, con quen biết cô nương này sao ???” Trương Đức nghi hoặc .

“cha, hai năm trước con trong lúc đến Từ An tự dâng dương, tình cờ nhìn thấy cô nương này ngất xỉu bên đường nên con đã cứu cô ấy” Trương Tiểu Diệp nhẹ giọng giải thích.

“nguyên lai là thế, thế không biết cô nương hôm nay đến đây là có chuyện gì ???” Trương Đức nhìn Uyển Vân hỏi.

“tiểu nữ Nhan Uyển Vân, ân cứu mạng của tiểu thư hai năm trước tiểu nữ vẫn chưa có cơ hội đền đáp, nay đến đây xin lão gia cùng tiểu thư chấp thuận, tiểu nữ nguyện làm a hoàn cho tiểu thư ba năm, xem như là đền đáp ân tình năm xưa” Uyển Vân dịu dàng hồi đáp.

“A” Trương Tiểu Diệp ngơ ngác nhìn Uyển Vân.

“cô nương, ta biết tấm lòng của cô, bất quá tiểu nữ sắp phải tiến cung, nơi đó rất nguy hiểm, ta không muốn liên lụy cô nương, nên cô nương nhanh rời đi thôi” Trương Đức lắc đầu đau khổ, ông thật là một người cha vô dụng, cả nữ nhi của mình cũng không bảo vệ được.

“tiến cung ??? Đây là có chuyện gì ???” Uyển Vân nhìn vẻ mặt không đành lòng của Trương Đức khi nhắc đến hai từ này thì biết chắc trong này nhất định có vấn đề.

“Hey

, ai lại muốn cho con mình vào cái nơi nguy hiểm đó a, chẳng qua chỉ trách lão phu vô dụng, không có quyền thế, bị người hãm hại, mới khiến cho nữ nhi hy sinh tự do cùng hạnh phúc để đổi lại a” Trương Đức thở dài ra tiếng, trong ông như già đi thêm mười tuổi.

“cha, không phải lỗi của cha, là bọn họ vu oan cho cha nên mới thế, nữ nhi không trách cha, đây là nữ nhi cam tâm tình nguyện” Trương Tiểu Diệp nhìn cha mình đau buồn không đành lòng nâng vò vàng an ủi.

Uyển Vân đứng nơi đó nhìn hai người, suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lên tiếng.

“lão gia, nếu người tin tưởng ta, hãy để ta theo tiểu thư vào cung, ta hứa với người, nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho tiểu thư, khiến cho tiểu thư tìm được hạnh phúc”.

Trương Đức nghe xong lời này chăm chú nhìn vào nữ tử trước mặt, nữ tử này nhìn vào cũng chỉ bằng tuổi nữ nhi của hắn, vậy mà trên người lại toát ra một cỗ khí thế như ‘quân lâm thiên hạ’, trong đôi mắt của nàng ta khi nói những lời vừa rồi, hoàn toàn tràn ngập tin tưởng. Đúng chính là tin tưởng, hơn nữa còn có khẳng định, thử hỏi một nữ tử tầm thường liệu có thể có biểu hiện như thế sao ???

Câu trả lời rõ ràng là không, không hiểu sao nghĩ vậy thì trong đầu Trương Đức lại thầm đưa ra quyết định.

“hảo, ta nhận lời cô nương, vậy thì sau này Diệp nhi giao cho con cô nương vậy” Trương Đức nhìn Uyển Vân, chân thành nói.

“hảo” Uyển Vân kiên định gật đầu.

“Diệp nhi, sao này bất luận chuyện gì con cũng phải nghe theo lời của Nhan cô nương, nhớ chưa ???” Trương Đức nghiêm túc dặn dò.

“Dạ cha” dù không hiểu chuyện gì, nhưng mà Trương Tiểu Diệp tin tưởng vào cha mình, hơn nữa từ sâu trong lòng nàng, Uyển Vân lại tạo cho nàng cảm giác an toàn, khiến cho nàng khẳng định, nữ tử này tuyệt sẽ không hại nàng.

4. Chương 4: Tiến Cung – Tuyển Tú.

Một tháng ngồi xe ngựa, rốt cuộc Uyển Vân cùng Tiểu Diệp đã đến được Thiên Nhật thành, kinh thành Nguyên Niên quốc.

Đến nơi không bao lâu, vẫn chưa được nghỉ ngơi, thì hai nàng đã được thông báo phải ngay lập tức vào cung chuẩn bị cho cuộc thi tuyển tú.

Hoàng cung Nguyên Niên quốc nằm ở phía Đông Thiên Nhật Thành, Nguyên Niên đế Hiện Viên Trạch, năm nay hai mươi lăm tuổi, kế vị năm mười tuổi, làm hoàng đế mười lăm năm, Nguyên Niên quốc dưới sự cai trị của Nguyên Niên đế, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa.

Hai cánh tay đắc lực của Nguyên Niên đế là Đại tướng quân Lạc Thiên Kỳ và đệ đệ cùng mẫu với người, tứ vương gia Hiện Viên Vũ, hai người một văn một võ, một trấn giữa biên quan, một củng cố triều đình, giúp hoàng đế xây dựng một vương triều hùng mạnh nhất từ khi Nguyên Niên quốc lập quốc đến nay.

Hậu cung của Nguyên Niên đế hiện giờ, có Lan quý phi, con gái của Thừa tướng đương triều, do Nguyên Niên đế chưa lập hậu, nên nàng ta được xem là phi tử có quyền lực nhất hậu cung hiện giờ. Bên dưới là tứ phi Mai, Ngọc, Nhã, Tường, ngoài ra còn có hơn hai mươi quý nhân khác.

(TT: bởi vậy mới nói, hoàng đế chính là heo giống chính tông ~.~)

Tuyển tú nữ ba năm sẽ diễn ra một lần, mục đích làm phong phú thêm hậu cung, thay hoàng đế sinh con nối dõi tông đường, nhưng mấy ai biết rõ, muốn sinh tồn chốn hậu cung, một, phải biết nắm bắt tình thế, hai, phải có thể lực, cùng mưu trí, ba, nếu không có cả hai thứ trên, thì cách tốt nhất bảo toàn tính mạng chính là an phận thủ thường.

“tiểu thư, nhớ lời của nô tỳ, nếu người lựa chọn không tranh đấu, thì người tốt nhất nên an phận, ai làm gì cũng mặc kệ, tuân thủ, không nghe, không thấy, không biết, như vậy người mới có hy vọng sống sót mà gặp lại lão gia, còn nếu người lựa chọn tranh đấu thì nô tỳ sẽ giúp người, người chọn cái nào ???” Uyển Vân nghiêm túc nhìn Tiểu Điệp hỏi.

“Vân nhi, ta đã nói rồi, ta vào cung là bất đắc dĩ, cho nên ta chỉ hy vọng có thể an bình sống qua ngày, muội yên tâm, ta sẽ ghi nhớ lời của muội, sẽ không xen vào chuyện của người khác đâu” Tiểu Điệp mỉm cười nhẹ nói.

Uyển Vân nghe xong lời nàng không nói nữa, chỉ im lặng, nhưng trong lòng lại bổ sung thêm một câu, ‘tiểu thư a, hậu cung không đơn giản như người nghĩ đâu, chỉ sợ tương lai người sẽ thay đổi quyết định của mình thôi’.

Hôm nay, là ngày tuyển tú, các tiểu thư xuất thân quyền quý đa phần đều được phong quý nhân chờ thị tẩm, còn những tú nữ không có quyền thế, thì đều được sắp xếp một cung điện nhỏ, hằng ngày đều được cung cấp ba bữa cùng một ít vật dụng, và Tiểu Điệp chính là một trong số những người đó.

“tiểu thư, mọi thứ đã được sắp xếp xong, người vào đi thôi” Uyển Vân mỉm cười nói.

Tiểu Điệp bước vào phòng nhìn xung quanh, đây là một căn phòng nhỏ, đơn sơ, nhưng nói chung là sạch sẽ và đủ vật dụng, không đến nỗi nào, ít ra so với các cung của những tú nữ khác thì khá hơn rất nhiều.

“Vân nhi, đây là ???” Tiểu Điệp ngạc nhiên hỏi Uyển Vân, tại sao rõ ràng cùng là tú nữ, nhưng chỗ của nàng lại tốt hơn những người kia.

“tiểu thư, có tiền muốn gì cũng được mà, chỉ cần bỏ ra chút tiền, đưa cho bọn thái giám, thì họ sẽ tự động sắp xếp cho chúng ta chỗ ở tốt thôi” Uyển Vân cười nhẹ, tiểu thư nhà nàng đúng là ngây thơ quá đi mất.

“Ân” Tiểu Điệp gật đầu tỏ vẻ hiểu.

‘Thảo nào cha lại tin tưởng giao nàng cho Vân nhi, Vân nhi quả thật thông minh, lại hiểu chuyện, có Vân nhi ở, nàng tin chắc nàng nhất định sẽ không sao’. Tiểu Điệp trong lòng thầm nghĩ.

“tiểu thư, đừng nghĩ nhiều nữa, nô tỳ đã chuẩn bị nước và quần áo, người mau tắm đi, sau đó tranh thủ nghỉ ngơi một chút, nô tỳ sẽ ở ngoài canh chừng cho người” Uyển Vân nhẹ giọng nói.

“Ân” Tiểu Điệp gật đầu, sau đó tiến vào trong.

Uyển Vân cũng lui ra ngoài đóng cửa lại, nhưng bên ngoài lúc này đã có người đứng chờ sẵn, vừa nhìn thấy Uyển Vân đi ra, người này lập tức hành lễ, sau đó cả hai nhanh chóng tiến vào căn phòng ngay bên cạnh.

“thuộc hạ tham kiến cung chủ” người này vừa vào phòng liền quỳ xuống thi lễ với Uyển Vân.

“đứng lên đi” Uyển Vân nhẹ nhàng phát tay.

“nghe nói hiện giờ người là tổng quản thái giám của hoàng cung” Uyển Vân giọng nói tràn ngập uy nghiêm hỏi.

“dạ vâng, thưa cung chủ, nhưng thuộc hạ cũng là người của Chu Tước Đường Huyền cung, chỉ cần Nguyên Niên quốc không gây bất lợi cho Huyền cung, thuộc hạ sẽ không ra tay, còn nếu không, việc đầu tiên thuộc hạ làm chính là khống chế hoàng đế Nguyên Niên quốc” tổng quản Từ Hàm giọng nói tràn ngập kiên định, hần tuyệt không quên, năm đó khi cả nhà mình chết thảm, là do Huyền cung đã thu lưu hần, giúp hần báo thù, Huyền cung chính là gia đình thứ hai của hần, người của Huyền cung chính là thân nhân của hần, những ân tình này hần sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, cho dù hoàng thượng đối tốt với hần, nhưng chỉ cần hoàng thượng gây bất lợi cho Huyền cung, hần cũng sẽ ra tay không do dự.

“Ân, ta biết tấm lòng của người, nhưng tạm thời người không cần làm gì cả, chỉ cần liên lạc với người của chúng ta trong cung, trong thời gian này, quan sát tình hình khắp nơi, đảm bảo an toàn cho Trương Tiểu

Diệp, nàng ấy là ân nhân của ta, ta tuyệt đối không cho phép nàng ấy xảy ra chuyện gì, có nghe thấy không ???” Uyển Vân lạnh giọng ra lệnh.

“thuộc hạ tuân mệnh” Từ Hàm cung kính nhận lệnh.

Sau đó hai người trao đổi một số tình hình, Từ Hàm mới rời đi, còn Uyển Vân thì quay về phòng hầu hạ Tiểu Diệp.

Ngày qua ngày, chớp mắt Uyển Vân cùng Tiểu Diệp đã vào cung được ba tháng rồi, ba tháng này đối với họ mà nói hoàn toàn sống yên bình lặng, nhưng trong hậu cung lại sóng ngầm dữ dội, hai ngày trước Lý quý nhân, một trong các mỹ nhân được tuyển vào cung cùng lúc với Tiểu Diệp bị phát hiện dùng Mê Hương Tây Vực mê hoặc hoàng thượng, nên bị ban ba thước lụa trắng, mọi người đều nói nàng ta chết đáng tội, nhưng chỉ cần người thông minh là nhìn ra, cái chết của Lý quý nhân là do có người sau lưng âm thầm sắp đặt, và cũng từ việc này, rồi đây hậu cung sẽ không một ngày được yên.

“tiểu thư nhìn xem, hoa bên kia thật đẹp” hôm nay không khí trong lành, thời tiết vô cùng tốt, nên Uyển Vân đưa Tiểu Diệp ra ngự hoa viên ngắm hoa.

Cũng tội cho Tiểu Diệp, mấy ngày nay hậu cung sóng gió không ngừng, nên dù nói thế nào Uyển Vân cũng không cho nàng ra khỏi phòng, phải khó khăn lắm mọi chuyện mới yên ổn lại, nên Uyển Vân mới mềm lòng mà thả nàng ra.

Tiểu Diệp nhìn lại, thì thấy bên kia ó đủ các loài hoa, và đặc biệt nhất chính là hoa hải đường mà nàng yêu thích nhất cũng có, khiến cho Tiểu Diệp nhất thời vui sướng, cứ ríu rít như con bướm nhỏ vui đùa, mà không hề chú ý đằng xa có một đôi mắt đang chăm chú nhìn nàng.

Uyển Vân đứng bên cạnh, với công lực của nàng đương nhiên phát hiện người kia, nhưng nàng đây chính là cố tình làm như không biết, hướng hồ đây là do nàng ra lệnh cho Từ Hàm sắp xếp, thì tại sao nàng phải vạch trần chứ.

“Từ Hàm, đó là ai ???” nam tử đứng bên kia, nhìn nữ nhân đang vui đùa trong vườn hoa quay sang hỏi vị công công bên cạnh.

“đó có lẽ là tú nữ của đợt tuyển chọn lần này, nhưng chưa được sủng hạnh, cũng không có gia thế hiển hách, nên vẫn chưa được sắc phong” Từ Hàm cung kính bẩm báo.

“tối nay hãy để nàng ấy thị tẩm” nam tử nhìn chăm chú vào nữ tử đang vui đùa giữa rừng hoa mà lên tiếng.

“ạ, hoàng thượng” Từ Hàm cúi đầu nhận lệnh, nhưng trong mắt lóe lên tia vui mừng, kế hoạch của cung chủ đã thành công rồi.

Không sai nam tử này không ai khác, chính là Nguyên Niên đế Hiên Viên Trạch.

Hai người sau đó rời khỏi Ngự hoa viên, Uyển Vân nhìn thấy vẻ mặt của Từ Hàm tràn đầy tiếu dung, thì biết ngay kế hoạch của nàng đã thành công, nàng đứng đó nhìn vào Tiểu Diệp, trong lòng thầm nghĩ, ‘tiểu thư, chẳng phải người nói không muốn cứ như chú chim bị nhốt trong lồng, không có tự do sao, ở nơi này, cách duy nhất có được tự do chính là có được quyền lực, có được sự sủng ái của nam nhân kia, người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người, ba ngàn sủng ái chỉ thuộc về mình người mà thôi’.

5. Chương 5: Hậu Cung Chấn Động

“Vân nhi, ta sợ” hôm nay sau khi nhận được lệnh thị tẩm, Tiểu Diệp cứ lo lắng, đứng ngồi không yên, cứ sợ khi gặp hoàng thượng sẽ phạm phải sai lầm, nàng thì không sao, chẳng qua là đến lúc đó sẽ liên lụy đến Vân nhi cùng cha mà thôi.

“tiểu thư, không cần lo lắng, khi gặp hoàng thượng, tiểu thư là người thế nào, thì cứ biểu hiện như vậy, không cần giả vờ, hay cố gắng trấn định gì cả, người có hiểu không ???” Uyển Vân nghiêm túc dặn dò.

“ta hiểu, nhưng mà...” Tiểu Diệp vẫn cứ cảm thấy không yên, không biết nói thế nào.

“tiểu thư, cứ làm theo lời nô tỳ, người chắc chắn sẽ không có chuyện gì, hơn nữa không chừng còn có lợi cho người nữa” Uyển Vân mỉm cười đầy thần bí.

Tiểu Diệp còn định nói thêm, nhưng công công truyền chỉ đã đến và chờ bên ngoài, nên nàng đành im lặng đi ra, Uyển Vân bên trong đứng nhìn nàng mỉm cười gật đầu trấn an.

Tiểu Diệp không còn biết nói gì hơn, nên đành mang tâm trạng lo lắng rời đi. Uyển Vân thì quay về phòng, bây giờ việc nàng cần làm chỉ là chờ đợi tin tức nữa thôi, vì tất cả nàng đều đã tính toán cả rồi.

‘Để vương vốn vô tình, chỉ có thể sủng phi, không thể yêu, hoàng thất vốn là nơi đấu tranh người chết ta sống, tiểu thư thì ngược lại, thiện lương đơn thuần, cho nên đây sẽ là một luồng sáng mới nơi hoàng cung, đối với hoàng đế tiểu thư sẽ trở thành người có thể sưởi ấm con tim chỉ biết tranh đấu của hắn, dù tiểu thư không thích hợp nơi này, nhưng nàng tin chắc, có nàng tiểu thư sẽ không sao, hơn nữa chỉ cần hoàng đế yêu tiểu thư, hắn nhất định sẽ bảo hộ tiểu thư, không để người có chuyện.

Vì hoàng đế khó động chân tình, nhưng một khi đã động lòng, sẽ là tình cảm chân thành nhất, mãnh liệt nhất, thậm chí vì giai nhân không cần cả giang sơn, chẳng phải trong lịch sử đã từng có nhiều chuyện như vậy sao ???’.

Sáng hôm sau, cả hoàng cung đều chấn động.

Trương Tiểu Diệp, con gái một tri huyện nhỏ nhoi, trong đợt tuyển tú vẫn chưa được sắc phong, vậy mà chỉ sau một đêm thị tẩm, đã được hoàng thượng phá lệ phong phi, sắc phong Diệp phi, ban cho Thiên Diệp cung, địa vị ngang hàng với tứ phi hiện tại.

Hơn nữa còn ban thưởng vô số kỳ trân dị bảo, lụa là gấm vóc, chính vì điều này đã dẫn đến nhiều tiếng máng chửi, cùng tức giận, ai oán trong hậu cung.

Ngự Thư phòng

“hoàng huynh, lần này huynh làm lớn chuyện nha” bạch y nam tử ngồi đó, phe phẩy quạt giễu cợt.

“hoàng thượng, Diệp phi có gì mà khiến người vừa lòng đến phá lệ vậy ???” thanh y nam tử tò mò hỏi.

“nàng ấy rất đơn thuần, thiện lương, nhát gan, lại yếu đuối, khiến cho người ta muốn che chở, nơi này, không thích hợp với nàng ấy, nhưng không hiểu sao, cứ ở cạnh nàng ấy ta lại cảm thấy ấm áp vô cùng” hoàng y nam tử ngồi bên trên mỉm cười nói, trong giọng nói tràn ngập ôn nhu.

Hai người ngồi phía dưới kinh ngạc khi nhìn thấy biểu hiện của hoàng y nam tử như thế, xem ra người này đã thật sự tìm được nữ nhân mình cần rồi.

Thiên Diệp cung.

“tiểu thư, làm tốt lắm” Uyển Vân mỉm cười nhìn Tiểu Diệp.

“Ân, hôm qua ta rất sợ, bất quá ta nghe lời Vân nhi, nên không những không khiến hoàng thượng sinh khí, hơn nữa còn khiến hoàng thượng đối với ta rất ôn nhu” Tiểu Diệp nói đến đây không khỏi đỏ mặt.

“biết rồi, biết rồi, mau đi chuẩn bị đi, theo quy tắc hôm nay người phải đến thỉnh an thái hậu đó” Uyển Vân cười nhẹ nhắc nhở.

“Ân, ta đi chuẩn bị ngay” Tiểu Diệp nhanh chóng quay vào trong thay đổi xiêm y, và trang điểm lại.

Phượng Nghi cung.

Thái hậu ngồi trên cao, chúng phi tử thì ngồi bên dưới, lúc này thái giám bên ngoài thông báo, Diệp phi đến thỉnh an thái hậu. Thái hậu mỉm cười nhẹ giọng truyền gọi.

“thần thiếp tham kiến thái hậu”

“nô tỳ tham kiến thái hậu”

Tiểu Diệp cùng Uyển Vân đều thi người nhẹ nhàng hành lễ.

“miễn lễ, người tới mau ban tọa cho Điệp phi” thái hậu từ ái hạ lệnh.

Thái hậu dứt lời, bên cạnh một thái giám đã ngay lập tức mang ghế ra, Tiểu Điệp nhẹ nhàng ngồi xuống, còn Uyển Vân thì đứng ngay phía sau.

“Điệp phi, nếu đã có thể trở thành phi tử của hoàng thượng, ai gia hy vọng con sau này sẽ cố gắng hầu hạ hoàng thượng, nhanh chóng sinh cho hoàng gia một đứa cháu, có được không ???” thái hậu mỉm cười hỏi, không hiểu sao trong lòng bà có dự cảm, phi tử này, sẽ là người có thể thay đổi nhi tử của mình.

‘Hey

, bà có hai nhi tử, hoàng thượng thì dù có nhiều phi tử, nhưng chưa một ai có duyên mang long chủng, còn Tứ hoàng nhi thì suốt ngày cứ viện cớ này đến cớ khác, không chịu thành thân, ngay cả thị thiếp hay sủng phi cũng không cần, thật làm bà đau đầu mà’.

“thần thiếp cần tuân chỉ dụ của thái hậu” Tiểu Điệp dịu dàng thi lễ, nhẹ giọng đáp lời.

“Ân” thái hậu gật đầu, nhưng lúc này bà đột nhiên chú ý đến Uyển Vân đang đứng phía sau Tiểu Điệp.

“đây là cung nữ của Điệp phi sao ??? Là do Điệp phi mang từ ngoài cung đến, hay là vào cung rồi mới được sắp xếp ???” thái hậu lên tiếng hỏi, nhưng trong giọng nói lại có chút run run.

“dạ bẩm thái hậu, Vân nhi là do nô tỳ mang từ nhà vào đây” dù không hiểu sao thái hậu lại hỏi như thế, nhưng Tiểu Điệp vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Vân nhi, Điệp phi nói cô nương này tên Vân nhi ???” thái hậu nghe xong, không khỏi ngạc nhiên, thân thể cũng kịch liệt chấn động.

“dạ đúng thưa thái hậu” Tiểu Điệp ngạc nhiên, không hiểu sao thái hậu lại kích động như thế.

“mau nói cho ai gia biết, tên đầy đủ của người là gì ???” lúc này thái hậu lập tức đứng dậy tiến lại gần Uyển Vân, nhìn nàng chăm chú hỏi.

“khởi bẩm thái hậu, nô tỳ tên gọi Nhan Uyển Vân” biểu hiện của thái hậu cũng khiến cho Uyển Vân ngạc nhiên không hiểu vì sao.

“người họ Nhan...thế có phải hay không phía sau vai trái của người có một cái bớt vân tự???” thái hậu ghen ngào hỏi.

“đúng vậy thưa thái hậu” dù không biết tại sao thái hậu lại hỏi vậy, nhưng nàng vẫn trả lời, nhưng chuyện này ngoài trừ nàng ra, không hề có người thứ hai biết mà.

“đến đến, vào đây cho ai gia nhìn xem bớt của người” thái hậu dứt lời, cũng không quan tâm đến vẻ mặt ngớ ngàng, hay thái độ của mọi người mà lôi kéo Uyển Vân vào phòng.

Tiểu Điệp đứng đó, cũng không hiểu vì sao, nhưng nàng tin rằng thái hậu sẽ không làm tổn thương Vân nhi, nên nàng cũng an tâm mà đứng chờ bên ngoài.

6. Chương 6: Thân Thế – Sắc Phong

Sau một lúc, thái hậu vui mừng nắm tay Uyển Vân bước ra.

“thái hậu, có chuyện gì mà người vui vậy ạ ???” Lan quý phi đứng bên cạnh tò mò hỏi.

Chúng phi tử cũng về mặt chờ đợi nhìn thái hậu.

“tâm nguyện bao nhiêu năm của ai gia rốt cuộc đã hoàn thành rồi” thái hậu vui mừng nói, thậm chí đôi mắt cũng hồng lên, như sắp khóc.

Mọi người ở đây lại không hiểu, thật ra thái hậu đang nói gì a ???.

“người tới, mau đi mời hoàng thượng đến đây cho ai gia, cứ bảo ai gia có việc gấp muốn tìm người” thái hậu cũng không giải thích, mà xoa người hạ lệnh cho thái giám thân tính của mình.

Thái giám vâng mệnh, nhanh chóng rời đi. Còn thái hậu thì lại thần bí bảo rằng khi hoàng thượng đến mọi người sẽ rõ, sau đó kéo tay Uyển Vân cùng ngồi lên trên hời nạng rất nhiều chuyện.

“hoàng thượng giá lâm, tứ vương gia đến” một lúc sau, thái giám đứng bên ngoài cửa cung thông truyền.

“mau truyền” thái hậu nhẹ giọng ra lệnh.

“nhi thần tham kiến mẫu hậu” hoàng đế cùng tứ vương gia đều cúi người hành lễ với thái hậu.

“thần thiếp tham kiến hoàng thượng” chúng phi tử bên cạnh thì cùng nhau hành lễ với hoàng đế.

“tất cả đứng lên đi” thái hậu dịu dàng lên tiếng.

“mẫu hậu, không biết người đột nhiên lại triệu nhi thần đến đây là có chuyện gì ???” dù có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Uyển Vân ngồi cùng thái hậu, nhưng hoàng đế vẫn trấn định hỏi,

“hoàng thượng, người còn nhớ chuyện của Nhan Đạt tướng quân, mười năm trước không ???” thái hậu mỉm cười hỏi lại.

“đương nhiên là vi thần nhớ, Nhan Đạt tướng quân vốn là thống lĩnh cấm vệ của phụ hoàng, Nhan phu nhân còn là tỷ muội kết nghĩa với mẫu hậu, nhưng mười năm trước, sau loạn phiên vương, Nhan tướng quân cùng Nhan phu nhân vì cứu phụ hoàng cùng mẫu hậu mà mất mạng, lúc qua đời chỉ để lại duy nhất một nữ nhi, năm đó vừa tròn tám tuổi, nhưng sau trận chiến năm đó đã mất tích, đến nay vẫn chưa tìm được, và đây cũng chính là nguyện vọng của mẫu hậu suốt mười năm nay” hoàng đế từ từ hồi tưởng lại trả lời.

“tìm được rồi, ai gia tìm được rồi, nha đầu này chính là Nhan Uyển Vân là nữ nhi duy nhất của Nhan Đạt tướng quân năm xưa, vừa rồi ai gia đã đích thân xác định, phía sau vai trái của nàng ta đích thật có một cái bớt hình vân tỵ, hơn nữa dung mạo của nàng ta hoàn toàn giống với Nhan phu nhân năm xưa, nên ai gia có thể khẳng định, người mà ai gia muốn tìm chính là nàng ta” thái hậu vui mừng, trên mặt tràn ngập tiểu dung.

Hoàng đế cùng tứ vương gia nghe xong không khỏi ngạc nhiên, nhưng mẫu hậu đã đích thân xác định thì xem ra là thật rồi, nên họ cũng không nói nhiều, dù sao nhiều hơn một nữ nhân cũng không có là gì.

Chúng phi tần thì lại suy nghĩ sâu xa hơn, không lẽ thái hậu nhắc chuyện này là muốn để cho nữ nhân kia vào hậu cung sao ??? Như vậy chẳng phải bọn họ sẽ có thêm một đối thủ rồi sao ???

“mẫu hậu, không biết làm cách nào người tìm được Nhan cô nương ???” lúc này tứ vương gia đứng bên cạnh lên tiếng thắc mắc, đồng thời cũng âm thầm quan sát Uyển Vân.

“Vân nhi vốn là tỷ nữ của Điệp phi, do Điệp phi mang từ quê nhà vào cung, vừa rồi khi nhìn đến Vân nhi, ai gia phát hiện dung mạo của Vân nhi với Nhan phu nhân đã qua đời giống nhau như hai giọt nước, nên ai gia mới hỏi rõ, cho nên cuối cùng ai gia mới tìm được Vân nhi” thái hậu nhẹ giọng kể lại.

“nguyên lai là thế” tứ vương gia gật đầu hiểu.

“Điệp phi, Nhan cô nương là do nàng mang vào cung ???” hoàng đế quay sang hỏi Tiểu Điệp.

“dạ chuyện này...” Tiểu Điệp đang định giải thích thì Uyển Vân đã lên tiếng trước.

“hay để ta kể cho, sẽ rõ ràng hơn, tiểu thư cũng rất mơ hồ, không hiểu gì đâu”

“được, được, mau kể cho ai gia nghe, bao nhiêu năm nay con đã sống như thế nào ???” thái hậu đau lòng hỏi, nhưng bà biết chắc chắn Uyển Vân đã sống những ngày rất cực khổ.

“bẩm thái hậu, từ khi Vân nhi hiểu chuyện, Vân nhi đã được một gia gia nhận nuôi, bao nhiêu năm nay Vân nhi cùng gia gia nương tựa nhau mà sống, dù cuộc sống đơn giản, nhưng lại vô cùng ấm áp, hai năm trước gia gia qua đời, Vân nhi trong một lần ra ngoài thì bị ngắt xiêu ven rừng, cũng may có tiểu thư đi ngang qua cứu giúp, nếu không e rằng Vân nhi đã bị dã thú ăn thịt, sau đó Vân nhi chịu tang gia gia hai năm, mấy tháng trước mới quay về trả ơn cho tiểu thư, Vân nhi biết tiểu thư phải tiến cung, nên cam nguyện theo

tiểu thư vào đây, Vân nhi và tiểu thư đã thỏa thuận, Vân nhi sẽ làm nha hoàn của tiểu thư ba năm xem như là đền ân cứu mạng” Uyển Vân nhẹ giọng kể rõ.

“Đây là nàng thay đổi đôi chút sự thật, sự phụ dù sao cũng lớn tuổi, cho nên trong lòng nàng, người chẳng khác nào gia gia của mình, hơn nữa từ khi nàng đến đây, hiểu biết mọi thứ về nơi này, cũng chính sự phụ đã thu lưu nàng, dù cuộc sống trong sơn cốc không lấy gì là cao sang, nhưng vô cùng ấm áp, hai năm qua, nàng ở Thánh Linh sơn, không chỉ giúp sự phụ phát dưỡng Huyền cung, còn là để chịu tang cho người, nên có thể xem như nàng hoàn toàn không hề nói dối’.

“Nha đầu, cực khổ cho con rồi” thái hậu nghe xong không khỏi nhẹ nhàng.

“hoàng thượng, ai gia muốn nhận Vân nhi làm nghĩa nữ, không biết hoàng thượng có ý kiến gì không ???” thái hậu cố nén nước mắt quay sang hỏi hoàng đế.

“mọi chuyện xin nghe theo ý của mẫu hậu, đã vậy nhi thần sẽ hạ chỉ, sắc phong Nhan cô nương làm Thiên Vân quận chúa, bên Thiên Vân cung, không biết ý của mẫu hậu thế nào ???” hoàng đế nhẹ giọng hỏi.

“hảo, mọi chuyện nghe theo lời hoàng thượng, bất quá con cũng nên đổi cách xưng hô đi, cái gì mà Nhan cô nương, phải gọi là Vân nhi, vì bắt đầu từ hôm nay, Vân nhi đã là hoàng muội của con rồi” thái hậu mỉm cười quở trách.

“dạ vâng thưa mẫu hậu” hoàng đế mỉm cười đáp.

“đúng rồi, cũng phải ban thưởng cho Điệp phi, lần này nếu không có Điệp phi, e rằng Vân nhi đã không thể có cơ hội vào cung rồi” thái hậu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

“dạ mẫu hậu” hoàng đế gật đầu.

“đội đã” Uyển Vân đột nhiên lên tiếng đánh gãy bầu không khí.

“sao thế Vân nhi ???” thái hậu từ ái hỏi.

“thái hậu...”

“tại sao còn gọi thái hậu ??? Phải thay đổi cách xưng hô đi chứ” Uyển Vân chưa kịp nói hết, đã bị thái hậu ngắt lời.

“dạ mẫu hậu, mẫu hậu, trước lúc vào cung, con đã hứa với Trương đại nhân sẽ chăm sóc tốt cho Điệp phi, để Điệp phi một mình ở Thiên Điệp cung con không an tâm, cho nên con muốn tiếp tục ở lại Thiên Điệp cung bầu bạn cùng Điệp phi” Uyển Vân nhẹ nhàng cầu xin.

“đã thế ai gia không ép, nếu con thích cứ làm theo ý con, dù sao Điệp phi cũng có ân cứu mạng với con, nhưng thỉnh thoảng phải đến đây trò chuyện với ai gia, nếu không lão thái bà ta sẽ tức giận đó” nhìn thấy Uyển Vân kiên trì, thái hậu cũng là người chốn thâm cung, nên bà hiểu rõ ý của Uyển Vân, Điệp phi quá thiện lương, vốn không thích hợp với nơi này, nên bà cũng nhường một bước, nhưng cũng không quên căn dặn.

“dạ, tuân lệnh mẫu hậu” Uyển Vân cười nhẹ đáp lời.

Bầu không khí bây giờ đủ mọi loại trạng thái, Tiểu Điệp thì vui mừng thay Uyển Vân, hoàng đế cùng thái hậu thì như trút được gánh nặng bao năm, tứ vương gia thì chăm chú nhìn vào Uyển Vân, không ai biết ý đang nghĩ gì ??? Còn chúng phi tử thì mỗi người lại có một suy nghĩ khác nhau.

7. Chương 7: Sóng Gió Hậu Cung.

Ngự Thư phòng.

“hoàng huynh, huynh nghĩ Nhan cô nương đó có thật sự là nữ nhi của Nhan tướng quân không ???” tứ vương gia vẻ mặt tươi cười hỏi hoàng đế.

“nàng ta cùng Nhan phu nhân đã qua đời đích thật rất giống nhau, hơn nữa mẫu hậu cũng đã đích thân khẳng định, ta nghĩ không lầm đâu” hoàng đế trầm ngâm đôi lúc trả lời.

“Nga” tứ vương gia nghe xong, chỉ gật đầu nhẹ, xem như tiếp nhận.

“hoàng đệ, đệ nghi ngờ Nhan cô nương đó có vấn đề sao ???” hoàng đế tò mò hỏi.

“không phải, chẳng qua đệ chỉ cảm thấy nàng ta không hề đơn giản như bề ngoài của mình mà thôi, nhưng mà đệ cũng đồng ý, nàng ta chắc chắn là nữ nhi của Nhan tướng quân, vì không chỉ dung mạo giống mà ngay cả tuổi tác, cùng cái bốt kia cũng giống, thì quá trùng hợp rồi, hơn nữa nếu nàng ta có âm mưu, thì đã không im lặng làm một tiểu cung nữ rồi” tứ vương gia nhẹ giọng nói ra suy nghĩ của mình.

“điều này trăm cũng nhìn ra, nhưng trăm cũng thấy được, sự thông minh của nàng ta chỉ vận dụng vào việc đảm bảo an toàn cho Điệp phi, nếu không với tính tình của Điệp phi đã không tồn tại được lâu trong cung như vậy, nàng ấy quá nhân từ, ngoài ra hầu như nàng ta không xen vào chuyện khác, xem ra không hề có âm mưu, nên tạm thời không cần quá để ý đến nàng ta” hoàng đế gật đầu đồng ý.

“đệ biết rồi” tứ vương gia cũng cùng cảm nhận, nên chấp nhận chủ ý này. Nhưng trong đầu lại lóe lên một tia suy nghĩ riêng.

Thiên Điệp cung.

“Vân nhi, chúc mừng muội” Tiểu Điệp mỉm cười, thật lòng nói.

“tiểu thư, dù thế nào đi chăng nữa, Vân nhi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho người, thực hiện lời hứa với lão gia” Uyển Vân nhìn nàng kiên định nói.

“Vân nhi, giờ muội đã là quận chúa, không thể gọi ta là tiểu thư, nếu mọi người nghe thấy sẽ không hay” Tiểu Điệp có chút lo lắng nói.

“hảo, nếu vậy từ giờ trở đi muội sẽ gọi tỷ là Điệp nhi, thế nào ???” Uyển Vân cười đồng ý.

“hảo” Tiểu Điệp gật đầu đáp ứng.

Cả hai trò chuyện vui vẻ suốt một đêm, đến gần sáng mới đi ngủ, nhưng không có bất kỳ cung nữ hay thái giám nào dám có ý kiến gì. Đùa, một người là ái phi của hoàng thượng, một người là quận chúa, nghĩa nữ của thái hậu, bọn họ làm sao mà dám a.

Hôm qua sau khi được sắc phong, Thiên Điệp cung đã được thái hậu ban thêm mười thái giám và cung nữ, bây giờ cung điện này là nơi có số người đông nhất chỉ sau tẩm cung hoàng thượng và thái hậu, thậm chí còn trên cả Thiên Lan cung của Lan quý phi.

Nhưng trái ngược với bầu không khí vui vẻ của nơi này, ở một nơi khác trong hoàng cung, thì bầu không khí lại âm trầm hơn, và một âm mưu đang dần được hình thành.

“cung chủ” một hắc y lên tiếng hành lễ với Uyển Vân.

“Ân, điều tra thế nào ???” Uyển Vân nhẹ giọng hỏi.

“họ đều đã bắt đầu hành động, Lan phi chủ mưu, Mai phi cùng Ngọc phi thì đích thân ra tay” hắc y cung kính bẩm báo.

“Ân tiếp tục theo dõi, có chuyện gì thì phải lập tức báo cho ta, còn có, cẩn thận những người khác, cùng mọi chuyện xung quanh, hoàng cung không phải nơi dễ dàng xem thường đâu” Uyển Vân nghiêm giọng dặn dò.

“dạ cung chủ” hắc y khom người cung kính nhận lệnh.

“nếu không có chuyện gì người có thể đi” Uyển Vân phát tay.

“dạ, thuộc hạ cáo lui” hắc y lập tức xoay người rời đi.

Bên trong phòng chỉ còn lại mình Uyển Vân, nàng lại lâm vào trầm tư, ‘nói thật khi thái hậu chứng minh thân phận của nàng, nàng cũng ngạc nhiên không kém, thật ra lúc tai nạn mấy bay, thể xác của nàng đã bị hủy hoại, chỉ có linh hồn nàng là xuyên qua, sau đó thì nhập vào thể xác này’.

‘Lúc đầu nàng cứ tưởng rằng đây là thân thể mình, nhưng khi nàng chứng kiến cái bốt hình vân tỵ phía sau vai trái kia, thì nàng mới biết không phải, vì lúc trước nàng vốn không có nó, điều này làm cho nàng hiểu ra mọi chuyện, nàng đây là ‘tá thi hoàn hồn’..’

Bắt đầu từ đó, nàng cũng âm thầm tự nhủ, ‘bất luận chủ nhân thân thể này là ai, bây giờ nó đã là của nàng, thì nàng nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, không để nó tổn thương, nàng không phải người có lòng dạ độc ác, nhưng nếu kẻ nào không có mắt chọc đến nàng, nàng nhất định sẽ khiến cho kẻ đó trả giá đại giới, và ngoài ra nàng cũng sẽ thay chủ nhân thân thể này làm một chuyện, xem như là đền bù lại việc nàng đã cướp đi thân thể của nàng ta’.

‘Còn về phần thân thể của thân thể này, nếu đã được chứng thực, thì nàng đành tuân theo thôi, dù sao nàng cũng không có khả năng thay đổi được chuyện này, hơn nữa, chuyện này đối với nàng cũng có lợi, nên nàng cũng không muốn bận tâm nhiều nữa’.

Đêm, Thiên Diệp cung yên lặng đến tịch mịch, hai bóng đen vận dụng khinh công, trên vai vác thêm một bao tải, lên vào Thiên Diệp cung, hai bóng đen tiến vào phòng, điểm huyết nữ tử đang say giấc trên giường, sau đó mở bao tải, ném nam nhân bên trong lên giường, thay hai người đắp chăn, rồi nhanh chóng rời đi.

Hai bóng đen sau khi rời khỏi, bên ngoài phòng một nữ tử liền tiến vào, thay nữ tử vừa bị điểm huyết giải huyết, sau đó nhẹ nhàng đánh thức nàng dậy.

“Um, Vân nhi sao thế ???” Tiểu Diệp mơ màng tỉnh dậy, nhìn Uyển Vân hỏi.

“suyt, đừng ồn, nhìn xem” Uyển Vân đưa tay ngăn lại Tiểu Diệp sau đó nghiêng người nhìn về phía nam nhân đang nằm bên cạnh.

Tiểu Diệp vừa nhìn thấy trên giường mình xuất hiện một nam nhân, sợ hãi suyt chút nữa la lên, cũng mau Uyển Vân đưa tay ngăn nàng lại, nếu không cả Thiên Diệp cung đã bị nàng đánh thức rồi.

“là do Lan quý phi, Mai phi, cùng Ngọc phi bày trò, yên tâm, có muội ở đây, không sao đâu” Uyển Vân nhẹ giọng trấn an và kể rõ mọi chuyện.

“Ân” Tiểu Diệp gật đầu, nàng tin chỉ cần có Uyển Vân ở nàng sẽ không sao.

Uyển Vân phát tay, từ bên ngoài xuất hiện thêm một hắc y nhân bước vào, sau đó nhanh chóng ôm lấy nam nhân trên giường rời đi.

“Vân nhi, đây là ???” Tiểu Diệp ngạc nhiên hỏi.

“Đừng nói gì cả, một lát nữa sẽ có kịch hay để xem, bây giờ tỷ cứ nằm xuống, giả vờ ngủ” dứt lời, Uyển Vân cũng nằm xuống ngay bên cạnh, dù không hiểu tại sao Uyển Vân làm thế, nhưng Tiểu Diệp vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Một lúc sau, cả Thiên Diệp cung đột nhiên ồn ào.

“hoàng thượng giá lâm, thái hậu giá lâm” tiếng thái giám thông truyền vang dội cả Thiên Diệp cung, tất cả cung nữ thái giám đều nhanh chóng ra nghênh đón thánh giá.

Tiểu Diệp cũng có ý định xuống giường, nhưng ngay lập tức bị Uyển Vân giữ lại, Uyển Vân lắc đầu nhìn nàng, ý bảo không cần ra, nên Tiểu Diệp mới ngoan ngoãn nằm xuống.

Nàng vừa đặt lưng xuống, cánh cửa phòng ngay lập tức được mở ra, hoàng đế cùng thái hậu, theo sau còn có Lan quý phi cùng Ngọc phi theo vào.

“Ân, chuyện gì mà ồn ào quá vậy ???” Uyển Vân giả vờ bị đánh thức khi đang ngon giấc, nhắm mắt hỏi.

“Vân nhi, con không sao chứ ???” thái hậu tiến đến gần Uyển Vân lo lắng hỏi.

“mẫu hậu, sao người lại ở đây a ???” Uyển Vân tỏ vẻ không hiểu hỏi lại.

“vừa rồi ai gia nghe nói có thích khách lên vào Thiên Diệp cung, nên ai gia nhanh chóng đến đây, con không sao chứ ??? Còn có Diệp phi nữa ???” thái hậu nhìn về hướng Tiểu Diệp giờ này đã ngồi trên giường.

“thích khách ạ, đâu có đâu, con và Diệp phi tối qua vui đùa cả đêm, nên mệt mỏi quá, hai người ngủ quên lúc nào không hay, đến khi tỉnh lại, thì mọi người đều có mặt ở đây cả rồi” Uyển Vân giả ngơ, không biết chuyện gì xảy ra.

“đúng vậy thưa thái hậu” Tiểu Diệp bên cạnh cũng thông minh hòa theo đóng kịch.

Nghe xong lời nàng, hoàng đế bên kia nhíu mày trầm tư, còn Lan quý phi cùng Ngọc phi thì sắc mặt xanh mét, lúc này, một thái giám hoảng sợ chạy vào.

“hoàng...hoàng thượng” thái giám run run, không biết có nên bẩm báo sự thật.

“có chuyện gì ???” hoàng đế thái độ uy nghiêm hỏi.

“hoàng thượng, thị vệ phụng lệnh truy thích khách, kết quả... khi đến tẩm cung Mai phi thì thấy...thì thấy Mai phi đang nằm cùng một nam nhân trên giường, hơn nữa...hơn nữa...hai người còn không mặc y phục” thái giám nói đến đây giọng nói càng nhỏ, nhưng đủ để mọi người nghe thấy.

Nghe xong lời này, Lan quý phi cùng Ngọc phi đều vẻ mặt khó tin, còn thái hậu cùng hoàng đế thì lại tức giận vô cùng, Tiểu Đệ bên cạnh liếc nhìn Uyển Vân nhưng không nói lời nào, ai cũng không chú ý, khi Uyển Vân nghe những lời này, đã để lộ một nụ cười lạnh.

8. Chương 8: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Lập tức, mọi người đều cùng nhau tiến đến tẩm cung Mai phi, Uyển Vân cùng Tiểu Đệ cũng nhanh chóng theo sau, không bao lâu khi mọi người xông đến, chứng kiến cảnh tượng, thái giám cung nữ của Mai Diên cung đứng bên ngoài cửa, bên trong phòng thì Mai phi đang cùng một nam tử ôm ấp trên giường, hai người không một mảnh vải che thân, khiến ọi người không khỏi đỏ mặt.

“Phản rồi, phản rồi” thái hậu tức giận đến run người hét lớn.

Uyển Vân đứng bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy thái hậu an ủi.

“mẫu hậu, xin giữ gìn phụng thờ”

“hoàng thượng, chuyện này, ai gia giao cho người xử lý” thái hậu tức giận không nhẹ, hừ lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lan quý phi cùng Ngọc phi cũng sắc mặt xanh mét theo sau trở về tẩm cung. Hiền Viên Trạch thì đứng đó, tay nắm chặt lại, gần giọng hạ lệnh.

“đem hai người này giam vào thiên lao cho trầm, ngày mai trầm sẽ phán xử sau” sau đó thì tức giận rời đi.

Tiểu Đệ đứng bên cạnh nhìn vào Uyển Vân, trong mắt hiện lên tia cảm tạ, nếu không có Uyển Vân, e rằng giờ phút này người chịu thảm cảnh này sẽ là mình rồi, sau đó hai người cùng nhau trở về Thiên Đệ cung.

Tứ vương phủ.

“vương gia, Lan quý phi cùng Ngọc phi, Mai phi bày mưu hãm hại Đệ phi, phái hai hắc y mang một nam nhân ném vào trong phòng Đệ phi, nhưng bị quận chúa phát hiện, quận chúa sai người mang nam nhân kia chuyển sang phòng của Mai phi, còn hạ được Mai phi cùng nam nhân kia, khi hoàng thượng và thái hậu đến, quận chúa cùng Đệ phi giả vờ không biết gì, còn Mai phi thì thê thảm, bị bắt gian tại giường, hiện tại đã bị giam vào đại lao, còn về hắc y giúp quận chúa làm việc, võ công lẫn khinh công của người này cao hơn thuộc hạ, nếu không phải y còn mang theo một nam nhân khi tiến vào tẩm cung Mai phi, thì e rằng thuộc hạ không thể phát hiện ra y, sau đó dù thuộc hạ cố hết sức, nhưng vẫn để y làm mất dấu, không tra được gì” một nam tử cung kính bẩm báo với Hiền Viên Vũ.

“nga, ta đã biết, người lui ra đi” Hiền Viên Vũ mỉm cười phát tay.

Nam tử cúi người sau đó nhanh chóng lui ra, trong thư phòng chỉ còn lại Hiền Viên Vũ một mình ngồi đó trầm ngâm.

‘Nhan Uyển Vân, một nữ tử thú vị, xem ra những ngày tháng sau này của ta có nàng, sẽ không còn buồn chán nữa rồi’, nghĩ vậy khoe miệng Hiền Viên vũ không khỏi để lộ một nụ cười đầy ẩn ý.

Hôm nay cả hoàng cung chấn động, Mai phi, xuất thân con gái Hình bộ thị lang, hôm qua bị hoàng thượng cùng thái hậu bắt gian tại giường, đang cùng một nam tử làm chuyện đồi bại, sau khi điều tra mới biết, nam tử này chính là gia đình trong phủ của Mai phi, vốn làm đánh xe cho Mai phi, mỗi khi nàng ra ngoài, khi nàng vẫn còn là thiên kim tiểu thư trong phủ.

Việc này đã khiến ọi người suy nghĩ, không chừng Mai phi cùng người kia lưỡng tình tương duyệt, nhưng do Mai phi bị ép tiến cung, hai người không cam lòng, nên mới thỉnh thoảng gặp nhau, không ngờ lần này xui xẻo, lại bị hoàng thượng và thái hậu bắt gặp.

“Tuyên ý chỉ của trẫm, Mai phi dâm loạn hậu cung, tội không thể tha, ban ba thước lụa trắng, Hình bộ thị lang, quản giáo không nghiêm, hạ xuống ba cấp, giảm bổng lộc ba năm” Hiền Viên Trạch ngồi trên long ý, vẻ mặt tức giận nói, bên dưới các đại thần, có người thì há hê khi người gặp họa, còn có người thì vẻ mặt tiếc nổi thay.

Một trận sóng gió cứ như thế dần dần chìm vào yên lặng, nhưng không ai hay biết, trận sóng gió tiếp theo còn to lớn hơn thế nữa.

“Vân nhi, đó là gì vậy ???” Tiểu Diệp nghi hoặc hỏi Uyển Vân.

“rần” Uyển Vân cười nhẹ trả lời.

“cái gì ??? Vân nhi, mau đem chúng đi thôi, đừng đùa” Tiểu Diệp vẻ mặt sợ hãi nhìn chằm chằm vào túi nhỏ mà Uyển Vân đang cầm trên tay.

“yên tâm, tối nay chúng ta mới cần đến nó” Uyển Vân cười cười, sau đó mang chiếc túi ném sang một bên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Diệp.

“tối nay, bất luận có chuyện gì, tỷ cũng không cần để ý, chỉ cần phối hợp với muội là được rồi, có biết không ???”

“được, ta biết rồi” dù không khỏi có thắc mắc, nhưng Tiểu Diệp vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nghe lời, vì nàng tin, Vân nhi sẽ không bao giờ hại nàng, có Vân nhi ở, nàng sẽ không sao.

Lúc này, tại một nơi khác trong hoàng cung.

“thế nào, chuẩn bị xong cả chưa ???” một nữ tử, vận lục y, vẻ mặt băng lãnh nhìn vào một nam tử đang quỳ trên đất.

“bẩm nương nương, đều đã chuẩn bị xong, độc dược cũng đã được cất kỹ, chỉ cần tối nay mang một nửa cho vào trà của hoàng thượng, một nửa còn lại để vào Thiên Diệp cung, thì cho dù Diệp phi có tài giỏi đến đâu, cũng không thể nào thoát tội được” nam tử giọng nói tràn ngập khẳng định.

“Lan phi tỷ tỷ, lần này tỷ có chắc không ???” bên cạnh, hồng y nữ tử lên tiếng hỏi lục y nữ tử, hai người này không ai khác chính là Lan quý phi cùng Ngọc phi.

“yên tâm, ta đều có sắp xếp cả rồi” Lan quý phi thái độ kiên định vô cùng.

Ngọc phi nghe vậy cũng không nói nhiều nữa, nàng biết với thế lực của Lan quý phi, những chuyện này là dễ như trở bàn tay.

Đêm đến, Thiên Diệp cung im lặng chìm vào bóng tối, một bóng đen thông qua hoa viên, tiến vào một căn phòng, đem một gói nhỏ từ trong người đặt vào tủ, sau đó yên lặng rời đi.

Bóng đen vừa rời khỏi, sau cánh cửa, hai nữ tử bước vào.

“Vân nhi, ta có làm gì đâu ??? Tại sao họ lại luôn hãm hại ta thế ???” Tiểu Diệp vẻ mặt u sầu hỏi.

“đây chính là đấu tranh trong chốn hậu cung a” Uyển Vân vẻ mặt bất đắc dĩ than nhẹ.

Ngự Thư phòng.

“hoàng thượng, trà định thần đây ạ” một tiểu thái giám cung kính mang trà dâng lên, nhưng trong mắt lại chợt lóe lại một tia bất định, tay hắn khẽ run, cả ly trà đổ cả xuống bàn.

“nô tài to gan” Từ Hàm đứng bên cạnh lạnh giọng quát lớn.

“hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng” tiểu thái giám run rẩy quỳ trên mặt đất, tỏ vẻ sợ hãi.

“Từ Hàm” giọng nói Hiên Viên Trạch mang một tia ngạc nhiên vang lên.

Từ Hàm nhìn lại, thì thấy chỗ nước trà trên bàn lúc này đã sôi lên, biến thành màu đen, đây là hiện tượng của độc được phản ứng, khiến hắc ngạc nhiên không kém, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia kinh hỷ, ‘cung chủ quả là tiên đoán như thần a’.

Đúng lúc này, một thái giám hoảng hốt chạy vào.

“hoàng thượng, Thiên Diệp cung phái người đến báo, vừa rồi bên trong tắm cung, Diệp phi nương nương bị rắn độc cắn, hiện tại đã lâm vào hôn mê” thái giám giọng nói sợ hãi, rốt cuộc kẻ nào to gan không muốn sống a, Diệp phi hiện tại là sủng phi của hoàng thượng, vậy mà dám hạ độc thủ với Diệp phi, đúng là chết sống lâu mà.

“cái gì ??? Bối giá Thiên Diệp cung” Hiên Viên Trạch vẻ mặt khiếp sợ ngay lập tức chạy ra ngoài.

Tối nay, hoàng cung rồi sẽ thêm một cơn sóng lớn nữa.

9. Chương 9: Thỏa Thuận.

Cả hoàng cung lần nữa sôi trào, Diệp phi nương nương bị rắn độc cắn, nhưng hoàng cung đại nội canh phòng nghiêm ngặt, thì không thể nào xuất hiện rắn độc, vì điều này mà nhiều người nghĩ thâm, ‘xem ra có kẻ nào đó ganh tỵ Diệp phi nương nương đắc sủng nên mới ra tay hãm hại’.

Mấy canh giờ trước, ở Ngự Thư phòng thì phát hiện có người hạ độc vào trà nhằm hại hoàng thượng, bây giờ Diệp phi nương nương cũng bị hại, chuyện này khiến cho Thái hậu nổi trận lôi đình, ra lệnh cho Tứ vương gia đích thân điều tra mọi chuyện.

Cả hoàng cung nhất thời lâm vào một bầu không khí trầm lắng, không có bất kỳ ai dám sơ sót dù chỉ là một động tác nhỏ, vì như vậy chẳng khác nào chờ mình sống lâu.

Thiên Diệp cung.

Tiểu Diệp nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, bên cạnh Hiên Viên Trạch ngồi đó, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, lo lắng vô cùng, hắc cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, hình bóng của tiểu nhân nhi này đã đi sâu vào trong lòng của hắc.

Lúc đầu, hắc chỉ vì nàng đơn thuần, thiện lương, cảm thấy nàng yếu đuối, mà không kìm lòng được muốn bảo hộ, lâu dần, tính cách của nàng, sự dịu dàng của nàng, tấm lòng nhân hậu của nàng, đã làm cho hắc không khống chế được mà trầm luân, hôm nay đến khi nghe thấy nàng bị rắn độc cắn, hắc đã vô cùng hoảng sợ, đánh mất đi vẻ bình tĩnh mọi ngày, mà phi thân đến đây.

Khi chứng kiến cảnh nàng nằm im bất động trên giường, thì trái tim hắc co rút lại, như có ai đang bóp chặt lấy, khiến hắc như muốn nghẹn thở, lúc này hắc mới rõ, hắc đã yêu nữ nhân này mất rồi.

Hắc rất rõ, một hoàng đế, chỉ có thể sủng, chứ không thể yêu bất kỳ nữ nhân nào, tình yêu chính là cấm kỵ đối với một đế vương, nhưng hắc thì khác, hôm nay hắc là cam tâm tình nguyện luân hãm vào đó, nếu ông trời đã cho hắc cơ hội, hắc nhất định sẽ nắm bắt lấy, tuyệt không buông tay.

Bên cạnh Lan quý phi cùng Ngọc phi chứng kiến cảnh này không khỏi ngạc nhiên cùng vui sướng, ngạc nhiên vì rõ ràng các nàng không có thả rắn, nhưng Diệp phi lại bị rắn cắn, xem ra là do kẻ khác động thủ, vui sướng vì các nàng phát hiện, thì ra trong cung cũng có người có ý nghĩ diệt trừ Diệp phi giống các nàng, xem ra các nàng lại có thêm đồng minh nữa rồi.

Thái hậu ngồi trên ghế bên cạnh, nhìn vào Diệp phi đang nằm trên giường, không khỏi nhíu mày, ‘hậu cung từ khi nào xuất hiện kẻ vô pháp vô thiên như thế chứ ??? Bản thân bà là người cai quản hậu cung, vậy mà lại để những chuyện như thế xảy ra, khiến cho bà không khỏi cảm thấy bất lực’.

Uyển Vân đứng đó, chứng kiến vẻ mặt của mọi người, trong lòng không khỏi cười thầm, ‘nàng chẳng qua chỉ giở chút thủ đoạn, không ngờ lại có ảnh hưởng đến thế, khi nàng nhìn thấy vẻ mặt của vị ‘hoàng đế ca ca’ kia, thì nàng đã biết chắc rằng, hắn đã vướng vào lưới tình của Tiểu Diệp rồi, còn Lan quý phi cùng Ngọc phi cũng đều trúng kế của nàng. Điều này làm cho nàng không khỏi vui mừng, xem ra có thể tiến hành bước tiếp theo, nhưng trước hết cần phải xử lý đôi chút sự tình đã’.

Nghĩ vậy, Uyển Vân liền lặng lẽ rời khỏi Thiên Diệp cung, âm thầm đợi trời tối đến, sau đó thay đổi y phục dạ hành, xuất cung đến Tứ vương phủ.

Tứ vương phủ đêm nay đèn treo cao, cả vương phủ như chìm vào bóng tối.

Tứ vương gia Hiên Viên Vũ, năm nay hai mươi tuổi, là một kỳ tài quân sự của Nguyên Niên quốc, không chỉ thế còn nổi tiếng khắp Tứ quốc, nhưng có một điều đặc biệt là, Tứ Vương phủ, ngoại trừ hai thị thiếp mà lúc Tiên Đế còn sống ban cho ra, không có bất kỳ nữ nhân nào khác, đã dẫn đến sự mong chờ cùng cố gắng của nhiều tiểu thư khuê các cùng các quan viên khác, tất cả họ đều có chung một ý nghĩ, chỉ cần nữ nhi của mình có thể trở thành nữ nhân của Tứ vương gia, thì sau này nhất định bản thân mình sẽ tiền đồ vô hạn, cho dù làm một tiểu thiếp cũng đã đủ rồi, còn về vị trí nữ chủ nhân kia, thì họ lại không hề dám cưỡng cầu.

Nguyên nhân ư ???

Khắp Nguyên Niên quốc ai mà không biết, từ khi Tứ vương gia mười sáu tuổi, đã đứng trước linh vị của các liệt đại đế vương Nguyên Niên quốc từ khi lập quốc đến nay mà thề, ‘chính phi của y, sẽ do đích thân y lựa chọn, vị trí chính phi chỉ có thể dành cho nữ nhân mà y yêu, nếu bất kỳ ai, dám dùng thủ đoạn buộc y lập chính phi theo ý họ, y sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết’.

Chính vì điều này đã làm ọi người từ bỏ ý định, vì họ biết rõ, vị Tứ vương gia này, nhím bề ngoài ôn nhuần nhô nhả là thế, nhưng khi nổi giận lại rất đáng sợ.

Họ nhớ rất rõ, năm đó huynh đệ thân thiết của Tứ vương gia, Lãng tướng quân, bị kẻ gian hãm hại, tử trận sa trường, Tứ vương gia đã nổi giận lôi đình, dẫn đầu ba trăm ảnh vệ thân cận, tiến đến chiến trường đầy lùi năm ngàn thiết kỵ quân của Thác Ngân, mà không có một ai tử trận.

Chính vì trận chiến này, ảnh vệ Tứ vương phủ đã được thiên hạ xưng tụng cái tên ‘Huyết Vệ Ảnh Đoàn’, quân đoàn bất tử của Tứ quốc, mà cái tên Hiên Viên Vũ đã trở thành niềm tự hào của Nguyên Niên quốc, trở thành thần trong tâm trí thần dân Nguyên Niên quốc, đồng thời cũng là cơn ác mộng của Tam quốc còn lại, sau đó Tứ vương gia còn tra rõ căn nguyên của việc Lãng tướng quân chết oan, y đã đem hơn năm mươi người có tham gia vào việc này đồng loạt xử trảm, mà không hề có một tia thương tiếc, nhưng điều này lại được thần dân Nguyên Niên ủng hộ, đối với kẻ vì tư lợi mà làm hại đến an nguy đế quốc, thì hoàn toàn xứng đáng với hậu quả đó.

Và sự việc năm đó xảy ra, lúc ấy Tứ Vương gia chỉ mới mười bốn tuổi mà thôi, nên khi người lập lời thề này, đã hoàn toàn bác bỏ mộng tưởng của tất cả những kẻ có ý định chú ý ngôi vị Tứ vương phi.

“Ai???” Hiên Viên Vũ ngồi trong thư phòng, im lặng nghiên cứu kinh thư, đột nhiên phát hiện có người đang tiến gần đến chỗ của mình thì lên tiếng.

“Tứ ‘ca ca’, không cần phải khẩn trương” giọng nói vừa dứt, một bóng người nhẹ nhàng từ trong bóng đêm hiện ra, chiếc mặt che mặt được tháo xuống, để lộ dung nhan quen thuộc.

“ta cứ tưởng là ai, thì ra là Uyển Vân ‘muội muội’, không biết đêm khuya Uyển Vân ‘muội muội’ đến đây có gì chỉ giáo ???” Hiên Viên Vũ đặt kinh thư trên tay xuống bàn, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Uyển Vân.

“không có gì quan trọng, chẳng qua tình cờ biết được, mọi hành động gần đây của ‘tiểu muội’ vô tình bị Tứ ‘ca ca’ phát hiện, nên muốn Tứ ‘ca ca’ nương tay, không cần xen vào chuyện này, để ‘tiểu muội’ làm tốt chuyện của mình thôi, mong Tứ ‘ca ca’ thành toàn” Uyển Vân vẻ mặt tươi cười nhìn Hiên Viên Vũ, nhưng trong giọng nói lại có một tia cảnh cáo ẩn hiện.

Điều này làm cho Hiên Viên Vũ đối với nàng càng thêm hứng thú, đây là lần đầu trong đời y bị người khác cảnh cáo, hơn nữa còn là một nữ nhân, nhưng cũng chính vì điều này, làm cho y đối với nàng càng ngày càng tràn ngập tò mò hơn nữa, y thật sự rất muốn biết, rốt cuộc sau khi mất tích, thì vị tiểu thư Nhan gia

này đã xảy ra chuyện gì ??? Nhưng trước đó khi y phái người đi điều tra những chuyện về nàng, thì cho dù có điều tra cách nào cũng không thể nào điều tra được, điều này làm cho y lần đầu tiên cảm thấy mình thất bại.

“hảo, bắt quá ta sẽ được lợi ích gì ???” trầm ngâm trong chốc lát, Hiên Viên Vũ quyết định nhận lời, đối với một ‘đối thủ’ mà mình không biết rõ, y tuyệt không mạo hiểm mà phạm vào.

“lần này xem như ‘tiểu muội’ nợ Tứ ‘ca ca’ một ân tình, sau này chỉ cần Tứ ‘ca ca’ có gì cần giúp đỡ, chỉ cần trong khả năng ‘tiểu muội’ làm được, ‘tiểu muội’ nhất định ‘nghĩa bất dung tình’ ” Uyển Vân trong lòng than nhẹ đáp, đối với nam nhân này, nàng thật sự không thể nắm bắt được, cho nên cuộc thỏa thuận này, nàng cũng không dám chắc chắn hoàn toàn, chỉ không ngờ y lại dễ dàng nhận lời như thế.

“hảo, một lời đã định” Hiên Viên Vũ điểm nhẹ đầu đồng ý.

“hảo” Uyển Vân tươi cười đáp lại, cả hai đều là người thông minh, nên vốn không cần nhiều lời.

“bắt quá ta có chút thắc mắc, mong Uyển Vân ‘muội muội’ chỉ giáo cho” lúc này, Hiên Viên Vũ đột nhiên lên tiếng thỉnh cầu.

“Tứ ‘ca ca’ cứ việc nói, chỉ cần ‘tiểu muội’ có thể trả lời, nhất định không giấu diếm” Uyển Vân vẻ mặt tuy vẫn giữ nụ cười, nhưng trong lòng lại có chút cân nhắc.

“Lan quý phi là thiên kim tướng gia, mà thừa tướng lại quyền cao chức trọng, không biết Uyển Vân ‘muội muội’ sẽ xử lý như thế nào về chuyện này ???” Hiên Viên Vũ tò mò hỏi, y thật sự rất muốn biết rốt cuộc nữ tử này có bao nhiêu bản lĩnh.

“về chuyện này Tứ ‘ca ca’ không cần lo lắng, đến lúc đó ‘tiểu muội’ tuyệt sẽ không làm Tứ ‘ca ca’ thất vọng” Uyển Vân vẻ mặt đầy tự tin nói.

Nghe thấy vậy Hiên Viên Vũ không khỏi ngẩn người, càng ngày nữ tử này càng làm cho y cảm thấy thú vị, lại có chút thần bí, khiến cho y kim lòng không được mà luôn hướng về nàng ta, nhưng nhìn thấy Uyển Vân không chịu tiết lộ, nên Hiên Viên Vũ cũng không ép hỏi, dù gì chuyện này cũng sớm sẽ biết thôi, không phải sao ???

Đêm hôm đó, cả hai âm thầm đạt thành một hiệp nghị, mà không biết rằng hiệp nghị đó từ giờ trở đi sẽ gắn kết vận mệnh hai người lại với nhau.

10. Chương 10: Phản Kích.

Đêm, tĩnh lặng vô cùng, nhưng không ai biết, sau đêm nay một âm mưu sẽ được đưa ra trước ánh sáng.

“chuẩn bị xong cả rồi chứ ???” một giọng nữ tràn ngập lạnh lùng hỏi.

“dạ, đã chuẩn bị xong cả, chỉ cần chủ nhân ra lệnh, sẽ lập tức tiến hành” giọng nam cung kính đáp lời.

“Ân, sáng sớm mai lập tức hành động” giọng nữ nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng trong giọng nói không hề che dấu một tia trào phúng.

‘Muốn đấu với nàng, những nữ nhân đó cần tu luyện thêm, nếu không chỉ còn cách ngồi yên mà chờ nàng đến giết thôi’. Nữ tử trong mắt lóe lên một tia sát khí.

Hôm sau, hoàng cung truyền ra tin tức, Điệp phi sau hai ngày hôn mê, rốt cuộc tỉnh lại, hoàng thượng cùng Thái hậu vui mừng vô cùng.

Theo lời kể của Điệp phi, mọi người mới biết được, thì ra đêm đó có một hắc y mang theo một bao rắn độc, lên vào Thiên Điệp cung có ý đồ xấu, bị Điệp phi phát hiện, nên mới thả rắn cắn Điệp phi, hắc y sau khi bại lộ, không dám ở lại lâu, nên sau đó đã rời khỏi, tất nhiên những lời này đã được Uyển Vân soạn sẵn, để Tiểu Điệp đối đáp trôi chảy.

Tất cả mọi người đều suy đoán, có lẽ hắc y kia định âm thầm thả rắn, sau đó rời đi, để rắn tự bò xung quanh, không chỉ hại Điệp phi, mà còn diệt trừ mọi người trong Thiên Điệp cung, nhưng cuối cùng bị phát hiện, nên cuối cùng chỉ làm hại một mình Điệp phi.

Sau khi nghe xong mọi chuyện, hoàng thượng cùng Thái hậu đều nổi trận lôi đình, phái người điều tra.

Sau nửa ngày, thị vệ hoàng cung phát hiện được trong cung Ngọc phi nương nương xuất hiện rất nhiều công cụ dùng bắt rắn, bình thường nội cung tuyệt sẽ không có những thứ này, cho dù chủ tử muốn ăn rắn, thì cũng chỉ bắt ở bên ngoài sau đó mang vào cung, nhưng trong tầm cung Ngọc phi lại xuất hiện những thứ này lại khiến người khác nghi ngờ.

Sau đó không bao lâu, dưới sự điều tra của tổng quản thái giám Từ Hàm, một tên phụ bếp trong cung Ngọc phi thừa nhận, thị nữ thân cận Ngọc phi đã tìm đến hắc y, bảo rằng Ngọc phi ra lệnh cho hắc y tìm vài người, bắt thật nhiều rắn, rắn càng độc càng tốt, vì Ngọc phi có một phương thuốc cần dùng đến nọc rắn, nên hắc y mới vâng mệnh đi làm.

Nào ngờ lại nghe được tin Điệp phi bị rắn cắn, khiến hắc y hoảng sợ vô cùng, sau khi thông qua xác nhận, loại rắn cắn Điệp phi nương nương, chính là một trong số những loại rắn đã được phụ bếp này bắt, cộng thêm thị nữ kia đứng ra làm chứng, chỉ đích danh Ngọc phi sai nài ta làm vậy, lúc đầu cũng chỉ nói rằng là cần nọc rắn làm thuốc, còn lại nài ta hoàn toàn không biết gì.

Sau đó lại trải qua hai ngày điều tra, rốt cuộc thị vệ hoàng cung đã xác nhận, hôm đó hắc y lén vào tầm cung Điệp phi, chính là một thị vệ trong phủ Tang tướng quân, phụ thân Ngọc phi nương nương, do được Tang tướng mệnh lệnh, nên mới hành động như thế, nhân chứng vật chứng đều có đủ, Ngọc phi không thể nào thoát tội, dù ngoài mặt nài ta vẫn cứ kêu oan uống, việc này đã làm hoàng thượng nổi trận lôi đình, ngay lập tức ra lệnh tổng giám Ngọc phi vào thiên lao, Tang tướng quân cầu kết cùng nữ nhi mưu hại hoàng phi, bị cắt chức, giam vào Hình bộ, chờ ngày phán xử.

Việc này đã làm cho hậu cung lần nữa chấn động, Lan quý phi thì bắt đầu lo sợ, ăn ngủ không yên, nhưng không ai biết rằng, sau lưng tất cả những chuyện này, chính là bàn tay sắp đặt của vị Quận chúa luôn luôn tươi cười hòa nhã, vừa mới được sắc phong Nhan Uyển Vân.

“thú vị, thật sự thú vị, cao chiêu, đúng là cao chiêu, nhất tiễn hạ song điêu, một chiêu diệt trừ cả Ngọc phi cùng Tang tướng quân, Uyển Vân ‘muội muội’, ‘muội’ thật làm Tứ ‘ca ca’ mở rộng tầm nhìn nha, ta thật sự rất tò mò, rồi đây ‘muội’ sẽ xử trí Lan quý phi thế nào đây ???” Hiền Viên Vũ ngồi trong thư phòng, sau khi nghe xong thuộc hạ bẩm báo mọi chuyện, vẻ mặt đầy chờ mong, tươi cười nói.

Ảnh Nhất đứng bên cạnh nhìn thấy biểu hiện của vương gia nhà mình như thế, không khỏi nhíu mày suy nghĩ, ‘gần đây vương gia càng ngày càng chú ý vị Quận chúa kia, hơn nữa càng ngày càng thường xuyên nhắc đến nàng ta, đây sao mà giống tình nhân đang tương tư nhau khi yêu quá vậy ???’.

Khiến y không khỏi tò mò, ‘liệu có phải vương gia nhà y đã phải lòng vị Quận chúa kia rồi hay không ???’.

Hoàng cung, sau trận sóng gió của Ngọc phi, dường như lâm vào yên bình, không một chút gợn sóng, nhưng mấy ai biết được, giờ phút này lại có một người như ngồi trên lửa, tâm trạng lo lắng vô cùng.

Ngự Thư phòng.

“hoàng huynh, đệ khuyên huynh, tạm thời huynh không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi yên một chỗ, rồi sẽ có người thay huynh diệt trừ thế lực của thừa tướng thôi” Hiền Viên Vũ tươi cười tự tin nói, không hiểu sao, khi nhắc đến Uyển Vân, luôn khiến cho y không tự chủ được mà tin tưởng nàng, y tin rằng chỉ cần chuyện mà nàng muốn làm, nhất định sẽ làm được, tuyệt không thất bại.

“hoàng đệ, có phải đệ đang giấu ta chuyện gì không ???” Hiền Viên Trạch hiếu kỳ nhìn Tứ đệ của mình.

“hoàng huynh, thiên cơ không thể tiết lộ” Hiền Viên Vũ thần bí đáp.

Bên cạnh Hiền Viên Trạch cùng Lạc Thiên Kỳ đều không khỏi tò mò, nhưng họ lại vô cùng tin tưởng Hiền Viên Vũ, nên nếu y nói thế, họ cũng không hỏi nhiều nữa, đành im lặng chờ xem mọi sự thôi.

Bất quá những chuyện trong hậu cung gần đây, nói thật cũng vô cùng có lợi cho họ, bao nhiêu lâu nay họ luôn tìm cách diệt trừ thế lực của Thừa tướng, nhưng đây vốn không phải chuyện dễ dàng, nhưng mấy ngày

nay, Mai phi cùng Ngọc phi đều phạm trọng tội, kéo theo Hình bộ thị lang, cùng Tàng tướng quân chịu tội cùng, hai người này đều là tâm phúc của Thừa tướng, việc này chẳng khác nào chặt đi cánh tay của hắn, khiến cho họ không khỏi vui mừng, dù họ không biết là ai ra tay, bất quá nếu có lợi ỉnh, thì họ sẽ không ngần ngại đối phương. Hơn nữa chẳng phải trước mắt đã có sự cam đoan bảo đảm của Tứ vương gia hay sao ??? Vậy thì họ càng không cần quan tâm nữa.

Lại một ngày qua đi, hoàng cung dường như sóng yên biển lặng, tuy nhìn bề ngoài là thế, nhưng không ai biết, hôm nay sẽ xảy ra một hồi cuồng phong vũ bão.

Hôm nay cứ như mọi ngày, Hiên Viên Trạch đứng canh giờ lên triều, nhưng vừa bước vào Kim Loan điện, thì lại nghe được tin tức, trước cổng thành hiện giờ, đang treo rất nhiều thông cáo, trong thông cáo ghi rất rõ ràng từng tội trạng một của Thừa tướng đương triều, bắt luận vật chứng, hay nhân chứng đều đang tụ tập tại cổng thành mà kêu oan, hơn nữa chỉ cần một tội trong số đó cũng đủ để xử trảm Thừa tướng rồi.

Chuyện này đã làm chấn động cả Thành, bây giờ mọi người đều mang tâm trạng khác nhau, có người thì hả dạ vì trút được mối hận trong lòng, có người thì tâm tình chờ xem kịch vui, đồng bọn của Thừa tướng thì giờ đây như ngồi trên đồng lửa, còn trong hậu cung kia thì lại có người hoảng sợ đến mức té xỉu.

Nguyên nhân ư ???

Hôm nay sau khi hoàng đế nhận được tin từ cổng thành, đã cho người đến điều tra, xác nhận mọi chuyện là sự thật, thì ngay lập tức Thừa tướng bị giam vào thiên lao, còn trong cung, thị vệ cũng từ tẩm cung Lan quý phi tìm thấy được độc dược dùng mưu hại hoàng thượng hôm trước, chuyện này thật sự quá trùng hợp, nên mọi người ai cũng có cùng ý nghĩ, chắc là Thừa tướng biết chuyện sắp bại lộ, nên ra lệnh cho nữ nhi mình hạ độc hại hoàng thượng trước.

Nhưng hoàng thượng lại hồng phúc tề thiên, nên mới tránh khỏi tai kiếp. Việc này sau khi Thái hậu biết được đã nổi trận lôi đình, lập tức ra lệnh xử trảm Lan quý phi, khiến cho hậu cung ai cũng ngổ ngàng một trận.

11. Chương 11: Thực Hiện Thỏa Thuận.

Sau một trận sóng gió, hoàng cung lại quay về yên tĩnh, nhưng điều này đã khiến Thái hậu đau lòng vô cùng, bây giờ bà gần như già đi mười tuổi, Tường phi từ trước giờ vốn thân thể yếu đuối, luôn tịnh dưỡng trong cung, Nhã phi thì luôn không hiểu chuyện, không màng thế sự, ba vị phi tử kia gần đây lại phạm vào trọng tội, nên đều bị xử tử, nhưng hậu cung lại một ngày không thể không có chủ.

Vì vậy sau khi suy nghĩ kỹ, Thái hậu quyết định trao quyền chưởng quản hậu cung lại cho Điệp phi, Điệp phi hiền lương thực đức, bên cạnh lại có Thiên Vân quận chúa thông minh, lanh lợi, nên bà vô cùng an tâm, sau khi bàn giao mọi chuyện, Thái hậu quyết định rời cung đến biệt viện hoàng gia tịnh dưỡng một thời gian,

Hoàng thượng vì sức khỏe Thái hậu, nên ngay lập tức đồng ý, từ ngày hôm đó trở đi, hậu cung đã trở thành thiên hạ của hai tỷ muội Uyển Vân, không một ai dám đắc tội với hai nàng nữa cả.

Hôm nay cứ như mọi hôm, Thiên Điệp cung tràn ngập trong bầu không khí vui vẻ, tất cả cung nữ thái giám trong cung ai nấy đều hân hoan, Điệp phi nương nường càng ngày càng được sủng, hoàng thượng ngày nào cũng nghỉ lại tại Thiên Điệp cung, điều này làm cho nô tài như bọn họ cũng được thơm lây, vì tất cả thái giám cung nữ của các cung khác, bây giờ khi nhìn thấy bọn họ đều là lấy lòng cùng ghen tỵ, điều này khiến cho họ vô cùng vui sướng trong lòng.

“Quận chúa, Tứ vương gia bên ngoài cầu kiến” một thái giám cung kính bẩm báo.

“mời Tứ vương gia vào” Uyển Vân nhíu mày, sau đó lên tiếng.

“dạ” thái giám vâng lệnh rời đi.

Một lát sau Hiên Viên Vũ tiêu sái bước vào, hần hơm nay một thân bạch y xuất trần, tao nhã, tựa như thiên tiên, gương mặt anh tuấn, khóe miệng cười nhẹ, quyến rũ mà đầy nam tính mị lực, khiến cho nhiều cung nữ bên trong nhìn đến thất thần.

Uyển Vân nhũu mày, tên này đúng là yêu nghiệt, giỏi mê hoặc người khác, vận dụng ‘mỹ nam kế’ mà. Nàng phát tay ra lệnh ọi người rời khỏi, dù có chút không cam lòng, nhưng những cung nữ đó vẫn rời đi, vì dù sao họ cũng là nô tài, làm sao mà dám cãi lệnh chủ tử a.

Bên trong phòng, chỉ còn lại Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân hai người, nhất thời không khí rơi vào trầm mặc, ai cũng không nói chuyện, cả hai chỉ đứng nhìn nhau, quan sát nhất cử nhất động của đối phương, xem ai sẽ là người không nhẫn được mà lên tiếng trước.

“hôm nay ta đến đây là để đòi món nợ ân tình mà Uyển Vân ‘muội muội’ đã hứa lần trước” Hiên Viên Vũ mỉm cười đầy thần bí nhìn Uyển Vân.

Nhìn vào ánh mắt của y khiến cho Uyển Vân không khỏi ‘sợ hãi’. Đúng vậy, đây là lần đầu tiên từ khi nàng đến thế giới này, nàng ‘sợ hãi’ một người nào đó, nếu ánh mắt của y giờ đây là tính kế nàng, hay là có dụng mưu khác, thì nàng sẽ tùy cơ ứng biến, nhưng vấn đề là, dù nàng biết y có ẩn ý riêng, nhưng nàng lại không hề nhìn ra bất cứ tia dao động nào từ trong mắt của y, có thể nói nó như nước hồ thu, sâu không thấy đáy, chỉ là một màn đậm mực, khiến cho nàng không thể đoán được nam nhân này tiếp theo muốn làm gì.

Chính điều này, đã khiến cho nàng phải ‘sợ hãi’, vì nàng không thể nào đoán được, tiếp sau đó y sẽ muốn gì ở nàng. Nhưng dù nghĩ vậy, nàng vẫn cố gắng trấn định, không để lộ sơ hở ra ngoài.

“nga, thế không biết Tứ ‘ca ca’ muốn gì ở ‘tiểu muội’ ???” Uyển Vân nghi vấn hỏi.

“một ngày cùng ta” Hiên Viên Vũ tươi cười thoải mái đáp.

“một ngày ???” Uyển Vân khó hiểu hỏi lại.

“đúng vậy, một ngày, một ngày này bất luận chuyện gì, Uyển Vân ‘muội muội’ đều phải nghe theo ta, nhưng muội cứ yên tâm, ta sẽ không đòi hỏi quá đáng đâu” Hiên Viên Vũ trong giọng nói hàm chứa chút ẩn ý.

“hảo” Uyển Vân trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, sau đó gật đầu đồng ý.

Kế hoạch đạt thành, Hiên Viên Vũ không khỏi vui vẻ, mỉm cười đầy rạng rỡ, khiến cho Uyển Vân nhìn thấy lâm vào ngẩn người một lúc.

“Uyển Vân ‘muội muội’, chúng ta nên đi thôi” nhìn thấy thái độ của Uyển Vân, khiến cho Hiên Viên Vũ hài lòng vô cùng, mỉm cười lên tiếng nhắc nhở, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa trêu đùa.

Uyển Vân biết mình thất thố, nên ho nhẹ một tiếng cố tình lãng tránh, sau đó đứng dậy, cả hai nhanh chóng ra cung, thực hiện một ngày ước định.

Thiên Nhật Thành, nơi hội tụ nhiều tài tử, giai nhân nhất Nguyên Niên quốc, không chỉ vậy, còn là nơi tập trung kinh thương sầm uất nhất Nguyên Niên quốc, việc buôn bán nơi đây không chỉ diễn ra vào ban ngày, mà là kéo dài đến tận đêm, không khí vô cùng náo nhiệt.

Bách Thiên lâu, từ lâu đệ nhất Thiên Nhật Thành, không chỉ nổi tiếng với thức ăn ngon, mà ngồi tại nơi này, còn có thể quan sát cảnh đẹp từ Động Đình Hồ, thắng cảnh nổi tiếng nhất Thiên Nhật Thành.

“đến, Uyển Vân ‘muội muội’, thức ăn của Bách Thiên lâu, là ngon nhất Thiên Nhật Thành, hôm nay muội nhất định phải nếm thử” Hiên Viên Vũ sau khi ra cung, đầu tiên chính là đưa Uyển Vân đến đây, giờ phút này tâm trạng y rất vui vẻ, cao hứng giới thiệu, rồi gấp từng món ăn một đưa vào trong bát cho Uyển Vân.

Điều này càng khiến cho Uyển Vân tò mò, không biết rốt cuộc trong hồ lô của y bán thuốc gì ??? Nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn phối hợp, dịu dàng ăn từng món mà y gấp cho, cử chỉ tao nhã vô cùng, chẳng khác nào những tiểu thư quyền quý khác.

Hiên Viên Vũ nhìn thấy thế dù ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng lại tự hỏi, ‘rõ ràng mười năm trước khi mất tích, Nhan tiểu thư vốn còn là hài tử tám tuổi, bên cạnh không có một thân nhân, một mình sống sót, sau đó dù được người ta thu nhận, nhưng theo nàng nói cuộc sống không giàu sang phú quý gì, thế tại sao lại có những cử chỉ tao nhã như được huấn luyện từ nhỏ như thế ???’.

Điều này làm cho Hiên Viên Vũ không khỏi suy nghĩ, ‘trong trường hợp này chỉ có một khả năng, đó là nàng nhất định còn có chuyện giấu diếm, không muốn người khác biết được’.

Dù thế, Hiên Viên Vũ ngoài mặt vẫn biểu hiện như không có gì, sau khi dùng xong bữa, Hiên Viên Vũ đưa Uyển Vân đến Động Đình Hồ, nơi này hôm nay diễn ra hội thi thơ, nên thu hút vô số thi nhân cùng tài tử, giai nhân của Thiên Nhật Thành. Hai người vừa đến nơi, đã có người nhận ra Hiên Viên Vũ nên lên tiếng chào hỏi.

“Tứ vương gia, thật không ngờ hôm nay ngài cũng đến đây !!”

Hai người nhìn lại thì phát hiện người vừa lên tiếng, là một thanh y nam tử, dung mạo như xuân phong, nhìn bề ngoài thì dường như là một người ôn nhu, nho nhã, vừa nhìn là đã biết là một công tử nhà có quyền thế.

“Lâm công tử” Hiên Viên Vũ khách khí cười chào hỏi.

“Tứ vương gia, vị cô nương này là ???” Lâm Tuấn Khanh nhìn về phía Uyển Vân tò mò hỏi.

“đây chính là Thiên Vân Quận chúa, vừa được hoàng thượng tấn phong” Hiên Viên Vũ cũng không có ý định giấu diếm, mà nói thẳng ra.

“nguyên lai là Quận chúa, tại hạ Lâm Tuấn Khanh, phụ thân là Binh bộ thượng thư, rất hân hạnh được biết quận chúa” Lâm Tuấn Khanh ôm quyền thi lễ.

“Lâm công tử hữu lễ” Uyển Vân mỉm cười nhẹ thi lễ.

“Vương gia, Quận chúa, đã đến đây rồi thì mời hai vị tham gia hội thi thơ hôm nay, nghe nói năm nay xuất hiện thêm rất nhiều nhân tài nhất định sẽ rất náo nhiệt” Lâm Tuấn Khanh vui vẻ giới thiệu.

“Uyển Vân ‘muội muội’, chúng ta cùng tham gia chứ ???” Hiên Viên Vũ không đáp, xoay người nhìn Uyển Vân hỏi, đây là chứng tỏ quyền quyết định thuộc về nàng, hẳn sẽ nghe theo.

“hảo” Uyển Vân nhìn ánh mắt tràn ngập ý cười của Hiên Viên Vũ thì gật đầu đồng ý.

‘Hồ ly xảo quyệt, rõ ràng muốn tham gia, nhưng ngoài mặt lại đẩy quyền quyết định cho ta, nếu ta từ chối, chẳng khác nào mất lòng người khác, người thích ngoạn, ta cùng người ngoạn, Tứ ‘ca ca’ của ta’, Uyển Vân trong lòng cười thầm.

12. Chương 12: Hội Thi Thơ Trở Tài

Ba người cùng nhau tiến đến ven bờ Động Đình Hồ, dọc đường đi có rất nhiều người nhận ra Hiên Viên Vũ cùng Lâm Tuấn Khanh, nên lên tiếng chào hỏi. Bên cạnh đó cũng không thiếu những ánh mắt ghen tỵ, cùng tò mò nhìn chằm chằm vào Uyển Vân.

“Lâm công tử, Tứ vương gia, hoan nghênh quan lâm” ba người vừa tiến vào một lương đình ngồi xuống, thì đã có nhân chủ động đến chào hỏi.

“Trương công tử, hạnh ngộ” Lâm Tuấn Khanh mỉm cười ôm quyền đáp lại.

“Lâm công tử, vị này là ???” Trương công tử tò mò nhìn Uyển Vân hỏi, bên ngoài lương đình cũng có rất nhiều người nghi hoặc về thân phận của Uyển Vân, nên đều chăm chú chờ đợi câu trả lời của Lâm Tuấn Khanh.

“vị này chính là Thiên Vân Quận chúa, nghĩa nữ của Thái hậu, vừa mới được hoàng thượng sắc phong” Lâm Tuấn Khanh nhẹ giọng giải thích.

Mọi người nghe xong lời y không khỏi ngỡ ngàng, lúc đầu nhìn Uyển Vân đi chung với Hiên Viên Vũ cùng Lâm Tuấn Khanh, mọi người cứ nghĩ, Uyển Vân là hồng nhan tri kỷ của một trong số hai người họ, nào ngờ nữ tử này lại là Quận chúa thân phận tôn quý, không khỏi khiến ọi người một trận ngạc nhiên.

“nguyên lai là Quận chúa, thất kính, thất kính, tại hạ Trương Thành, là một trong số những người tổ chức cuộc thi lần này” vị kìa Trương công tử, sau khi lấy lại tinh thần thì mỉm cười đáp lại, Uyển Vân cũng gật đầu theo lễ nghi cho có lệ.

Sau đó Trương công tử cùng Lâm Tuấn Khanh nói vài câu rồi cáo từ. Mọi người sau đó ai cũng tự động quay về chỗ của mình, nhưng thỉnh thoảng vẫn có nhân chú ý đến lương đình bên phía Uyển Vân đang ngồi.

Uyển Vân cũng không tỏ vẻ gì là để ý đến họ, chỉ nhàn nhã ngồi thưởng trà nhìn ngắm phong cảnh xung quanh. Một lúc sau, một lão già mặc quần áo sang trọng, nhìn có vẻ từ ái, bước lên đài giữa lương đình, đảo mắt nhìn mọi người, sau đó trầm giọng lên tiếng.

“các vị, hoan nghênh các vị đến với hội thi thơ hôm nay, năm nay hội thi thơ đặc biệt hơn mọi năm, vì giải thưởng năm nay không gì khác, chính là Thiên hạ đệ nhất tiêu, Bích Ngọc tiêu, do đương kim binh thần thế gia, Mộ Dung gia tạo nên, đây không chỉ là tiêu có chất lượng thượng hạng, là một trong hai nhạc khí chi vương, mà còn là một món binh khí phòng thân vô cùng sắc bén, còn về cụ thể, thì chỉ đợi người đoạt được nó tự mình nghiên cứu thôi, lão phu cũng không nhiều lời nữa, cuộc thi xin được chính thức bắt đầu, đầu tiên sẽ là thi cầm nghệ, các vị thỉnh”.

Lão già vừa dứt lời, dẫn đến mọi người phía dưới không khỏi một trận xôn xao, nhưng ngay sau đó bắt đầu bình tĩnh lại, lần lượt mọi người đều thi nhau lên đài, nam có nữ có, ai cũng cố gắng hết sức mình, bên cạnh tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.

Tiếp theo sau là một nữ tử bước lên đài, nàng một thân hồng y quyến rũ, gương mặt diễm lệ, dung mạo khuynh thành, cử chỉ tao nhã vô cùng, từng bước đi của nàng nhẹ nhàng khoan thai, như lướt đi trên đất bằng, khiến cho người không khỏi chú ý, người này không ai khác chính là Thiên Nhật Thành đệ nhất tài nữ, Lăng Mộ Dung Yên, nữ nhi Hộ bộ thượng thư Lăng Khang, muội muội Tường phi nương nương.

Nàng mỉm cười gật đầu thi lễ với mọi người, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên dây cầm, đầu ngón tay bắt đầu chuyển động, từng đạo từng đạo âm thanh như có hồn vang lên, mềm nhẹ mà uyển chuyển, như gió xuân thổi vào lòng người, làm ọi người đều như thả hồn theo tiếng đàn.

Tiếng đàn vừa dứt, Lăng Mộ Dung Yên tao nhã đứng dậy rời khỏi, thỉnh thoảng còn cười liếc nhìn về bên dưới, nhưng chỉ có nàng mới biết nàng thật sự đang nhìn ai, còn bên dưới mọi người đều hoan hô ngập trời, có mấy vị tiểu thư dù biết mình thua, nhưng không thể phủ nhận là do cầm nghệ của mình không bằng, nên chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Uyển Vân ngồi bên cạnh bĩu môi khinh thường, ‘nữ nhân này đúng là không biết gì là cầm nghệ chân chính mà, với một màn như thế đã cho là mình cao thâm, đúng là ếch ngồi đáy giếng mà’. Lúc này bên dưới lại có một giọng nói châm chọc khiêu khích vang lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Quận chúa dường như không hài lòng với cầm nghệ của ta, vậy không biết ta có thể hay không có vinh hạnh được lĩnh giáo cầm nghệ của Quận chúa”.

Mọi người nhìn lại giọng nói này đích thật xuất phát từ Lăng Mộ Dung Yên vừa biểu diễn xong, mà đối tượng lại đúng là Uyển Vân, nữ tử khiến ọi người tò mò từ nãy giờ.

Lăng Mộ Dung Yên giờ phút này trong lòng đang tràn ngập hỗn loạn, Tứ vương gia Hiên Viên Vũ chính là nam nhân mà nàng đã chú ý từ lâu, vốn hôm nay nàng không ngờ là y sẽ xuất hiện, mãi cho đến khi nàng nhìn đến y đến đây, khiến nàng cao hứng không thôi, nhưng khi nàng nhìn lại bên cạnh y còn xuất hiện thêm một nữ nhân, thì khiến cho nàng ngạc nhiên vô cùng, đặc biệt là thái độ ôn nhu mà y đối với nữ nhân đó, đây là điều mà nàng chưa từng chứng kiến bao giờ, điều này khiến cho nàng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an trong lòng. Dù nói hai người họ trên danh nghĩa là huynh muội, nhưng dù sao cũng không cùng huyết thống, cho nên nàng tuyệt sẽ không đơn giản mà khinh thường bỏ qua.

Nhưng khi nàng biểu diễn xong xuống đài, thì nhìn thấy ánh mắt trào phúng của nữ nhân kia khiến cho nàng không khỏi vui vẻ, đối với cầm nghệ của mình, nàng luôn rất tự tin, cho nên đối với nàng, đây là cơ hội tốt để làm nữ nhân kia xấu mặt, Quận chúa thì sao chứ, chỉ cần dám có ý đồ cướp đi nam nhân của nàng, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua. Giờ phút này hỗn loạn trong lòng Lăng Mộ Dung Yên đã dần bị thay thế bằng cao hứng, khiến cho nàng nhất thời bị u mê mà phạm vào sai lầm hối hận cả đời.

Uyển Vân nghe xong lời của Lăng Mộng Yên không khỏi nhú mày, nữ nhân này rõ ràng là đang nhắm vào nàng mà đến, liếc nhìn bên cạnh Hiên Viên vũ chỉ thấy y vẻ mặt mỉm cười mong chờ nhìn nàng, còn mọi người thì ai cũng tràn ngập tò mò, có người thì mang tâm trạng chờ xem kịch vui, vì ai cũng biết cầm nghệ của Lâm Mộng Yên không chỉ là đệ nhất Thiên Nhật Thành, mà thậm chí còn có thể là đệ nhất Nguyên Niên quốc, nên trong suy nghĩ của mọi người, lần này Uyển Vân nhất định sẽ rất mất mặt.

Nhìn thấy biểu hiện của người xung quanh như thế, Uyển Vân trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn duy trì thái độ thản nhiên, nhẹ giọng đáp ứng.

“hảo”.

Sau đó nàng nhẹ nhàng đứng dậy tiến lên đài, động tác vô cùng tao nhã đặt tay lên dây cầm, nhưng nàng vẫn không ra tay ngay, chỉ là động tác nhẹ vuốt ve nó, miệng thì thầm thì, như đang trò chuyện với cầm, khiến ọi người lâm vào khó hiểu, duy chỉ có Hiên Viên vũ cùng lão già vừa rồi là đôi mắt dường như sáng lên nhìn chăm chú vào Uyển Vân.

Được một lúc Uyển Vân mỉm cười, ngón tay bắt đầu di chuyển trên những dây cầm, động tác nhẹ nhàng, điêu luyện, nhưng rõ ràng là nàng hành động rất chậm, nhưng lại không ai thấy rõ được tay nàng rốt cuộc có chạm vào dây cầm hay không, họ chỉ thấy được đầu ngón tay nàng như gió, lướt nhẹ qua dây cầm, sau đó cầm phát ra những âm thanh du dương động lòng người.

Tiếng đàn như tiếng suối, róc rách thanh âm, dịu nhẹ như mang theo theo một bầu không khí trong lành, lan tỏa đến mọi người xung quanh, khiến ọi người không khỏi nhắm mắt cảm thụ, nhưng mọi người trong lòng đều có đồng suy nghĩ, ‘tiếng đàn của Quận chúa, hoàn toàn không thua gì tiếng đàn của Lăng Mộng Yên có thể nói là bất phân thắng bại, nếu tiếng đàn của Lăng Mộng Yên mang theo bầu không khí mùa xuân ấm áp, thì tiếng đàn của quận chúa chính là mùa thu tươi mát, mỗi người một vẻ’, ngay cả đến bản thân Lăng Mộng Yên cũng phải công nhận điều này, nhưng nó lại khiến cho nàng tức tối không thôi.

Đang lúc mọi người còn đang say sưa cảm thụ, thì tiếng đàn lại đột nhiên thay đổi, trở nên có khí thế hơn, làm ọi người có cảm giác như đang đứng trước ngàn quân vạn mã, chứng kiến cảnh tượng lẫm liệt tại chiến trường , sau đó tiếng đàn lại như thoát thai hoàn cốt, trở nên tự do tự tại, tiêu sái không gì bằng, dường như thoát khỏi mọi ràng buộc của thế gian, hoàn toàn đạt tới tiên thiên chi cảnh, khiến ọi người không khỏi chìm đắm vào trong, làm cho họ như có cảm giác mình đã đến thiên cung, nghe được cầm kỹ tuyệt diệu của tiên nữ chốn thiên đình.

Nhất thời mọi người đều như say, như mê chìm đắm vào trong đó, không thoát ra được. Tiếng đàn dù đã dừng hẳn, nhưng mọi dư âm vẫn còn vang động xung quanh, mọi người không một ai nói chuyện, không khí chìm vào im lặng, thậm chí một ngay cả âm thanh của một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

13. Chương 13: Thiên Cổ Đệ Nhất Kỳ Nữ

Uyển Vân nhẹ nhàng rời khỏi đài, trở về chỗ của mình, mọi người ánh mắt đều gắt gao chăm chú nhìn vào nàng, đặc biệt là Hiên Viên Vũ.

Giờ phút này trong lòng y có thể nói là cảm xúc tràn ngập, đủ loại tư vị, không thể nào diễn tả, y thừa nhận đã từng nghe qua rất nhiều tiếng đàn, chứng kiến rất nhiều cầm nghệ kỳ tài, nhưng chưa từng có tiếng đàn của một ai có thể đi vào lòng y.

Nhưng hôm nay nữ tử này đã tạo được kỳ tích đó, tiếng đàn của nàng đã thật sâu tiến vào trong lòng của y, đánh mạnh vào đó, y có thể khẳng định, cả đời này y sẽ tuyệt không thể quên tiếng đàn này, cho dù chết cũng không thể quên được vì một thứ một khi đã khắc cốt ghi tâm rồi, làm sao mà quên được cơ chứ ???.

Cũng không biết là ai bắt đầu, tiếng vỗ tay bắt đầu thưa thớt, sau đó là lớn dần, cuối cùng là vang động cả Động Đình Hồ, khiến cho cả một vùng vang dậy, làm ọi người chú ý, càng ngày càng tập trung nhiều người hơn.

“khụ khụ, ta nghĩ không cần tuyên bố, mọi người cũng đã biết phần thi này, là ai chiến thắng, tiếp theo sau là phần thi thơ, các vị xin mời” lão già lấy lại tinh thần, ho nhẹ sau đó tuyên bố, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía Uyển Vân, thì không hề che dấu vẻ mặt kích động cùng mong chờ.

Nghe thấy lời lão già, mọi người đều bắt đầu lấy lại tinh thần. Tiếp theo đó, mọi người bắt đầu thi triển tài nghệ của mình, có người thì thi triển câu đối, có người thì làm thơ, không khí vô cùng náo nhiệt.

Nhưng mà bên cạnh đó, vẫn còn hai người vẫn chưa thoát khỏi không khí vừa rồi, một người ánh mắt ôn nhu, như nhìn trân bảo giống nhau nhìn vào Uyển Vân, mà ngay cả bản thân y cũng không hề hay biết.

Một người còn lại chính là ánh mắt tràn ngập ghen tỵ cùng phẫn nộ, giờ phút này nàng ta hận không thể lập tức lấy mạng Uyển Vân để giải tỏa cơn tức trong lòng, vì đây là lần đầu tiên trong đời nàng ta cảm thấy nhục nhã như thế.

Dần dần, không khí ngày một cao trào, càng ngày càng có nhiều câu đối cùng thơ văn ra đời, nhưng chung quy chỉ là những tài tử cùng tiểu thư gia đình trung quan, còn những nhân vật xuất chúng vẫn chưa thi triển thực lực của chính mình, nên phía bên trên, người chủ trì vẫn chưa nói gì.

“tại hạ trong một lần tình cờ đi qua một ngôi chùa cổ, nhìn thấy được một câu đối, nghe nói câu đối này nằm tại nơi đó đã có trăm năm lịch sử, nhưng chưa ai giải được, hôm nay, làm phiền các vị ở đây thay tại hạ giải đáp, không biết có được không ???” lúc này một vị tài tử mỉm cười ôm quyền đứng ra nói chuyện.

“thế xin hỏi câu đối đó như thế nào ???” người chủ trì cùng lão già nghe vị tài tử này nhắc đến câu đối cổ hơn trăm năm không khỏi nghi vấn, ‘có phải hay không chính là câu đối kia ???’.

“Tái thi đài, tái thi tài, tái thi đài thượng tái thi tài, thi tài tuyệt thế, thi tài tuyệt thế” vị tài tử kia trầm ngâm đọc ra câu đối, nhất thời toàn trường một mảnh yên lặng.

“đây...đây chẳng phải là...là” trên chủ tọa, mấy vị chủ trì cùng lão già nhất thời ngật ra như phỗng, quả nhiên là nó.

Bên dưới không ít tài tử, thiên kim, danh môn công tử, đều trầm ngâm vì câu đối này, nhưng khi nhìn thấy câu đối này vừa ra làm ấy vị chủ tọa cùng lão già kia xuất hiện vẻ mặt như thế, nhất thời làm ọi người thêm một trận tò mò, vì có thể làm chủ trì của cuộc thi ngày hôm nay, nhất định phải là người đức cao vọng trọng trong giới thi thơ, và trong Thiên Nhật Thành, vậy mà câu đối này, lại làm cho họ thất thố đến như vậy xem ra lai lịch không đơn giản.

“xin hỏi Lý tiên sinh, câu đối này có phải hay không có chỗ nào đó đặc biệt ???” một vị thư sinh tò mò hỏi một vị chủ trì trên đài.

“câu đối này thật ra đã có lịch sử hơn trăm năm, nhưng cho đến nay chưa từng có ai giải đáp được, được mệnh xưng là ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’” vị Lý tiên sinh than nhẹ giải thích.

‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, bốn chữ này nhất thời oanh động toàn trường, tất cả mọi người có mặt trong nhất thời đều có gắng vất óc suy nghĩ có thể giải đáp nó, thì không cần phải lo không thể nổi danh thiên hạ.

Trong số đó bao gồm cả Lăng Mộng Yên, trong lòng nàng ta lúc này thầm nhủ, ‘chỉ cần ta có thể giải đáp câu đối này, còn không sợ Tứ vương gia không chú ý đến ta sao ???’.

Uyển Vân nhìn vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ của mọi người thì không khỏi buồn cười, câu đối này cũng đâu có gì là khó a, ít ra là trong cảm nhận của nàng là như vậy.

“Ta có một câu, không biết có được không ???” sau một lúc, lại đột nhiên vang lên một giọng nói, đánh vỡ mạch suy nghĩ của mọi người, mọi người nhìn lại thì thấy người vừa lên tiếng không ai khác chính là Hiên Viên Vũ.

“mời...mời Tứ vương gia” lão già trên đài lấy bình tĩnh lên tiếng, đối được ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, đây là khái niệm gì a ??? Hỏi sao lão có thể không mất bình tĩnh được cơ chứ.

Bên kia, Lăng Mộng Yên cũng vẻ mặt mong chờ nhìn Hiên Viên Vũ, gặp ‘người trong mộng của mình’, có thể đối được ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, thì hỏi làm sao nàng không cao hứng được a ???.

“Thái vân thiên, thái vân gian, thái vân thiên thượng thái vân gian, vân thiên vĩnh cửu, vân gian vĩnh cửu”
Hiên Viên Vũ bình tĩnh nhẹ giọng đọc ra về đối của mình.

Về đối vừa ra, nhất thời làm ọi người hít một ngụm khí lạnh, thật sự có thể đối được, ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, đã có người đối được.

“hảo, đối rất hay” một lúc sau, mọi người mới phản ứng lại, tiếng hoan hô lập tức vang dội.

“ta cũng có một câu” lúc này ngồi bên cạnh Uyển Vân cũng lên tiếng, không hiểu sao trong lòng nàng, nàng không muốn chịu thua Hiên Viên Vũ chút nào.

Lời nàng vừa dứt, lại làm ọi người thêm một trận trợn mắt há hốc mồm, hôm nay là ngày gì thế này, không chỉ một người, mà có đến tận hai người có thể giải đáp ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’ trăm năm. Đây thật là bất khả tư nghị mà.

Hiên Viên Vũ đột nhiên nhướng mày hứng thú nhìn nàng, tiểu nữ nhân thật là khiến hắn bất ngờ rất nhiều, không chỉ thần bí, thông minh, cầm nghề hơn người, mà bây giờ kể cả ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, nàng cũng có thể đối lại, về đối kia, từ này đến giờ hắn mới mất rất nhiều công sức mới nghĩ ra, nhưng nhìn nàng vẻ mặt thoải mái thì dường như nàng chẳng tốn sức gì khi nghĩ ra về đối lại cả.

“mời quận chúa” trên đài vị lão giả chủ trì lên tiếng, hôm nay đúng là hội thi thơ trăm năm có một mà, có người có thể giải đáp ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, mà hắn lại là người chủ trì hôm nay, đây chính là cơ nào vinh hạnh a, bây giờ cho dù hắn có chết, hắn cũng cam lòng nhắm mắt.

“Thính vũ các, thính vũ lạc, thính vũ các trung thính vũ lạc, vũ các tam canh, vũ lạc tam canh.” Uyển Vân nhẹ giọng đọc ra về đối của mình.

Bên dưới mọi người nhất thời lâm vào trầm tư, cả hai về đối đều rất chuẩn, nhưng mà về đối của Hiên Viên Vũ thì chỉ dùng những từ chỉ vật hư ảo, còn về đối của Uyển Vân lại dùng những từ chỉ sự vật chân thật, có thể nói về đối của Uyển Vân so với Hiên Viên Vũ còn muốn cao hơn một bậc.

“thế nào, không được sao ??? Đã thế thì thử câu này thử xem, ‘Độc thư đình, độc thư thanh, độc thư đình trung độc thư thanh, thư đình thiên cổ, thư thanh thiên cổ’, còn nếu không thì, ‘Thưởng tuyết lĩnh, thưởng tuyết cảnh, thưởng tuyết lĩnh đầu thưởng tuyết cảnh, tuyết lĩnh vạn niên, tuyết cảnh vạn niên.’” Uyển Vân nhìn thấy mọi người im lặng, cho nên nàng mỉm cười đọc thêm hai câu nữa, ai bảo cái tên Hiên Viên Vũ kia dẫn đầu trước làm gì, đã nàng không muốn chịu thua hắn, thì nàng nhất định phải thắng đẹp, câu vừa rồi chỉ hơn hắn một bậc, nhưng thêm hai câu này, thì nàng hoàn toàn thắng hắn rồi còn gì.

“Oanh” toàn trường lập tức như bị oanh tạc, ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, trăm năm không ai đối được, vậy mà nữ tử trước mặt này, lại chỉ trong chốc lát, đọc một lượt ba về đối, đây là ...thiên tài...tuyệt đối là thiên tài...Thiên Hạ Đệ Nhất Kỳ Nữ Tử.

Giờ phút này, trong mắt mọi người, Uyển Vân chính là thiên tài, là kỳ tài nữ tử, thậm chí còn có người xem nàng là yêu nghiệt. Qua hôm nay cái tên Nhan Uyển Vân, nhất định truyền khắp Tứ quốc, tuyệt không thể nghi ngờ.

14. Chương 14: Sứ Thần Vào Kinh.

Toàn trường bây giờ một mảnh im lặng, cả Động Đình Hồ, chỉ còn lại tiếng chim kêu riu rít, hòa cùng tiếng gió thổi qua các tàn lá, ngoài ra không còn bất kỳ tiếng động gì nữa.

Nhất thời, mọi người không biết mở miệng nói gì, nên người nhìn ta, ta nhìn người, không nói nên lời, ai cũng không dám mở miệng trước, vì sợ mình lỡ lời, sẽ dẫn đến mất mặt trước mọi người.

“không biết cò cần thi gì nữa không ??? Nếu không thì làm phiền các vị chủ trì tuyên bố kết quả, dù sao trời cũng không còn sớm, bốn Quận chúa còn phải quay về cung” Uyển Vân nhìn thái độ ngơ ngác của mọi người, cò chút ngoài ý muốn, mấy câu đối này thật ra cũng đơn giản mà, đâu có gì là khó a.

‘Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của bản thân nàng, nếu như để mọi người ở đây mà biết được, hiện tại trong lòng nàng có suy nghĩ như vậy, thì tin chắc rằng không cần phí thêm sức lực nữa, cũng có thể đủ để cho tất cả

mọi người ở đây học máu, té xỉu ngay tại chỗ, ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’, hơn trăm năm không người đối được, vậy mà nàng lại cho rằng dễ, đây tuyệt đối là vũ nhục học vấn của mọi người ở đây a’.

“Ách, ...đúng vậy, nên tuyên bố, lão phu xin tuyên bố, cuộc thi thơ năm nay người giành được Bích Ngọc tiêu chính là Thiên Vân Quận chúa” lão giả nghe thấy lời Uyển Vân, thì xấu hổ đôi chút về sự thất thủ của mình, sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần tuyên bố kết quả.

Lời tuyên bố vừa dứt, dù nhiều người cảm thấy ngạc nhiên, vì Lăng Mộng Yên, đệ nhất tài nữ Thiên Nhật Thành, thế nhưng thua, nhưng không ai dám có ý kiến, vì sau hai màn Uyển Vân thi triển tài nghệ, mọi người ở đây đối với nàng đều tâm phục khẩu phục, nên không ai hé răng câu nào, thay vào đó là tiếng chúc mừng liên tục.

Uyển Vân không nói, chỉ mỉm cười gật đầu xem như đáp lễ, nhưng trong đám người, lại có hai ánh mắt nhìn nàng với tư tưởng khác nhau, một người là đây oán hận cùng ghen tỵ, người càng lại thì trầm tư, nhưng trong mắt lại lóe lên một ôn nhu cùng tính toán.

Mãi đến khi trời tối, Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ mới về tới hoàng cung, sau khi đưa Uyển Vân về đến Thiên Điện cung thì Hiên Viên Vũ cũng cáo từ.

Nhưng khi Uyển Vân vừa đặt chân vào Thiên Điện cung, thì ngay lập tức đã bị Tiểu Điện về mặt vui vẻ lôi kéo đến một bên hỏi chuyện.

“Vân nhi, hôm nay đi chơi vui không ???” Tiểu Điện về mặt mong chờ hỏi.

“vui” Uyển Vân miễn cưỡng đáp.

“thế Vân nhi, muội thấy Tứ vương gia thế nào ???” Tiểu Điện có chút ngại ngùng hỏi.

‘Nàng hôm nay tại Ngự Thư phòng, đang cùng hoàng thượng trò chuyện, thì nghe được bẩm báo, Tứ vương gia đến Thiên Điện cung, mời Quận chúa xuất cung du ngoạn, tin tức này làm cho nàng cùng hoàng thượng đều ngạc nhiên, nhưng sau đó thì nhìn nhau cười, bản thân nàng bây giờ đã có được hạnh phúc, thì nàng cũng mong Vân nhi được hạnh phúc’.

‘Còn về hoàng thượng, bao nhiêu năm nay vẫn đau đầu vì chuyện hôn sự của Tứ vương gia, nhưng hôm nay lại nghe nói Tứ vương gia lại chủ động mời một nữ nhân cùng du ngoạn, thì không khỏi hưng phấn, theo hoàng thượng nói, từ trước đến giờ Tứ vương gia chưa từng chủ động tiếp cận một nữ nhân nào như thế, cả nàng cùng hoàng thượng đều cảm thấy thật ra Vân nhi cùng Tứ vương gia rất xứng đôi, nếu có thể tác hợp hai người thì hay biết mấy rồi còn gì !???’.

Uyển Vân làm sao không biết Tiểu Điện đang suy nghĩ gì, nhưng nàng cũng biết Tiểu Điện cũng xuất phát từ muốn tốt cho nàng, nên nàng cũng không nở nhần tâm làm Tiểu Điện thất vọng.

“Tiểu Điện, chuyện này nói sau được không, hôm nay muội rất mệt mỏi, muội về nghỉ trước đây” nói xong không đợi Tiểu Điện lên tiếng, nàng đã xoay người quay về phòng.

Nhưng nàng lại không biết, hành vi này của nàng trong con mắt của Tiểu Điện chính là một tiểu nữ nhân đang thẹn thùng, tìm cách trốn tránh, chính vì việc này mà dẫn đến cho nàng không ít rắc rối về sau.

Ngự Thư phòng.

“hoàng đệ, nghe nói hôm nay đệ cùng Vân nhi du ngoạn cả ngày rất vui vẻ ???” Hiên Viên Trạch nhìn Hiên Viên vũ, về mặt đầy hứng thú hỏi.

Từ lúc hần cùng Tiểu điện tỏ rõ chân tình, sau khi biết những chuyện Uyển Vân đã làm cho Tiểu Điện thì không khỏi cảm kích nàng, nếu không có nàng, thì e rằng Điện nhi của hần đã không còn trên nhân thế, và cũng bắt đầu từ đó hần đã xem Uyển Vân như muội muội, nên hần mới xưng hô Vân nhi một cách thân nhiên như không có gì, nhưng ai biết, câu gọi thân mật kia của hần đối với ai kia, lại đột nhiên chói tai vô cùng.

Hiên Viên Vũ không biết mình bị gì, nhưng khi nghe hoàng huynh gọi Uyển Vân một cách thân mật như thế, thì y lại không khỏi mất hứng, ‘Vân nhi’, không hiểu sao y lại đột nhiên chỉ muốn hai từ ‘Vân nhi’ này, chỉ để cho duy nhất một mình y gọi mà thôi, còn những nam nhân khác, đều miễn đi.

“tốt lắm” Hiên Viên Vũ lạnh giọng trả lời.

Hiên Viên Trạch nhíu mi, không hiểu nguyên nhân tại sao, rõ ràng khi này không phải còn tốt lắm sao ??? Tại sao đột nhiên lại có vẻ không vui như thế ???.

“thế thì tốt rồi, bất quá trăm có chuyện muốn nhắc nhở hoàng đệ, lần này trận chiến giữa Nguyên Niên cùng Thác Ngân chúng ta thắng lớn, Thác Ngân thua thảm hại, vài ngày nữa, Lạc Thiên Kỳ sẽ dẫn sứ thần Thác Ngân vào kinh, lần này dẫn đầu đoàn sứ thần bao gồm thái tử Thác Ngân Thượng Quan Lâm, nhị công chúa Thượng Quan Ngọc, cùng đại tướng quân Tả Lãnh Thụy, đệ cần phải cẩn thận sắp xếp, tuyệt không thể để xảy ra sơ suất” Hiên Viên Trạch cũng không để tâm lắm thái độ của Hiên Viên Vũ, mà bắt đầu phân phó chuyện quan trọng.

“yên tâm, đệ sẽ biết cân nhắc” Hiên Viên Vũ trầm ngâm mở miệng, thật ra trong lòng hắc sắc đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi.

Hai huynh đệ trao đổi thêm một số sự tình, sau đó Hiên Viên Vũ xuất cung quay về Tứ vương phủ, Hiên Viên Trạch thì bãi giá Thiên Diệp cung, điều này làm ọi người trong cung đều có cùng suy nghĩ, ‘xem ra chiếc ghế nữ chủ nhân hậu cung không bao lâu nữa nhất định sẽ thuộc về Diệp phi nương nương rồi, chuyện này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi’.

Ba ngày sau, Thiên Nhật thành vô cùng náo nhiệt, hôm nay sứ thần Thác Ngân sẽ vào kinh, hai nước chiến tranh bao nhiêu năm nay, rốt cuộc hôm nay cũng nghị hòa, điều này làm cho bá tánh ai nấy cũng vui mừng.

Thật ra thứ bá tánh cần rất đơn giản, chỉ cần cuộc sống ấm no, hạnh phúc, còn chuyện ai làm hoàng đế, hay là lãnh thổ quốc gia có rộng hay hẹp, họ vốn không quan tâm, chẳng qua những người ngồi trên địa vị chí cao kia lại có tham vọng bá quyền, nên mới phát động chiến tranh, mới khiến cho bá tánh khắp nơi chịu khổ.

Đoàn sứ thần Thác Ngân lần này do Lễ bộ thị lang đích thân tiếp đón, sau khi vào kinh họ được sắp xếp tại Dịch quán, dù nói lần này là nghị hòa, nhưng người thông minh đều nhìn ra, Thác Ngân lần này thất bại trên chiến trường, thì trong lần này đến Nguyên Niên, nhất định sẽ ăn không ít quả đắng, hai quốc gia còn lại là Thuần Ngọc quốc cùng Tiêu Nguyệt quốc thì tạm thời đều án binh bất động, mang tâm tình chờ xem kịch vui.

15. Chương 15: Ngự Yên.

Thiên Diệp cung.

“thế nào rồi, gần đây trong cung có xảy ra chuyện gì đặc biệt không ???” Uyển Vân nhìn hắc y trước mặt nhẹ giọng hỏi.

“bẩm cung chủ, cũng không có chuyện gì lớn, nên hai vị hộ pháp đều xử lý ổn cả, chẳng qua là Đại thiếu gia mấy hôm trước đã từ Thánh Địa xuất quan, rời khỏi Thánh Linh Sơn” hắc y cung kính bẩm báo.

“xuất quan, hôm nay là ngày mấy rồi ???” Uyển Vân dường như nhớ đến gì đó, nên lên tiếng hỏi.

“dạ, mừng hai tháng bảy” hắc y không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của Uyển Vân.

“nga, ta biết rồi, người có thể lui xuống” Uyển Vân nghe xong không hỏi thêm gì nữa, phất tay cho hắc y rời đi.

Sau khi hắc y rời khỏi, Uyển Vân lại rơi vào trầm tư, ‘ca ca, đã hai năm rồi, huynh vẫn chưa quên được sao ??? Vẫn luôn giữ đúng hẹn như thế sao ???’.

Hôm nay, hoàng cung không khí vô cùng đặc biệt, tối nay sứ thần Thác Ngân sẽ tiến cung, Thái hậu cũng đã trở về, có thể thấy được yến tiệc tối hôm nay có ý nghĩa vô cùng quan trọng, nên mọi người không ai dám chậm trễ, hay phạm sơ sót gì.

Phượng Nghi cung.

“mẫu hậu, xem ra sức khỏe của người đã tốt hơn trước rất nhiều, có vẻ không khí tại biệt viện hoàng gia rất tốt, xem ra hôm nào nữ nhi cũng đến đó nghỉ ngơi một chuyến mới được” Uyển Vân nhìn sắc mặt hồng nhuận của thái hậu, không khỏi mỉm cười trêu ghẹo.

“a đầu này, còn ghẹo ai gia, được, lần sau ai gia đi, nhất định mang con theo” thái hậu nghe lời Uyển Vân nói không khỏi mỉm cười.

Nhưng trong lòng lại thầm nhủ, ‘a đầu này thật biết lấy lòng người, nếu sau này gả đi, thì thật sự không nở chút nào, nhưng mà dù sau này cũng phải tôn trọng di nguyện của phu thê Nhan tướng quân, hey

, mấy ngày nay nàng nghe nói a đầu này cùng Vũ nhi rất hợp nhau, thậm chí còn cùng nhau du ngoạn cả ngày, còn là do Vũ nhi chủ động mời nữa chứ, khó khăn lắm Vũ nhi mới tìm được một nữ tử khiến mình động tâm, nhưng xem ra lần này lại khiến Vũ nhi thất vọng rồi, biết làm sao được, ai bảo lúc còn sống Nhan tướng quân lại thay Vân nhi định hôn ước cơ chứ, nàng đành làm theo ý nguyện của người đã khuất thôi’.

Không ai biết thái hậu hiện giờ đang lâm vào giằng co như thế, nên mọi người nhất thời đều trò chuyện vui vẻ, Hiên Viên Trạch cùng Tiểu Điệp thì luôn hỏi thăm tình hình lúc thái hậu đi nghỉ, còn Uyển Vân thì ngồi bên cạnh trêu đùa cho thái hậu vui, riêng Hiên Viên Vũ hôm nay lại có chút khác thường, luôn chăm chú nhìn vào Uyển Vân, đôi mắt y giờ phút này vô cùng trầm lắng, lại có chút đậm đặc, nhu hòa, khiến ọi người nhìn vào đều không biết y đang nghĩ gì, chỉ có thể khẳng định, dường như y đã đưa ra một quyết định trọng đại.

Quang cảnh Ngự yển hôm nay vô cùng náo nhiệt, phần là do thắng trận, nên giờ đây trên mặt mọi người ai cũng nở nụ cười thật tươi, phần còn lại là do hôm nay, là thời cơ vô cùng tốt đối với các thiên kim tiểu thư, họ có thể tận dụng hôm nay giành sự chú ý của hoàng thượng, Tứ vương và Lạc tướng quân. Ba nam nhân này chính là ba người có quyền uy cao nhất tại Nguyên Niên hiện giờ, nên chỉ cần có thể được họ chú ý, thì cho dù có làm tiểu thiếp, họ cũng không sao, nhưng tất nhiên, làm chính thất thì lại càng tốt, còn nếu được hoàng thượng chú ý, thì đây chính là đại hỷ, có thể lập tức biến thành phượng hoàng.

Nên hôm nay mọi người ai cũng ăn mặc rất sang trọng, có gắng thể hiện mặt đẹp nhất của mình ra, để có thể giành được chú ý từ ba nam nhân kia.

“hoàng thượng giá lâm, thái hậu giá lâm, Điệp phi nương nương, Tường phi nương nương, Nhã phi nương nương, Quận chúa giá lâm”.

Tiếng thái giám thông truyền vừa vang lên, tất cả đại thần đều đứng lên cung kính hành lễ, ngay cả các thiên kim tiểu thư dù có đôi chút mong chờ diện kiến long nhan, nhưng vẫn cố gắng trấn định, để không lộ ra sơ sót.

“hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế, Điệp phi nương nương, Tường phi nương nương, Nhã phi nương nương, Quận chúa thiên thiên tuế” tiếng tung hô ngay lập tức vang dội cả hoàng cung.

“bình thân” Hiên Viên Trạch nhẹ giọng lên lên tiếng.

Sau đó mọi người ai cũng tiến đến chỗ ngồi của mình, nhưng mà mấy vị thiên kim thì lại bắt đầu lui xuống chuẩn bị cho tiết mục của mình, chỉ hy vọng hôm nay mình có thể nổi trội.

“sứ thần Thác Ngân đến” tiếng thái giám thông truyền một lần nữa vang lên.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài điện, hai nam một nữ bước vào, theo sau còn có vài tùy tùng, nhưng vừa nhìn thì mọi người đã biết được ba người dẫn đầu này là ai.

“sứ thần Thác Ngân gặp qua Nguyên Niên đế” ba người dẫn đầu đứng ra lên tiếng trước, sau đó là đến tùy tùng phía sau.

Dù họ không quỳ bái, nhưng vẫn khom người, tuy nhiên hành vị này làm nhiều đại thần khó chịu, rõ ràng là họ thua trận chủ động cầu hòa vậy mà vẫn không biết điều, nhưng do hoàng thượng không nói gì, nên họ cũng không dám lên tiếng.

“bình thân, mời thái tử cùng công chúa thượng tọa” Hiên Viên Trạch cũng không chấp nhất thái độ của Thác Ngân, dù sao những chuyện này trong mắt y chẳng là gì cả.

“khai tiệc đi” bên cạnh thái hậu nhẹ giọng lên tiếng.

Ngay lập tức không khí trở nên bình tĩnh lại, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Trên vũ đài, ca vũ cũng bắt đầu tiến vào trình diễn, mọi người nhất thời đều ngồi nôi chuyện vui vẻ.

Nhưng không ai chú ý đến, bên kia, Thượng Quan Ngọc, Thác Ngân công chúa, lại nhìn chăm chăm vào người khiến ột trận, Thác Ngân thua thảm hại, Lạc Thiên Kỳ, Trần quốc đại tướng quân, trong mắt nàng lóe lên một tia tính toán đầy thâm ý.

Trên vũ đài, không biết bao giờ, các ca vũ đã lui xuống, tiếp theo sau là phần trình diễn của các vị thiên kim tiểu thư đại thần, mọi người đều náo nức theo dõi.

Lần lượt từng người một tiến lên vũ đài, thi triển tài nghệ của mình, đầu tiên là vũ kỹ, sau đó là cầm kỹ, cứ liên tục, tuy nhiên hết người này đến người khác đều thất vọng xuống đài, bởi vì phần diễn của họ, lại không thể khiến cho ba nam nhân cao cao tại thượng kia chú ý.

Lúc này bên dưới các đại thần đều chú ý, thì ra ba nam tử của đêm nay, đều có nữ tử của riêng mình, hoàng thượng thì luôn ngồi cạnh ân cần quan tâm Diệp phi nương nương, Lạc tướng quân thì cùng Thác Ngân công chúa, ‘đấu mắt’ với nhau, người liếc ta, ta liếc người, ‘tình chàng ý thiếp’ vô cùng.

Chuyện khiến mọi người ngạc nhiên hơn nữa, là vị Tứ vương gia nổi tiếng của Nguyên Niên quốc, bao nhiêu năm nay không chủ động tiếp cận nữ nhân nào, thì giờ phút này lại đang vô cùng ân cần, dịu dàng thay vị tân Quận chúa vừa được sắc phong kia gấp thức ăn, thái độ vô cùng ôn nhu, khiến ọi người một phen trợn mắt há hốc mồm, ngạc nhiên không thôi, nhưng cũng đồng thời dẫn đến sự ghen tỵ của rất nhiều nữ nhân.

Thật ra không chỉ có họ, mà ngay cả bản thân Uyển Vân cũng ngạc nhiên không kém, không hiểu sao đột nhiên Hiên Viên Vũ lại thay đổi như thế, duy chỉ có Hiên Viên Trạch cùng Tiểu Diệp là ý vị thâm tường nhìn hai người. Còn thái hậu thì chăm chú nhìn hai người họ, trong mắt lóe ra kiên định, như quyết định gì đó.

16. Chương 16: Bích Ngọc Phong Thiên

“đến Vân nhi, món này rất ngon, nên ăn nhiều một chút” Hiên Viên Vũ cũng không để tâm đến ánh mắt của mọi người, mà vẫn tiếp tục công việc gấp từng món một bỏ vào bát của Uyển Vân.

“Hiên Viên Vũ đừng diễn trò nữa” Uyển Vân lúc này thật sự rất bức, nên lợi dụng lúc mọi người không chú ý, mà tiến lại gần nói nhỏ vào tai Hiên Viên Vũ.

“Vân nhi, ta thật sự không ngờ, thì ra nàng lại đối với ta ‘yêu thương nhưng nhớ’ đến trình độ này a !!” Hiên Viên Vũ vốn không để tâm đến lời ‘cảnh cáo’ của Uyển Vân, vẫn tiếp tục trêu chọc nàng.

Huống hồ khi Uyển Vân tiếp cận gần hần, thì lại khiến hần có thể ngửi được hương thơm nhẹ trên người nàng, đây không giống với bất kỳ loại hương hoa mà các tiểu thư khuê các thường dùng, nó nhẹ nhàng, nhưng thanh nhã, làm cho người ngửi nó có cảm giác vô cùng dễ chịu, điều này khiến cho Hiên Viên Vũ trong lòng hiện lên suy nghĩ, ‘nếu cả đời có thể ở cạnh nàng, gửi được hương thơm tự nhiên trên người nàng thì tốt biết mấy’.

Đột nhiên, Hiên Viên Vũ cũng bị suy nghĩ của bản thân làm cho khiếp sợ, ngay từ đầu y chẳng qua chỉ muốn trêu ghẹo Uyển Vân, vì y phát hiện mỗi khi nàng tức giận, gương mặt nàng cứ hồng nhuận lên, trông rất đáng yêu, khiến cho y không tự chủ được muốn ngắm nhìn, nên y mới chủ động làm ra những hành động khiến nàng tức giận. Nhưng với suy nghĩ vừa rồi xuất hiện trong đầu mình, thì lại làm cho y trong chốc lát phải thay đổi mọi tình cảm, cùng lúc đó cũng phải sắp xếp lại mọi kế hoạch ban đầu, dù điều này từ trước giờ y không thích chút nào, nhưng không hiểu sao lần này y lại còn rất vui lòng bắt đầu lại lần nữa.

Uyển Vân nghe xong lời Hiên Viên Vũ thì nhìn lại, lúc này mới phát hiện tư thế của mình hiện giờ chẳng khác nào đang ‘yêu thương nhưng nhớ’ hần, giống như một tiểu nữ nhân đang làm nũng với người trong lòng, nên nàng lập tức dời đi, chỉnh trang ngồi ngay ngắn lại, nhưng hành động của nàng vừa rồi đã bị tất cả mọi người ở đây nhìn vào trong mắt.

Bây giờ mọi người trong điện đều có suy nghĩ khác nhau, có người cho rằng Tứ vương gia chưa bao giờ để cho nữ nhân chủ động tiếp cận mình gần như thế, nhưng lần này lại ngoại lệ, hơn nữa bộ dáng còn rất hưởng thụ, xem ra Tứ vương phủ sắp có chuyện vui rồi đây. Có người thì lại thất vọng vì bây giờ xem ra Tứ vương gia đã tìm được Tứ vương phi tương lai rồi, vì vậy xem ra chỉ còn hy vọng vào vị trí trắc phi hay thị thiếp nữa thôi, nhưng trong số đó lại có một ánh mắt ghen ghét cùng đố kỵ đang hòa lẫn vào mọi người nhìn chằm chằm vào Uyển Vân, như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Hiên Viên Vũ trong nhất thời không còn ngửi được mùi hương yêu thích, dù có chút mất hứng, nhưng y vẫn tỏ vẻ không có gì, mà vẫn tiếp tục công việc phục vụ mỹ nhân của mình.

Lúc này trên vũ đài, lại có thêm một nữ tử lên đài, và người này không ai khác, chính là nữ nhân vừa bị Uyển Vân đánh bại trong cuộc thi cầm nghệ, tiểu thư Hộ bộ thượng thư, Lăng Mộng Yên.

Lăng Mộng Yên hôm nay một thân lam y nhẹ nhàng, dáng điệu thướt tha, trông rất mảnh mai yếu đuối, khiến cho rất nhiều nam nhân nhìn vào đều muốn ôm vào lòng bảo hộ, tuy nhiên trong đại điện vẫn có nhiều nam nhân ngoại lệ.

Nàng tao nhã bước lên vũ đài, bên cạnh nha hoàn thân tín lập tức đặt lên bàn một chiếc cầm bằng gỗ đàn hương, chỉ cần người trong nghề vừa nhìn đã biết đây là cầm quý, nha hoàn sau đó lui ra đứng phía sau, còn Lăng Mộng Yên thì bắt đầu khảy nhẹ đầu ngón tay trên dây cầm.

Âm thanh thánh thót du dương ngay lập tức vang lên, như mê mẩn tâm hồn, khiến người say mê, nhất thời cả đại điện đều im lặng, chìm ngập trong tiếng đàn, không một ai dám quấy nhiễu, Lăng Mộng Yên động tác vô cùng mềm nhẹ, hôm nay chính là cơ hội để nàng rửa mối nhục lần trước, nên nàng tuyệt không bỏ qua, nhất định phải cố gắng hết sức.

Tiếng đàn kết thúc, cả đại điện như yên lặng, cũng không biết ai bắt đầu trước, sau đó cả đại điện đều vang lên tiếng hoan hô tràn ngập.

“Mộng Yên bêu xấu” Lăng Mộng Yên lễ phép nhẹ giọng.

“Lăng tiểu thư quả nhiên cầm kỹ hơn người” Nhã phi ngồi trên cao khó được mở miệng khen tặng.

“Nhã phi nương nương nói đùa, nếu nói về cầm nghệ, Mộng Yên còn thua xa Quận chúa, ai mà không biết, trong hội thi thơ mấy ngày trước, cầm nghệ của Quận chúa đã vang danh khắp Thiên Nhật Thành, không người không biết, ngay cả Mộng Yên cũng cảm bái hạ phong” Lăng Mộng Yên mỉm cười khéo léo nói, nhưng trong mắt lại lóe lên tia toan tính.

“nga, như vậy bốn cung cũng muốn được nghe thử một lần để xem thử cầm nghệ của Quận chúa rốt cuộc đạt tới mức độ nào, mà khiến cho Lăng tài nữ cũng phải mở lời khen tặng” trên kim lúc này Tường phi cũng phụ họa theo.

Lúc này Uyển Vân bên dưới bắt đầu chú ý đến hai vị nương nương còn lại ngang hàng với Tiểu Điệp, xem ra hai người này cũng không hề đơn giản, có thể ẩn mình lâu như vậy, bốn sự xem ra còn hơn cả ba nữ nhân ngu ngốc kia rồi, thú vị đây.

“đã Tường phi nương nương lên tiếng, thì bốn Quận chúa đành phụng mệnh vậy” Uyển Vân mỉm cười nhẹ gạt đầu, sau đó phát tay ra hiệu cho cung nữ đang đứng phía sau tiến lại gần, nói nhỏ vào tai nàng ta vài câu, mọi người chỉ thấy cung nữ đó nhẹ điểm đầu, sau đó rời đi, còn Uyển Vân thì nhẹ nhàng tiến lên vũ đài.

Trong chốc lát cung nữ kia đã quay trở lại, trên tay ôm theo một cây cầm, điểm khác biệt so với những cây cầm được trình diễn tới nay, chính là cây cầm này được làm bằng ngọc, chất liệu ngọc này xanh biếc, không hề có chút tạp chất, vừa nhìn đã biết hàng thượng phẩm.

“Phong Thiên cầm” bên dưới có người am hiểu cảm ngạc nhiên hô lớn, nhất thời cả đại điện sôi trào.

“mấy hôm trước bốn Quận chúa may mắn giành được Bích Ngọc tiêu trong cuộc thi thơ, vừa hay trong tay bốn Quận chúa lại có Phong Thiên cầm, đây là do một năm trước một người bằng hữu tặng cho ta, người trong thiên hạ đều nói, Bích Ngọc cùng Phong Thiên là một đôi cầm tiêu vương, và vương giả trong nhạc

khí, hôm nay bốn Quận chúa mạo muội dùng chút tài mọn của mình để ọi người nghe thử vậy” Uyển Vân mỉm cười nhẹ lên tiếng.

Sau đó một tay đặt lên Phong Thiên cầm, một tay còn lại thì cầm Bích Ngọc tiêu vừa lấy từ ống tay áo ra, nhẹ nhàng đặt lên môi.

Mọi người đều bị hành động của nàng làm cho khiếp sợ, ‘không lẽ Quận chúa định một mình cầm tiêu hợp nhất sao, điều này không thể nào, trên đời này không ai có thể làm được như thế’.

Nhưng bên cạnh đó cũng không thiếu ánh mắt cười nhạo của mọi người, bên trên thì Hiên Viên Trạch lại nhú mày trầm tư, còn thái hậu cùng Tiểu Điệp lại lo lắng vô cùng.

Lăng Mộng Yên cùng Tường phi, Nhã phi thì lại đắc ý dạt dào, vì cho rằng hành vi của Uyển Vân là vô cùng ngu xuẩn, đây rõ ràng là tự tìm tử lộ mà, nên cả ba đều ôm tâm tình chờ xem kịch vui.

Còn bên kia đoàn sứ giả Thác Ngân thì lại tò mò chờ mong diễn biến tiếp theo, đặc biệt là Thượng Quan Ngọc, không hiểu sao khi nàng nhìn thấy Uyển Vân lại làm cho nàng có cảm giác vô cùng quen thuộc, vô cùng thân thiết, điều này thật sự nàng không thể nào hiểu được ???.

Duy chỉ có một người là vẫn bình thản như trước, đó chính là Hiên Viên Vũ, vì từ sâu trong lòng mình, y vẫn luôn tin tưởng, Uyển Vân tuyệt không ngốc mà trước mặt mọi người lại đi hành động khi mình chưa nắm chắc, nên y tin chắc nàng có thể làm được, chẳng qua y cũng không khổng chế nổi tò mò, mà chăm chú theo dõi, rốt cuộc nàng sẽ làm nên được kỳ tích gì đây ???.

17. Chương 17: Một Khúc Chấn Động Thiên Hạ.

Uyển Vân cũng không để tâm đến mọi người mà động tác trên tay bắt đầu nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, cũng giống như lần trước, nàng làm thật chậm, nhưng bên cạnh không ai lại có thể thấy được rốt cuộc nàng có chạm vào dây đàn hay không ???.

Âm thanh của tiếng đàn từ từ vang lên, nhưng trái ngược với tiếng đàn lần trước, khi Uyển Vân thi triển tại cuộc thi thơ, lần này tiếng đàn chỉ có một chữ ‘lãnh’. Tiếng đàn làm ọi người cảm thấy như đang đứng giữa mùa đông đầy tuyết, chứng kiến cảnh tuyết rơi tuyết đẹp của đỉnh Thiên Sơn, cảm nhận bầu không khí lạnh buốt của mùa đông, nhưng điều làm mọi người chú ý chính là Uyển Vân chỉ dùng một tay để gảy đàn, tay còn lại vẫn đang cầm tiêu, nhưng chưa sử dụng.

Một tay mà có thể thi triển cầm nghệ đến mức này, khiến ọi người giờ phút này suy nghĩ, liệu có thể có khả năng Quận chúa thật sự một mình cầm tiêu song tấu thành công hay không ???.

Đang lúc mọi người còn đang trầm ngâm, thì tiếng đàn lại thay đổi, như cơn gió xuân thổi nhẹ, đồng thời lúc này tiếng tiêu lại vang lên, hoà cùng tiếng đàn, hơn nữa phối hợp một cách vô cùng nhịp nhàng, hoàn toàn phát huy cảnh giới tối cao cầm tiêu hợp nhất, làm ọi người không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Tiếng đàn hòa tiếng tiêu, tạo nên bầu không khí của mùa xuân đầy vui nhộn ấm áp, lan tỏa trong không khí giờ đây như có thêm mùi hương của hoa mai, hoa đào, làm ọi người như đang đứng giữa rừng hoa mùa xuân, tận hưởng làn khí tràn đầy sức sống mới.

Sau một lúc, tiếng đàn lại thay đổi, tiếng tiêu cũng trầm đi, cái ấm áp mùa xuân bắt đầu chuyển sang cái nóng bức mùa hè, nhưng không phải cái nóng khô cằn, mà là cái nắng dịu nhẹ, hương hoa mùa xuân dần bị thay thế bằng hương thơm thánh khiết của hoa sen đang nở rộ giữa mùa hè, làm ọi người lại có cảm tượng như giờ đây đang đứng giữa Tây Hồ ngắm cảnh liên hoa.

Khúc nhạc cứ trầm bổng du dương, sau đó dần dần chuyển sang nhẹ hẫng, bầu không khí mùa hè như thay thế bằng cái mát dịu của mùa thu, tiếng tiêu trở nên trong trẻo hơn, hòa cùng tiếng đàn khiến nó giờ đây giống như tiếng suối róc rách đang nhịp nhàng theo dòng chảy, bầu không khí mùa thu lại một lần nữa bao trùm toàn đại điện, kèm theo đó là hương hoa cúc tỏa nhẹ, làm ọi người đều cảm thấy thư thái tâm hồn.

Mọi người đều như thể bị hút hồn, hòa theo tiếng đàn tiếng tiêu, trầm luân như không thể nào dứt ra được, ngay cả Lăng Mộng Yên cùng Tường phi, Nhã phi cũng đều không ngoại lệ. Giờ đây cả đại điện chỉ còn tiếng

đàn tiếng tiêu là tồn tại, bầu không khí cũng thay đổi theo nó, khiến ọi người nhất thời trầm ngâm, không ai nói được lời nào.

Khúc nhạc kết thúc, Uyển Vân nhẹ nhàng dừng tay, đưa mắt nhìn mọi người trong đại điện, giờ phút này mọi người ai cũng vẫn còn chìm vào không gian như say như túy của khúc nhạc vừa rồi, nhìn về mặt mọi người ai cũng đều thỏa mãn, như thể vừa thực hiện được nguyện vọng lớn nhất của đời mình.

Điều này khiến Uyển Vân vô cùng vừa lòng, đây chính là điều mà nàng mong muốn, kết quả này hoàn toàn nằm trong dự tính ban đầu của nàng, xem ra năm xưa nàng bỏ công theo anh bạn giáo sư nghiên cứu nhạc cung đình của mình học âm luật, cùng điều khiển nhạc khí là điều hoàn toàn chính xác, hôm nay quả thật là có đất dụng võ rồi.

Nói ra cũng thật đa tạ mấy người bạn của nàng, nếu năm xưa, họ không vì hưng trí nhất thời, mà lôi kéo nàng học nhạc khí, nghiên cứu thơ ca, các loại hình kinh doanh trong thương giới, thậm chí là trận pháp cùng cách hành quân đánh trận của người xưa cũng bắt nàng tham khảo, thì hôm nay nàng thật sự không biết phải làm sao mà đối phó chuyện này nữa, tất cả những kiến thức đó đều được tích lũy qua ngàn năm của nhân loại, thì đương nhiên không thể dùng mức độ kiến thức bình thường để so sánh rồi.

Nhưng bây giờ nàng lại không thể đích thân cảm tạ họ, mà chuyện nàng có thể làm duy nhất cho họ chính là thay họ cầu nguyện, hy vọng họ ở quê nhà có thể gặp nhiều thuận lợi, tìm được hạnh phúc của mình.

Người đầu tiên trong đại điện lấy lại tinh thần chính là Hiên Viên Vũ, giờ phút này y nhìn chăm chú vào Uyển Vân đang thất thần ngồi trên vũ đài, dù không biết nàng nghĩ gì, nhưng y có thể khẳng định nàng hiện giờ đang đau buồn, không hiểu so như vậy y lại có cảm giác lòng của mình khó chịu vô cùng, y thà rằng nàng cứ cùng y đấu trí, ‘mắng chửi’ y, hoặc so chiêu với y, chứ y không thích nàng như thế chút nào, vì nàng chỉ thích hợp cười, chỉ khi cười nàng mới là đẹp nhất, và cũng chỉ khi nàng cười, mới khiến lòng y vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất.

Mọi người sau khi lấy lại tinh thần thì bắt đầu vỗ tay hoan hô, tiếng hoan hô vang dội cả đại điện, ngồi bên trên thái hậu cùng Tiểu Điệp không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lần này họ thật sự bị Uyển Vân khiến cho đau tim, cứ nghĩ nàng sẽ không làm được, đến lúc đó trước mặt sứ thần sẽ mất mặt, đây là việc rất không hay.

Bên kia Tường phi, Nhã phi, cùng Lăng Mộng Yên thì tức giận tái cả mặt, nhưng không thể nói được lời nào. Thái hậu nhìn thấy biểu hiện của Tường phi cùng Nhã phi như thế không khỏi nhíu mày, cứ nghĩ rằng ít ra trong hậu cung còn được ba vị quý phi hiền lương thực đức, nào ngờ giờ đây chỉ còn duy nhất Điệp phi, ngay cả Tường phi cùng Nhã phi nổi tiếng không xen vào chuyện hậu cung, suốt ngày chỉ trốn trong tấm cung, nhưng xem ra giờ đây tính tình hoàn toàn thay đổi, đã trở thành kẻ vì đạt được quyền lực mà bất chấp thủ đoạn, thậm chí là ghen tỵ lung tung, rốt cuộc là cái gì đã khiến cho hai nha đầu ngoan ngoãn thay đổi như thế chứ ??? Thái hậu không khỏi đau lòng nhìn họ.

“hảo, Vân nhi, một khúc này của muội tuyệt đối là ‘Tự Cổ Chí Kim Duy Ngã Độc Tôn’, thế gian ‘Độc Nhất Vô Nhị’, tuyệt không ai có thể sánh bằng” ngay cả Hiên Viên Trạch ngồi bên trên cũng không nhịn được mà tán thưởng.

Y vui mừng không chỉ vì mình có một muội muội tài giỏi, mà còn vui mừng vì Nguyên Niên có được một Quận chúa kỳ tài, chuyện ở hội thi thơ hôm trước y cũng đã được biết, có thể nói sau khi nghe xong y rất kinh ngạc, còn bán tín bán nghi, nhưng hôm nay thì y tuyệt đối tin tưởng, chỉ dựa vào điểm này, có thể khiến cho Tam quốc còn lại đều phải ghen tỵ, nên biết Tứ quốc so sánh nhau, không chỉ ở binh lực, hay mức độ giàu mạnh của đế quốc, mà còn về nhân tài.

Thử hỏi ‘Thiên Cổ Tuyệt Đối’ mà tất cả tài tử cùng nhân tài của Tứ quốc đều không đối được, một khúc tuyệt luân ‘Độc Nhất Vô Nhị’, mà Tứ quốc không ai có thể gây được, vậy mà trong mấy ngày đều do nữ tử trước mặt này hoàn thành, thử hỏi làm sao y có thể không hãnh diện cho được.

Y có thể khẳng định qua hôm nay, ba từ Nhan Uyển Vân sẽ càng được lan rộng hơn khắp Tứ quốc, không ai không biết, đến lúc đó Nguyên Niên quốc sẽ không chỉ có một Hiên Viên vũ, mà còn có thêm một Nhan Uyển Vân khiến Tam quốc còn lại cho dù mơ cũng không có được.

“hoàng huynh quá khen, Vân nhi bêu xấu” Uyển Vân cười nhẹ thi lễ, sau đó quay trở về chỗ ngồi. Đúng lúc này thì nàng lại bắt gặp ánh mắt của Hiên Viên Vũ đang nhìn nàng, y mỉm cười ôn nhu, trong mắt lộ ra khôn cùng sủng nịnh. Điều này làm cho Uyển Vân không khỏi tim đập nhanh, nhưng sau đó nàng cố gắng trấn định lại, chuyển người cố gắng không để ý đến hắn, nhưng ai kia thì dường như không để tâm đến việc này, vẫn tiếp tục dùng ánh mắt nóng bỏng đó nhìn nàng, khiến cho trong suốt bữa tiệc còn lại Uyển Vân luôn cảm thấy mất tự nhiên.

Bên kia, Thái tử Thác Ngân Thượng Quan Luân từ nãy giờ vẫn không rời tầm mắt khỏi Uyển Vân, dường như y đang suy nghĩ gì đó, nhưng không phải là kinh diễm, mà là tính toán, nhưng lại không hề có chút sát ý, ngược lại còn tồn tại một tia nhu tình say đắm, còn Thượng Quan Ngọc thì lại ngơ ngàng thất thần, như chìm vào ký ức của quá khứ, vì vừa rồi khi Uyển Vân gảy khúc nhạc kia, thì nàng dường như đã nhận ra nó, thủ khúc ‘Giang Sơn Bốn Mùa Như Gấm Hoa’, đối với người khác, có lẽ không biết, nhưng nàng thì lại rất quen thuộc, điều này không khỏi làm cho nàng nghĩ đến một khả năng, không lẽ...

18. Chương 18: Thượng Quan Ngọc.

Sau đêm Ngự Yến, cái tên Nhan Uyển Vân một lần nữa lại làm cho Tứ quốc kinh động một phen, ba từ này lại một lần nữa khiến cho Tam quốc còn lại phải đánh giá Nguyên Niên quốc một lần nữa.

‘Xem ra Nguyên Niên quốc trong những năm gần đây thay đổi rất lớn, xem ra cần tìm hiểu kỹ hơn, để tránh thất bại thảm hại như Thác Ngân quốc’, đây chính là suy nghĩ của hai đế quốc còn lại.

Vì theo họ được biết ngoài trừ Lạc Thiên Kỳ cùng Hiên Viên Vũ, thì Nguyên Niên quốc cũng không có kỳ tài gì đáng chú ý nữa, nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một Nhan Uyển Vân, dù chỉ là một tài nữ, nhưng chỉ sau hai lần thi triển tài nghệ, thì sức ảnh hưởng của người này trong giới thi nhân tuyệt không nhỏ, mà dân chúng Tứ quốc, thì đã có gần hai phần ba là người đọc sách.

Thi nhân thì lại rất trọng những người tài hoa hơn mình, Nhan Uyển Vân hiện giờ có thể nói là huyền thoại, là nhân vật truyền kỳ trong giới thi nhân, nếu như Tam quốc còn lại đắc tội hay gây tổn thương gì cho nàng ta, thì nhất định sẽ gây phản nộ rất lớn trong giới tri thức, chuyện này quả thật không nhỏ, thậm chí chưa kể cả những quan văn của Tam quốc còn lại cũng đứng về phía nàng ta, nên nếu có kẻ nào dám động đến một nhân tài như thế, chắc chắn kẻ đó sẽ trở thành kẻ thù của hai phần ba dân chúng Tứ quốc.

Đây tuyệt đối là điều ngu xuẩn, nên Tam quốc tạm thời án binh bất động, quan sát tình hình, không ai dám manh động, nếu không kẻ đó sẽ trở thành kẻ lột xác trước tiên.

Hoàng cung Nguyên Niên quốc, Ngự Thư phòng.

Hôm nay, là ngày cuối cùng sứ thần Thác Ngân ở lại Nguyên Niên quốc, sau khi bàn xong mọi thỏa thuận nghị hòa giữa hai nước, Thượng Quan Ngọc liền vào vấn đề chính, cũng là để giải quyết khúc mắc nửa tháng nay trong lòng mình.

“hoàng thượng, ta có chuyện cần thỉnh cầu, không biết hoàng thượng có thể đáp ứng ta được không ???”

“công chúa cứ nói” Hiên Viên Trạch dù có nghi vấn, nhưng vẫn mỉm cười đáp ứng.

“ta muốn gặp và nói chuyện riêng với Thiên Vân Quận chúa, không biết có được không ???” Thượng Quan Ngọc ngượng ngùng hỏi.

“công chúa muốn gặp Vân nhi ???” Hiên Viên Vũ ngồi bên cạnh không khỏi nhíu mày khó hiểu.

“ân, tại vì ta có cảm giác, hình như ta và Thiên Vân Quận chúa trước đây đã từng quen biết, nên ta muốn đi xác nhận lại, chứ không hề có ý gì khác ???” Thượng Quan Ngọc mỉm cười viện một cái cớ.

Nhưng điều này lại khiến cho Hiên Viên Trạch cùng Hiên Viên Vũ khó hiểu, Uyển Vân rõ ràng nói trước đây nàng ta sống trong một thôn nhỏ, thì làm sao mà quen biết một công chúa được chứ ??? Điều này dù có chút không thích hợp, bất quá hai người vẫn không phản đối, nên sau đó Thượng Quan Ngọc dưới sự dẫn đường của một tiểu thái giám đã đến được Thiên diệp cung.

Do thái hậu đã quay về cung, nên hàng ngày Tiểu Diệp đều đến Phụng Nghi cung ở cùng thái hậu, mãi đến tối mới quay về, dù Uyển Vân cũng thường xuyên qua đó, nhưng vì tạo cơ hội ẹ chồng nàng dâu vun đắp thêm tình cảm, nên chỉ trừ những khi có Tường phi cùng Nhã phi xuất hiện tại đó, Uyển Vân mới ở lại, còn phần lớn thời gian thì nàng đều ở Thiên Diệp cung.

“Quận chúa, Thác Ngân công chúa bên ngoài cầu kiến” một tiểu cung nữ tiến vào cung kính bẩm báo.

“ ời” Uyển Vân trầm tư trong chốc lát sau đó lên tiếng.

Thượng Quan Ngọc sau khi bước vào, dùng ánh mắt ra hiệu cho Uyển Vân cho tất cả thái giám cùng cung nữ trong cung đều lui ra, Uyển Vân là người thông minh, nhận thấy Thượng Quan Ngọc có chuyện quan trọng cần nói nên cũng phối hợp, chẳng mấy chốc cả căn phòng chỉ còn lại hai nữ nhân.

“ta ngày mai sẽ về nước, lần này đến đây là có chuyện cần xác nhận, mong Quận chúa chỉ giáo cho” Thượng Quan Ngọc nhìn Uyển Vân không có biểu hiện gì là tò mò muốn hỏi mình nguyên nhân đến gặp nàng ta, nên lên tiếng trước.

“ân, công chúa cứ nói”.

Trên thực tế Uyển Vân không phải không muốn hỏi, chẳng qua từ cái đêm Ngự Yến hôm đó, nàng đã nhận ra vị công chúa này đặc biệt chú ý đến mình, rõ ràng khi mới khai tiệc, đối tượng của nàng ta là Lạc Thiên Kỳ, nhưng khi nàng đàn xong khúc nhạc kia, thì đối tượng của nàng ta lại chuyển sang nàng, điều này quả thật khiến cho nàng có chút ngạc nhiên, bất quá, nàng cũng đoán được không sớm hay muộn gì, vị công chúa này cũng đến tìm mình, nên nàng cũng không vội mà lên tiếng trước.

“thủ khúc mà công chúa đàn trong đêm Ngự Yến, có phải hay không có tên là ‘Giang Sơn Bốn Mùa Như Gấm Hoa’ ???” Thượng Quan Ngọc có chút khẩn trương hỏi.

Uyển Vân nghe xong câu hỏi này có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã trấn định lại, bất quá điều này thật sự khiến nàng không khỏi tò mò, thủ khúc ‘Giang Sơn Bốn Mùa Như Gấm Hoa’ mà nàng đã đàn, nàng có thể đảm bảo ở thế giới này chỉ có nàng mới biết, nhưng vị công chúa này lại biết, vậy không lẽ nàng ta cũng...

“ta cũng là người xuyên không” dù sự kinh ngạc của Uyển Vân chỉ trong giây lát, nhưng cũng đủ để Thượng Quan Ngọc nắm bắt được, nên nàng đã biết rằng mình thật sự đoán không sai.

“Ân” Uyển Vân không đáp, chỉ điểm nhẹ đầu, nhưng điều này đã đủ chứng minh, nàng đã trả lời vấn đề của Thượng Quan Ngọc, nàng cũng giống như nàng ta, là người xuyên không.

Đêm Thiên Diệp cung chìm vào bóng tối, tất cả mọi người đều đã yên tĩnh chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ còn lại Uyển Vân là cứ nằm trên giường không thể nào ngủ được, nàng nằm đó hồi tưởng lại cuộc trò chuyện giữa nàng và Thượng Quan Ngọc ban sáng.

Thì ra Thượng Quan Ngọc ở thế giới trước, vốn là một giảng viên đại học, nhưng trong một lần leo núi sơ ý trượt chân té xuống núi, sau đó xuyên không, còn vị công chúa thật thì đã qua đời trong một cơn bạo bệnh, Thượng Quan Ngọc sau khi trọng sinh, đã giúp đỡ hoàng đế Thác Ngân phát triển đế quốc, xem như là trả ân tình nàng đã chiếm dụng thân xác của vị công chúa kia, còn cuộc chiến lần này, nguyên nhân chủ yếu là do Tam hoàng tử Thác Ngân có ý ly gián, nhằm gây đại loạn, chiếm đoạt ngôi vua, kết quả không thành công, nên mới khiến Thác Ngân đại bại. Thượng Quan Ngọc sở dĩ chú ý đến Lạc Thiên Kỳ, vì y là người đầu tiên có thể phá giải trận pháp do nàng bày ra, trận pháp đó do nàng dựa theo cổ thư mà nàng từng xem bày ra, mà y lại có thể phá được, điều này đã làm cho Thượng Quan Ngọc nhận định Lạc Thiên Kỳ chính là đối thủ của mình, vì chỉ có ý mới có thể có khả năng cùng nàng tranh phong.

Đồng thời Thượng Quan Ngọc cũng cho nàng biết, Thượng Quan Luân đã bắt đầu chú ý đến nàng, nhưng mà thứ khiến y hứng thú ở nàng chính là cầm nghệ của nàng, bảo nàng không cần lo lắng, vì Thượng Quan Luân là một tên cầm si, tối hôm đó, khi y nhìn thấy nàng đàn, nàng cũng bắt gặp ánh mắt nhu tình của y, nhưng hôm nay nàng mới biết được, thì ra ánh mắt đó của y là nhìn vào Phong Thiên cầm cùng Bích Ngọc tiêu của nàng, điều này thật sự khiến cho nàng tức cười.

Đúng như Thượng Quan Ngọc đã nói, Thượng Quan Luân chính là một tên si cầm đến cuồng, không biết trong tương lai hạng nữ nhân gì mới có thể khiến y động lòng, hay là y chỉ ôm nhạc khí, nhạc phổ mà sống

đến già nữa.

19. Chương 19: Khâm Sai.

“hoàng huynh, ý của huynh là đệ phải làm khâm sai thay huynh tuần thú ngũ châu sao ???” Hiên Viên Vũ biểu tình không lấy gì vui vẻ nhìn Hiên Viên Trạch hỏi.

“đúng vậy” Hiên Viên Trạch ngoài mặt thì giả vờ không để tâm đến thái độ của Hiên Viên Vũ, nhưng thật ra giờ phút này trong lòng y đang cười thầm.

“Tứ đệ a, ai bảo lúc đầu khi ta bảo với đệ ta đã thật lòng yêu Điệp nhi, đệ lại cười ta, bảo rằng ta không biết kiềm chế chính mình, để vương vào chuyện tình cảm, giờ đến phiên đệ thì sao ??? Biểu hiện còn hơn cả ta, mấy ngày nay cả hoàng cung đều biết, đương kim Tứ vương gia, đã sa vào lưới tình của Thiên Vân Quận chúa, đối với Quận chúa, Tứ vương gia có thể nói là phủng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, yêu thương vô hạn, không gì sánh bằng, thậm chí có thể nói mức độ sủng ái của Tứ vương gia đối với Quận chúa, đã đến mức vô pháp vô thiên, còn hơn cả hoàng đế như ta sủng Điệp phi nữa, chuyện này đã không còn chuyện gì lạ nữa rồi. Hôm nay khó lắm mới có cơ hội trả đũa đệ, ta tội gì mà không nắm bắt, để xem đệ làm sao mà xử lý chuyện này a ???”. Hiên Viên Trạch nghĩ vậy không khỏi mỉm cười đầy thỏa mãn.

Nhìn biểu hiện của hoàng huynh mình như thế, Hiên Viên Vũ cũng đoán ra y đang nghĩ gì, không khỏi liếc mắt khinh thường, chẳng phải chỉ có mấy câu nói sao ??? Vậy mà cũng nhớ kỹ như thế, nam nhân gì mà nhỏ mọn quá không biết ???.

“Tứ đệ, đây là công vụ a, liên quan đến lợi ích của giang sơn xã tắc, đệ liệu mà làm” để Hiên Viên Vũ không còn cơ hội từ chối, Hiên Viên Trạch cũng không ngại nhấn mạnh thêm một lần nữa, lần này thậm chí đem ‘lợi ích giang sơn xã tắc’ ra để trấn áp y.

“đã biết, hoàng huynh, đệ sẽ thu xếp lên đường” Hiên Viên Vũ lúc này dù không phục, nhưng cũng đành phải cắn răng mà nhận lời.

Đúng lúc này, một thái giám bên ngoài chạy vào bẩm báo, Điệp phi nương nương cầu kiến, Hiên Viên Trạch nghe vậy lập tức hạ lệnh cho vào.

“thần thiếp tham kiến hoàng thượng” Tiểu Điệp nhẹ nhàng thi lễ.

“Điệp nhi, ở đây không có người ngoài, không cần câu nệ lễ tiết, mau bình thân” Hiên Viên Trạch đích thân tiến lại nâng dậy Tiểu Điệp, sau đó dẫn nàng cùng tọa.

“Điệp nhi, có chuyện gì sao ??? Sao giờ này nàng lại đến tìm ta ??? Chẳng phải giờ này nàng đang ở chỗ mẫu hậu sao ???” Hiên Viên Trạch ân cần hỏi.

“bẩm hoàng thượng thần thiếp đến đây là có một chuyện thỉnh cầu hoàng thượng” Tiểu Điệp có chút ngượng ngùng trả lời.

“có chuyện gì nàng cứ nói ra, ta sẽ thay nàng làm chủ” Hiên Viên Trạch sáng khoái đáp ứng.

“hoàng thượng cũng biết, ở quê nhà thần thiếp còn có phụ thân, trước đây Vân nhi đã nói, phụ thân làm người quá chính trực, không thích hợp chốn quan trường, nên thần thiếp muốn để phụ thân cáo lão hồi hương, sau đó đón phụ thân đến Thiên Nhật Thành, tìm một căn nhà để người an hưởng tuổi già, không biết ý hoàng thượng thế nào ???” Tiểu Điệp dục giọng nói ra suy nghĩ của mình.

“hảo, trăm lập tức phái người đi đón phụ thân của nàng” Hiên Viên Trạch không cần đắn đo suy nghĩ, lập tức nhận lời.

“không cần đâu hoàng thượng, thần thiếp nghe nói hoàng thượng định hạ lệnh cho Tứ vương gia thay người tuần thú ngũ châu, mà Tông Châu lại là một trong số đó, đến lúc đó chỉ cần để phụ thân theo đoàn khâm sai cùng trở về là được rồi” Tiểu Điệp ngay lập tức ngăn cản Hiên Viên Trạch, sau đó nói ra suy nghĩ của mình.

“hảo, đã vậy cứ làm theo ý của nàng vậy” Hiên Viên Trạch nghe xong lời Tiểu Điệp, cũng thấy có lý nên liền nhận lời.

“bất quá, thần thiếp muốn một người đi theo đoàn khâm sai cùng đến Tông Châu, vì người này cùng phụ thân quen biết, sẽ dễ dàng nói chuyện và xử lý mọi chuyện hơn, không biết ý hoàng thượng thế nào ???” Tiểu Diệp trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lại lên tiếng nói tiếp.

“ý của nàng là...???” Hiên Viên Trạch nghe đến đây liền có dự cảm không tốt.

“thần thiếp ý là muốn để Vân nhi cùng đi với đoàn khâm sai, phụ thân nhận ra Vân nhi, hơn nữa Vân nhi cũng am tường ngũ châu, đến lúc đó không chừng có thể giúp được Tứ vương gia” Tiểu Diệp căn rằng liều mạng nói hết mọi chuyện.

Nàng làm sao không biết, sở dĩ hoàng thượng chọn Tứ vương gia làm khâm sai, chỉ vì trả đũa chuyện lần trước bị Tứ vương gia cười nhạo, nhưng mà đây lại là cơ hội tốt để Tứ vương gia cùng Vân nhi bồi dưỡng tình cảm, Vân nhi vì nàng đã làm quá nhiều rồi, xem như lần này nàng giúp lại muối ấy một lần vậy, dù cho chuyện này sẽ khiến hoàng thượng mất hứng mà ‘xử phạt’ nàng, thì nàng cũng đành cam chịu thôi.

Quả nhiên nghe xong lời của Tiểu Diệp, Hiên Viên Trạch lập tức sa sầm mặt, còn Hiên Viên Vũ thì lại cười tươi như hoa, mặt mày hơn hớn.

“hoàng đệ cần tuân ý chỉ, bây giờ đệ sẽ lập tức về chuẩn bị lên đường. Còn có, hoàng tẩu, tẩu cứ bảo Vân nhi không cần chuẩn bị gì hết, mọi chuyện cứ để đệ lo” nói xong, không biết có phải sợ Hiên Viên Trạch phản bác, hay là do hưng phấn quá độ, mà Hiên Viên Vũ ngay lập tức rời khỏi, để mặc Hiên Viên Trạch ở phía sau gọng to.

Hiên Viên Vũ vừa đi, bên trong Ngự Thư phòng vang lên hai giọng the thé, giọng nữ nũng nịu cầu xin tha thứ, còn giọng nam thì nghe có vẻ giận dữ nhưng thật ra là hàm chứa đầy ý cười.

Sáng sớm, một đoàn người gần hơn một trăm nhân rời đi Thiên Nhật Thành, đây không phải ai khác, chính là đoàn khâm sai do Hiên Viên Vũ dẫn đầu.

“Vân nhi, nàng mau đến ngồi bên này đi, bên này có nệm, sẽ không bị sốc” bên trong xe ngựa, Hiên Viên Vũ dùng thái độ ân cần nhất, giọng nói ôn nhu nhất cố gắng thuyết phục Uyển Vân ngồi lại gần bên cạnh mình.

Vì giờ phút này, dù hai người ngồi chung một cỗ xe ngựa, nhưng Uyển Vân lại ngồi một góc, không thèm quan tâm đến ý, điều này làm cho Hiên Viên Vũ không thích chút nào, nên y đang tìm mọi cách thay đổi việc này.

Nhìn vẻ mặt đầy chờ mong của Hiên Viên Vũ, không hiểu sao tại trong lòng Uyển Vân lại không nở làm y thất vọng, hơn nữa để tránh y tiếp tục cãi nhãi làm phiền mình, nên nàng đành thuận theo tiến lại gần chỗ hần mà ngồi.

Đạt thành ý nguyện, Hiên Viên Vũ không khỏi thỏa mãn mỉm cười, bất quá y cũng không quên vấn đề chính cần hỏi, nên nghiêng người, nghiêm túc nhìn Uyển Vân hỏi.

“Vân nhi, rốt cuộc giữa nàng và Thác Ngân công chúa có quan hệ gì thế ???”

“sao, không tin ta ??? Sợ ta là nội gián của Thác Ngân sao ???” nghe xong lời của Hiên Viên Vũ, Uyển Vân cảm thấy trong lòng mình khó chịu vô cùng, câu này rõ ràng là y không tin tưởng mình mà.

“không phải, ý ta không phải như vậy, ý của ta là...là...nàng biết đó, nếu để người ngoài biết thì sẽ không hay, đến lúc đó sẽ có nhiều lời đồn thổi, nên ta mới hỏi trước để sau này kịp thời giải quyết” nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Uyển Vân, Hiên Viên Vũ không khỏi hoảng hốt, nhất thời bối rối, phát hiện mình quá hấp tấp mà khiến nàng giận dữ, nên lập tức giải thích.

“lúc Thác Ngân công chúa còn nhỏ, từng một lần xuất cung, gặp nạn trong núi, là ta cùng gia gia đã cứu nàng ta, nên xem như quen biết” dù đây là viện cớ, nhưng nàng cùng Thượng Quan Ngọc đã thỏa thuận trước về việc này, hơn nữa đích thật năm Thác Ngân công chúa mười hai tuổi quả thật có mất tích, và được một tiểu phu cứu, chỉ có điều người đó đã qua đời, nên không cần bận tâm nữa.

Hiên Viên Vũ nghe xong lời nàng, mới hiểu rõ nguyên nhân, nhưng lại nhìn đến vẻ mặt lạnh như băng của nàng không khỏi lo lắng, trước đây dù nàng có không để tâm đến hần nhiều lắm, nhưng vẫn không đến mức

này, nhưng hiện giờ thì hình như có phiền phức rồi đây, xem ra những ngày tới y cần cố gắng, để vẫn hồi lại ấn tượng của mình trong lòng nàng mới được a.

20. Chương 20: Trở Lại Huyện Tông Châu

‘Huyện Tông Châu’, nhìn ba chữ to trên tường thành, Uyển Vân không khỏi cảm khái, ‘vòng một vòng lớn, rồi cuộc nàng cũng quay về đây, đúng là ý trời mà’.

“cung nghênh vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế” phía trước mặt lúc này, một trung niên nam nhân mặc cẩm phục hồng sắc quan bào, dẫn đầu một đoàn quan viên cùng quỳ nghênh đón đoàn khâm sai của Hiến Viên Vũ.

“đều đứng lên đi” Hiến Viên Vũ lạnh giọng lên tiếng.

Nhưng mọi người vừa đứng lên chưa kịp ổn định tinh thần, thì ngay lập tức có mấy vị quan nhất gan, suýt nữa bị câu nói tiếp theo của Hiến Viên Vũ làm oanh động mà té xỉu.

“Vân nhi, ngoan, mau xuống, đến rồi” Hiến Viên Vũ vươn nhẹ tay về phía xe ngựa, ngữ điệu ôn nhu, đủ làm tan chảy mọi thứ, thâm nhập cốt tủy của bất kỳ người nào, đồng thời trên gương mặt còn không quên kèm theo một cái sáng lạn tươi cười, làm rất nhiều thiếu nữ của Huyện Tông Châu nhất thời thần hồn điên đảo.

Còn mấy quan viên có mặt tại đây không khỏi trợn mắt há hốc mồm, thậm chí có người trực tiếp té ngã, cũng may có người đứng bên cạnh đỡ kịp, nếu không e rằng đã nằm đo đất rồi còn đâu.

Dù nói ngũ châu cách xa kinh thành, nhưng họ vẫn nhận được tin tức từ nơi đó, hưởng hồ Hiến Viên Vũ còn là nhân vật phong vân của Nguyên Niên quốc, nên đối với vị Tứ vương gia này, họ đã nghe nói rất nhiều, đồn rằng Tứ vương gia xưa nay không thích nữ nhân tiếp cận mình, cũng không chủ động đến gần nữ nhân nào, nếu không phải bên trong phủ của người đã có hai thị thiếp, cùng với lời thề son sắt của người năm xưa, thì e rằng thiên hạ này đã nghĩ rằng Tứ vương gia của Nguyên Niên quốc chính là một kẻ đoạn tụ.

Nhưng mà hôm nay họ lại chứng kiến được một cảnh tượng khác với những gì mình được biết, trước mặt họ đích thật là Tứ vương gia Hiến Viên Vũ, thiếu niên anh hùng của Nguyên Niên quốc năm đó, người đã đẩy lui năm ngàn thiết kỵ quân Thác Ngân, người đã sáng lập biết bao kỳ tích cho Nguyên Niên quốc, người khiến cho Tam quốc nghe danh phải khiếp sợ, người nổi tiếng xưa nay dù ôn nhuận nho nhã, nhưng cũng lãnh khốc vô tình, tàn nhẫn lãnh huyết, đặc biệt xưa nay chưa từng biết gì là thương hương tiếc ngọc, vậy mà hôm nay trước mặt nhiều người như thế, lại đi dịu dàng ôn nhu với một nữ nhân như thế, hỏi sao họ không ngỡ ngàng cho được ???.

Uyển Vân cũng không chú ý lắm thái độ của mấy quan viên này, cùng ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, ngoan ngoãn để Hiến Viên Vũ dìu xuống xe, vì hơn nửa tháng nay tiếp xúc, nàng rất cuộc hiểu được cá tính của Hiến Viên Vũ, trên mặt người này luôn luôn nở nụ cười, nhưng thật ra bản chất của hắn hắc ám vô cùng, nụ cười của hắn có thể giết người trong vô hình, khiến người nhìn vào chết lúc nào, và tại sao chết bản thân người đó cũng không hay, đối với người như vậy, nàng không nắm bắt được, hơn nữa từ trong lòng nàng, cũng không bài xích những cử chỉ cho hắn, nên nàng đành im lặng mà thuận theo thôi.

Nhưng điều này lại làm cho Hiến Viên Vũ cao hứng cực kỳ, vì đây xem như là một biểu hiện tốt với y, vì nàng không từ chối y, không chán ghét y chạm vào, nên xem ra trong tương lai, việc nắm giữ được trái tim nàng, xem ra đã có hy vọng, và chẳng mấy chốc sẽ thành công thôi.

Uyển Vân sau khi xuống xe, thoát khỏi tay của Hiến Viên vũ, thì tiến thẳng về phía đám quan viên, đưa mắt tìm kiếm một thân ảnh, nhưng tìm mãi vẫn không thấy, thì không khỏi nhíu mày, ‘đây là sao, Trương bá phụ là tri huyện huyện Tông Châu, hôm nay không lý nào sẽ không đến ??? Nhưng tại sao lại không thấy người ???’.

“Trương Đức, tri huyện Tông Châu đâu ???” nghĩ vậy, nên Uyển Vân liền tiến lại lạnh giọng hỏi tri phủ Lạc Quần Sanh, người đứng đầu ngũ châu, cũng đồng thời là người dẫn đầu đoàn tiếp đón lần này.

“cái này” Lạc Quần Sanh nhất thời nghi hoặc khó hiểu, không hiểu sao vị cô nương trước mặt lại đột nhiên hỏi về Trương Đức.

“to gan, ai cho phép người ăn nói với tri phủ đại nhân như thế” đúng lúc này một giọng nữ đầy tức tối vang lên, gây sự chú ý của mọi người.

Lạc Quần Sanh vừa nhìn thấy người mới đến không khỏi toát mồ hôi, lại còn thẫn thờ trong lòng, ‘nha đầu này, thật sự không biết chọn thời cơ mà, sớm không đến, muộn không đến, lại đến ngay lúc này, thậm chí còn không biết phép tắc, đúng là đã nuông chiều nó quá rồi, nên nó mới lộng hành như thế’.

Bên cạnh một đám quan viên khác thì lại mang vẻ mặt vui vẻ khi người gặp họa, vị cô nương này đi cùng Tứ vương gia, hơn nữa vừa nhìn đã biết, Tứ vương gia có vẻ rất để ý đến cô nương ấy, cho thấy cô nương này tuyệt không đơn giản, vậy mà vị tiểu thư tri phủ này lại không biết sống chết, trước mặt Tứ vương gia lại to gan làm càn quấy cô nương này như thế, đúng là chê sống lâu mà.

Dù nói Lạc Quần Sanh là tri phủ, nhưng thực tế tình hình ngũ châu lại không hề đơn giản như thế. Ngũ châu hiện giờ chia làm hai phe, gồm Tông Châu, Lạc Châu, là một phe, Phúc Châu, Thương Châu là một phe, còn tri phủ Lạc Quần Sanh cùng Thanh Châu thì đứng ở thế trung lập, tuy nhiên thật ra tri phủ lại nghiêng về phía Tông Châu cùng Lạc Châu hơn, việc này dẫn đến không ít bất mãn từ phía Phúc Châu cùng Thương Châu, cho nên khi họ nhìn thấy cảnh này thì không khỏi vui mừng khi người gặp họa.

Quả nhiên như họ suy đoán, đứng bên kia sắc mặt của Hiên Viên Vũ đã trở nên âm trầm khó coi, dám đứng trước mặt hắn lớn tiếng với nữ nhân của hắn, nữ nhân này đúng là không biết sống chết mà. Nếu không phải có Vân Nhi ở đây, hắn đã một chưởng đánh chết nữ nhân này rồi.

“Diệu nhi, không được vô lễ” Lạc Quần Sanh ngay lập tức nhìn thấy tình thế không ổn, nên đứng ra giải vây.

“cha, rõ ràng là do nữ nhân này không đứng trước, không nên dùng giọng điệu như thế nói chuyện với cha mà” Lạc Mẫn Diệu có chút bất mãn lên tiếng.

“to gan, dám bất kính với Quận chúa, Lạc đại nhân, đây là cách ngài dạy dỗ nữ nhi sao ???” Ảnh Nhất đứng bên kia, nhìn thấy Hiên Viên Vũ sắc mặt càng đen, liền biết ngay vương gia nhà hắn đã nhắm đến cực hạn, vì thế mới lên tiếng cảnh cáo, hy vọng hai người kia biết mình đang đắc tội với ai mà kịp thời sửa chữa, nếu không e rằng với cá tính của vương gia, cùng mức độ sùng ái của người đối với Thiên Vân Quận chúa, thì hai phụ tử này chỉ sợ mạng khó bảo toàn.

Mọi người nghe xong lời này không khỏi sửng sốt, thật không ngờ nữ tử này lại là Quận chúa, như vậy thì đừng nói lớn tiếng, cho dù là mắng chửi Lạc tri phủ trước đám đông thì e rằng ông ta cũng không dám phản bác.

Quả nhiên phụ tử Lạc tri phủ vừa nghe xong, không khỏi hốt hoảng, đặc biệt là Lạc Mẫn Diệu, nàng ta vốn đến nghênh đón khâm sai trẻ, nên không hay biết gì, từ lúc đến nơi, thì nhìn thấy phụ thân mình bị một nữ nhân trước mặt mọi người dùng giọng điệu như bễ trên chất vắn, khiến nàng không khỏi nổi hỏa, nên mới lỗ mãng như thế, nào ngờ nữ nhân này lại là đương triều Quận chúa, hơn nữa nàng cũng chú ý đến nam nhân tôn quý đang đứng bên kia, đang dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn nàng, khiến nàng không khỏi run sợ, rõ ràng là một nam nhân tuấn mỹ, nhìn bề ngoài như thư sinh trời gà không chặt, không ngờ lại có thể phát ra khí thế bức người như thế, điều này không khỏi khiến cho nàng càng thêm có hứng thú với nam nhân này.

Hơn nữa vừa rồi nhìn thái độ của mọi người ở đây đối với nam nhân này, nàng đã có thể đoán được phần nào, nam nhân này chính là Hiên Viên Vũ, Tứ vương gia của Nguyên Niên hoàng triều, lừng danh khắp Tứ quốc, nhưng tựa hồ Tứ vương gia lại rất để ý đến Quận chúa, hơn nữa thái độ lạnh lùng của y đối với nàng dường như cũng chỉ vì nàng đã trước mặt mọi người mà quát lớn vị Quận chúa kia, điều này càng làm cho nàng thêm tò mò hơn về quan hệ giữa hai người này.

“nữ nhi vừa rồi chỉ vì sót ruột hạ quan, cho nên mới đắc tội, mong Quận chúa bỏ qua” Lạc tri phủ làm sao không biết, sợ dĩ nữ nhi hành xử như thế tất cả đều vì mình.

“bỏ qua đi, không biết không có tội, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, Trương tri huyện đâu ???” đối với việc này, Uyển Vân cũng không mấy chú ý nên cũng băng quơ cho qua.

Hiên Viên Vũ nghe xong lời của Uyển Vân, thì sắc mặt cũng hòa hoãn không ít, chỉ cần nàng không để tâm,

y sẽ không có ý kiến, bất quá nữ nhân kia cũng nên có chút giáo huấn, còn về thể nào, thì y cần suy nghĩ lại.

“bẩm Quận chúa, năm ngày trước Tông Châu tri huyện Trương đại nhân bị người hánh thích, hiện đang bị thương nằm trong phủ nha” Lạc tri phủ ôm quyền nhẹ giọng bẩm báo.

“cái gì ???” nghe xong lời này Uyển Vân không khỏi khiếp sợ, ngay cả Hiên Viên Vũ bên kia cũng sắc mặt ngưng trọng.

21. Chương 21: Ngũ Châu.

Do sau khi biết tin Trương Đức bị thương, tình hình có vẻ trở nên nghiêm trọng, nên ngay lập tức mọi người đã túc tốc chạy đến phủ nha huyện Tông Châu.

Vừa đến nơi Uyển Vân đã nhìn thấy cảnh tượng Trương Đức nằm bất tỉnh trên giường, nàng không nghĩ nhiều ngay lập tức tiến hành thay y bắt mạch, kết quả làm nàng thở nhẹ một hơi, cũng may vết thương không có gì nghiêm trọng, chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày sẽ khỏe.

Hiên Viên Vũ đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt thả lỏng của Uyển Vân, thì biết ngay Trương Đức không có gì đáng ngại, nên lúc này cũng yên tâm, sau đó y quay sang nhìn đám quan viên còn lại, lạnh giọng hỏi.

“đây rốt cuộc là có chuyện gì ???”

“bẩm vương gia, cách đây năm ngày, phủ nha huyện Tông Châu bị mấy tên thích khách đột nhập, bọn họ mục tiêu là Trương đại nhân, nếu không vì có mấy nha dịch liều chết hỗ trợ, thì e rằng Trương đại nhân đã không chỉ bị thương như thế, nhưng cuối cùng đã khiến cho hai nha dịch bỏ mạng, còn năm người khác thì bị thương trầm trọng, mười người bị thương nhẹ” Lạc tri phủ nhẹ giọng bẩm báo.

“thế rốt cuộc đã điều tra ra ai là hung thủ chưa ???” Hiên Viên Vũ nhướn mày hỏi tiếp, dám có gan tấn công mệnh quan triều đình, thật to gan mà, dù chỉ là một tri huyện, nhưng chuyện này rõ ràng là đã không đem triều đình để vào trong mắt, chẳng xem vương pháp ra gì.

“dạ, vẫn chưa thưa vương gia” Lạc tri phủ nói đến đây giọng trở nên nhỏ hần.

“cho bốn Quận chúa điều tra, Trương đại nhân không chỉ là mệnh quan triều đình, hiện giờ còn là phụ thân của Điệp quý phi, đương triều quốc cữu, nếu các người không thể điều tra ra, thì chờ Điệp quý phi cùng hoàng thượng đi” Uyển Vân cũng không nhìn đến họ, mà chỉ lạnh giọng ra lệnh.

Mọi người nghe xong không khỏi một trận hốt hoảng, quốc cữu gia, họ thật không ngờ Trương Đức lại có thân phận như thế, dù họ biết Trương Đức có một nữ nhi đã được tiến cung, nhưng họ thật ngờ nữ nhân kia lại có bản lĩnh trong thời gian ngắn lại trở thành Quý phi nương nương đứng đầu hậu cung như thế, xem ra tin tức của họ có chút lạc hậu rồi.

“dạ, hạ quan tuân lệnh” Lạc tri phủ ngay lập tức nghiêm túc nhận lệnh, chuyện này thật sự trở nên nghiêm trọng, hẳn nhất định phải xử lý thật cẩn thận mới được.

Sau đó Hiên Viên Vũ tiến hành phân phó và dặn dò một số việc, rồi cho các quan viên quay về, sau đó thì lôi kéo Uyển Vân đến thư phòng trong nha phủ, do Uyển Vân muốn ở đây chăm sóc Trương Đức, nên tạm thời cả hai người họ sẽ ở lại phủ nha huyện Tông Châu.

“Ảnh Nhất người phái người giám thị những người về phe Phúc Châu cùng Thương Châu” vừa bước vào thư phòng Hiên Viên Vũ đã đưa ra mệnh lệnh đầu tiên.

“dạ vương gia” Ảnh Nhất gật đầu. Trước khi đến đây, họ đã cho người điều tra về tình hình ngũ châu, cũng nắm bắt được tình hình cụ thể, nên Ảnh Nhất rất rõ suy nghĩ hiện giờ của Hiên Viên Vũ. Người của hai Châu kia rõ ràng là bị nghi ngờ nhiều nhất.

“theo dõi cả người của phe Thanh Châu nữa” lúc này bên cạnh Uyển Vân đột nhiên lên tiếng xen vào.

“Thanh Châu, ý nàng là chuyện lần này có liên quan đến phe Thanh Châu ???” Hiên Viên Vũ nhướn mày hỏi.

“Lạc tri phủ dù nói về phe trung lập, nhưng rõ ràng là nghiêng hơn về phía Lạc Châu cùng Tông Châu, nhưng còn Thanh Châu thì xưa nay không tỏ thái độ gì, đôi lúc quá trung lập một vấn đề gì đó, thì sẽ giống như là ‘ngư ông đắc lợi.’” Uyển Vân cười lạnh nhẹ giọng nói.

Hiên Viên Vũ cùng Ảnh Nhất, Ảnh Nhị bên cạnh nghe xong lời này không khỏi rơi vào trầm tư, quả thật lời này rất hợp lý, đôi lúc người ở vị trí trung lập, cũng sẽ không vì muốn bảo toàn bản thân, mà vì muốn ngồi đó nhìn hai hổ đánh nhau, còn mình thì sẽ hưởng lợi, chức vị tri phủ ngũ châu dù chỉ là quan ngũ phẩm, nhưng mà ngũ châu lại là khu vực quan trọng, nắm mạch kinh thương của một nửa Nguyên Niên quốc, cho nên có thể trở thành tri phủ ngũ châu, xem như là nắm trong tay việc điều tiết kinh thương của một nửa Nguyên Niên quốc, nên chức vụ này vô cùng béo bở, rất nhiều người đã tranh giành đổ máu vì nó.

“hảo, làm theo lời Quận chúa” Hiên Viên Vũ sau khi suy nghĩ thất triệt ngẩng đầu ra lệnh cho hai thuộc hạ, sau đó phát tay để hai người rời khỏi.

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị mỉm cười rời đi, trong lòng lại thầm nghĩ, ‘Thiên Vân Quận chúa quả nhiên tài trí hơn người, không chỉ là tài nữ, còn có suy nghĩ vô cùng sâu sắc, lại thông minh, chỉ có nữ tử như vậy mới xứng với vương gia nhà họ, xem ra Tứ vương phủ sắp có nữ chủ nhân rồi đây’.

Đội hai thuộc hạ sau khi rời khỏi, Hiên Viên Vũ vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay Uyển Vân, sau đó kéo nàng về phía mình. Uyển Vân do không đề phòng, nên đã bị Hiên Viên Vũ thực hiện ý định thành công, lúc này tư thế của hai người vô cùng ái muội, Uyển Vân ngồi trên đùi của Hiên Viên Vũ, hai tay do lúc này có trốn, mà lúc này đã choàng lên cổ y, nàng nhất thời bị hóa đá mà không kịp bỏ xuống, còn Hiên Viên Vũ thì lại vòng tay ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của Uyển Vân, đầu tựa vào vai nàng, còn mặt thì vùi vào chiếc cổ trắng nõn của nàng.

Hai người tiếp xúc gần như thế làm cho Hiên Viên Vũ có thể ngửi được hương thơm thanh nhã trên người Uyển Vân, đây chính là hương thơm mà hắn yêu thích nhất, còn Uyển Vân lúc này thì lại ngượng đỏ mặt, mặt của Hiên Viên Vũ lúc này dụi cả vào cổ của nàng, khiến cho hơi thở của hắn cứ phả vào cổ nàng, làm cho nàng cả người cứ nóng lên, bất luận kiếp trước hay kiếp này, đây là lần đầu nàng cùng một nam nhân tiếp xúc gần như thế, nên nhất thời ngây ra như phồng, không biết nên làm thế nào.

Hiên Viên Vũ nhìn ‘Vân nhi của hắn’ ngây người như thế không khỏi buồn cười, bất quá đây là cơ hội tốt, nên hắn không muốn bỏ qua a, nên hắn quyết định chủ động, vòng tay siết chặt hơn, ôm chặt Uyển Vân vào lòng. Uyển Vân bị hành động này của y làm cho bừng tỉnh, bất quá hai tay của Hiên Viên Vũ cứ như gọng kìm, khóa chặt lấy nàng, khiến cho nàng không thể nào tránh khỏi được, nên nàng đành lên tiếng kháng nghị.

“Hiên Viên...ngô” nhưng chưa kịp nói hết lời, đôi môi của nàng đã bị một đôi môi khác chặn lại.

Uyển Vân sững sờ nhìn chằm chằm vào nam nhân đang đối diện với mình, ‘Hiên Viên Vũ, hắn...hắn...hắn thế nhưng hôn nàng’.

Hiên Viên Vũ cũng không để tâm đến vẻ mặt kích động của Uyển Vân, vì hiện giờ y đã bị che mắt rồi, khi y chạm vào đôi môi mềm mại kia, thì y như bị hút hồn, không thể nào rút ra được, cứ như vậy mà trầm luân, nên y cứ tiếp tục công việc của mình, đầu tiên chỉ là chạm nhẹ, nhưng sau đó bắt đầu cắn khẽ một cái khiến nàng khó chịu mở miệng ra, y ngay lập tức không chần chờ, tiến hành công thành chiếm đất, tước đoạt tất cả ngọt ngào trong miệng của nàng.

Uyển Vân lúc ban đầu cũng không biết nên phản ứng thế nào về chuyện này, nhưng trong lòng nàng lại đột nhiên xuất hiện một giọng nói, bảo nàng hãy phối hợp cùng hắn, nàng không nên làm thế nào, đang lúc nàng khó xử, thì cảm thấy môi của mình đột nhiên bị ai kia cắn phải, khiến nàng đau mà hé răng, kết quả lại thuận lợi cho kẻ kia tiến vào.

Đột nhiên lúc này nàng lại cảm thấy một cảm giác xa lạ lan tràn, không biết diễn tả thế nào, vì nàng chưa từng trải qua việc như thế này lần nào, nhưng sau đó nàng lại phát hiện nàng dường như không ghét cảm giác này chút nào, ngược lại còn có chút thích nó, vì vậy nàng quyết định thuận theo lòng mình, phối hợp với nam nhân đang chiếm tiện nghi của mình, ôm chặt lấy cổ của hắn, cùng hắn trầm luân.

Nhận được sự đồng ý của người trong lòng, khiến Hiên Viên Vũ vô cùng vui mừng, hắn lại càng điên cuồng hơn nữa, động tác cũng mạnh hơn, ôm chặt lấy Uyển Vân, như thể muốn dung nhập nàng vào cơ thể, cùng

nàng hòa làm một. Hai người cứ như thế ôm chặt lấy đối phương mà quay cuồng, lại không hề biết rằng, từ xa xa trên một gốc cây đại thụ trong phủ nha, có một nam một nữ đang đứng đó trợn mắt há hốc mồm vì màn này.

22. Chương 22: Thổ Lộ Chân Tình.

“Nguyệt Dạ, ta có qua mắt không, chủ nhân...đang...đang ngồi trên đùi một nam nhân...hơn nữa, còn...còn cùng...nam nhân đó...hôn...hôn nhau” bạch y nữ tử đứng bên cạnh ngơ ngác hỏi hắc y nam tử cũng đang nhìn về phía căn phòng phía trước giống mình.

“ta cũng đang định hỏi ngươi đây, Nguyệt Minh, ta cũng nhìn thấy vậy, ngươi nói có phải ta bị hoa mắt không ???” hắc y nam tử đứng bên cạnh cũng ngơ ngàng không kém nàng.

Cả hai người xoay lại nhìn nhau, sau đó nhìn vào căn phòng kia, cả hai đều nhất thời không tiếp thu được sự thật này, nên không ai lên tiếng nói lời nào. Trong lòng hai người, nữ tử trong căn phòng kia chính là thân của họ, là người lợi hại nhất trên đời, là chủ nhân cao cao tại thượng của họ, từ trước đến giờ người luôn không hề quan tâm đến chuyện nam nữ, nhưng xem ra lần này người đã rơi vào lưới tình rồi.

Nhưng nói thật ra cả hai người họ dường như đã quá đề cao Uyển Vân, bỏ đi thân phận cung chủ Huyền cung, nàng cũng là một nữ nhân, là một con người bằng xương bằng thịt, thì làm sao không có tình cảm cho được chứ ???.

Bên trong phòng, Uyển Vân giờ phút này đã gần như không thở nổi nữa, nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu, nên dùng tay chống đỡ ngực Hiên Viên Vũ, hy vọng có thể đẩy hắn ra, nhưng nàng hiện tại gần như kiệt sức mất rồi nên hầu như không dịch chuyển được chút nào, nhưng còn may, Hiên Viên Vũ dù đang chìm trong nhuyễn ngọc ôn hương, nhưng vẫn phát hiện thấy chút bất thường, nên mới cố gắng lấy lại tinh thần, cố hết sức cùng Uyển Vân tách ra.

Uyển Vân vừa lấy lại được tự do, há mồm thở hổn hển, cố gắng hít thật nhiều không khí, cả người như mềm nhũn, tựa vào trong lòng của Hiên Viên Vũ. Hiên Viên Vũ trên gương mặt lộ ra nụ cười đầy thỏa mãn, đưa tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ tấm lưng nhỏ nhắn của Uyển Vân, nhằm giúp nàng bình ổn hơi thở, tuy nhiên tay còn lại vẫn ôm chặt lấy Uyển Vân, không hề có ý định buông ra.

“Vân nhi, chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn không hiểu rõ tấm chân tình của ta dành cho nàng hay sao ???” nhìn thấy Uyển Vân đã lấy lại bình tĩnh, Hiên Viên Vũ mới nhẹ giọng lên tiếng.

Uyển Vân nằm trong lòng y, không nói lời nào, nhưng nàng có thể nghe được rất rõ tiếng tim của y đang đập rất nhanh, trước đây nàng có một người bạn chuyên nghiên cứu đặc tính các bộ phận trên cơ thể, và thông qua chúng đoán được ý nghĩ của một con người, nên nàng cũng biết dựa theo tốc độ trái tim đang đập hiện giờ, Hiên Viên Vũ đang rất khẩn trương, có thể thấy được y sau khi nói ra câu này, thì tâm trạng hiện giờ đang rất lo lắng, bất an, và tất cả những điều đó chỉ vì chờ đợi một câu trả lời của nàng.

“ta biết” Uyển Vân nghĩ vậy cũng không muốn giấu diếm, thẳng thắn vậy.

“nàng biết, vậy Vân nhi...nàng...nàng có thể hay không cho ta...cho ta một cơ hội???” Hiên Viên Vũ nói đến đây không khỏi càng thêm khẩn trương hơn nữa, y thật sự rất sợ nàng sẽ từ chối y.

“nếu ta từ chối thì ngươi sẽ làm thế nào ???” Uyển Vân ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hiên Viên Vũ bình tĩnh hỏi.

“ta cũng sẽ tuyệt sẽ không buông tay, cho dù là nàng không đồng ý nhưng mà Hiên Viên Vũ ta không phải là người dễ động chân tình, nhưng mà một khi đã sa vào ái tình, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua, nàng chắc hẳn biết, ta đã từng đứng trước bài vị liệt tổ liệt tông mà thề, cả đời này, vương phi của ta chỉ có thể là nữ nhân mà ta yêu, cho nên cho dù nàng không đồng ý, ta cũng tuyệt sẽ không bỏ qua, đời này cho dù có dùng vũ lực, ta cũng sẽ buộc chặt nàng bên cạnh ta, cho dù nàng có chạy đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ theo nàng, thậm chí cho dù xuống địa ngục, ta cũng sẽ đuổi theo, tuyệt sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta” Hiên Viên Vũ chân tình nhìn nàng mà nói, tất cả những lời này đều xuất phát từ trong lòng của y.

Nếu giờ phút này mà Hiên Viên Trạch cùng Lạc Thiên Kỳ có ở đây, thì e rằng họ nhất định sẽ té xỉu vì những lời này của y, đừng nói là họ, ngay cả bản thân của Hiên Viên Vũ cũng không thể nào ngờ rằng mình có thể yêu một nữ nhân đến mức này, cái này xem ra đúng là như mọi người thường hay nói, ‘tình yêu là không thể nào đoán trước được, một khi nó đã đến rồi, thì không ai có thể thoát được, không ai có thể không chế được một khi đã bị tình yêu kim hãm’.

“Hiên Viên Vũ, chúng ta quen biết nhau đến nay chỉ độ nửa năm a, người làm sao có thể ???” nói đến đây Uyển Vân không còn biết nói gì nữa, giờ phút này trong lòng của nàng thật sự khiếp sợ không thôi.

Những lời nói lúc nãy của Hiên Viên Vũ vô cùng bá đạo, nhưng chính vì như thế, cũng có thể thấy được, một nam nhân khi nói ra những lời như thế, thì có thể thấy được hắn yêu nữ nhân đó đến nhường nào, mà trước mắt nàng Hiên Viên Vũ bây giờ chính là một gã điên, một kẻ vì yêu nàng mà điên, nàng cứ nghĩ y chẳng qua là chỉ thích nàng một chút thôi, nào ngờ lại trầm trọng đến mức này, việc này khiến nàng không biết nhất thời nên làm thế nào nữa ???.

“ta cũng biết chứ, nhưng mà ngay cả bản thân ta cũng không rõ. Ta cũng không nghĩ rằng, rồi sẽ có ngày ta vì một nữ nhân mà điên cuồng đến mức này, vì yêu nàng ta, mà ngay cả mạng sống của ta, ta cũng không cần, nhưng hôm nay rốt cuộc ta cũng vướng phải, không phải sao ??? Bây giờ ta rốt cuộc mới hiểu được một đạo lý, ‘trên đời này, không có gì là không thể.’” Hiên Viên Vũ cười khổ trả lời.

“ta nghĩ, ta cũng có chút thích người”.

Nghe xong lời của Hiên Viên Vũ, Uyển Vân trầm tư trong chốc lát, quyết định thừa nhận, đây là nàng nói thật, ngay cả bản thân nàng cũng không ngờ, rồi sẽ có một ngày nàng sẽ để ý đến một nam nhân như thế, sẽ vì hắn mà mất đi bình tĩnh, sẽ vì hắn mà suy nghĩ rối bời, sẽ vì hắn, mà mất đi vẻ lạnh nhạt vốn có của mình, tháo xuống lớp mặt nạ mà nàng đã đeo lâu nay, nói thật suốt nửa tháng nay cùng đồng hành, sự dịu dàng của hắn, ân cần của hắn, ôn nhu của hắn, đã thật sâu cảm động nàng, nàng hoàn toàn có thể thấy được, hắn là toàn tâm toàn ý sủng nàng, yêu nàng, hơn nữa trong lòng nàng cũng không hề chán ghét cảm giác như vậy, mà ngược lại còn cảm thấy rất ấm áp, rất thích cái cảm giác được hắn quan tâm, được hắn yêu chiều. Nàng không phải là nữ nhân thích chơi trò ‘lạc mềm buộc chặt’, cho nên nếu nàng có cảm giác, thì nàng sẽ thẳng thắn thừa nhận.

Hiên Viên Vũ nghe xong câu nói của Uyển Vân, không khỏi vui mừng, nhất thời cười tươi, cười một cách ngây ngô, cứ như một tiểu hài tử vừa dành được kẹo, cứ như một tên ngốc, không biết gì.

Uyển Vân nhìn thấy biểu hiện của hắn không khỏi dở khóc dở cười, tên này, thật không ngờ hắn còn một mặt trẻ con như vậy a, đúng là nàng mở rộng tâm nhìn mà.

“Hiên Viên Vũ tỉnh” Uyển Vân đưa tay vỗ nhẹ mặt của y, nhằm kéo ‘hồn phách’ của y quay về.

Hiên Viên Vũ nhất thời cảm nhận được một cảm giác mềm mại tiếp xúc với mình, hơn nữa nó còn mang theo hương thơm thanh nhã từ trên người nữ nhân mà y yêu, nên làm y từ trong ngỡ ngàng bình tĩnh trở lại, y chăm chú nhìn vào Uyển Vân, nắm chặt lấy tay nàng, sau đó kéo Uyển Vân vào lòng, ôm lấy nàng.

“Vân nhi, ta yêu nàng” Hiên Viên Vũ thâm tình nói, giọng nói của hắn khàn khàn, tràn ngập cảm xúc, có thể thấy được hắn đang rất xúc động.

Dù Vân nhi của hắn chỉ nói là có chút thích hắn, nhưng đối với Hiên Viên Vũ mà nói, đây xem như là khởi đầu tốt, chỉ cần nàng có cảm tình với hắn, thì chỉ cần nàng cho hắn thời gian, hắn nhất định sẽ làm cho nàng yêu thương hắn. Hắn tuyệt đối có lòng tin mình sẽ làm được, và hắn cũng âm thầm thề, bất luận là kẻ nào có ý định thương tổn đến Vân nhi của hắn, hay chia rẽ hai người bọn họ, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, sẽ khiến cho kẻ đó phải hối hận vì đã đặt chân đến thế giới này.

23. Chương 23: Kỳ Án Ngũ Châu.

“Hiên Viên Vũ, ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện” bầu không khí trong phòng đang im lặng, thì lúc này Uyển Vân dường như nhớ ra gì đó, nên lên tiếng nói.

“Àn, nàng nói đi” Hiên Viên Vũ nhẹ giọng đáp lại.

“nghe nói trong phủ của người có hai thị thiếp, người định xử trí thế họ thế nào đây ???” Uyển Vân tò mò ngẩng đầu nhìn hần hỏi.

“chuyện này nàng cứ yên tâm, ta sẽ sắp xếp” Hiên Viên Vũ mỉm cười đáp.

Hần làm sao không hiểu ý nàng, Vân nhi của hần là nữ nhân có tính độc chiếm rất cao, cũng giống như hần vậy, nên một khi đã nhận định, tuyệt đối sẽ không nguyên chia sẻ cùng người khác, huống hồ không cần nàng nhắc nhở, hần cũng đã có ý định rồi, lần này về hần sẽ xử lý hai nữ nhân kia một thể, dù sao để họ ở trong phủ hoành hành bao nhiêu năm xem ra cũng đủ rồi.

“Vân nhi, ta đã nói với nàng điều này chưa nhỉ ???” đột nhiên Hiên Viên Vũ về mặt tựa hồ có chút biến hóa, tò mò nhìn Uyển Vân hỏi.

“chuyện gì ???” Uyển Vân khó hiểu nhìn hần.

“thật ra hai nữ nhân trong phủ là do phụ hoàng lúc còn sống đã ban cho ta, tuy nhiên tới nay ta vẫn chưa chạm tới họ, hay nói cách khác, ta vẫn còn là một thân xử nam, Vân nhi, nàng có hài lòng không ???” Hiên Viên Vũ về mặt tràn ngập cao hứng nhìn Uyển Vân hỏi.

“phốc...ha ha ha” nghe xong lời Hiên Viên Vũ, Uyển Vân không nhịn được cười to, nàng đột nhiên phát hiện thì ra nam nhân này cũng có tình hài hước, xem ra những ngày tháng sau này của nàng sẽ không cô đơn nữa rồi.

Hiên Viên Vũ ngồi đó, nhìn thấy chỉ vì một câu của mình, mà khiến cho Vân nhi của y vui đến như vậy, không khỏi cao hứng không thôi, nên nhất thời y cứ như tượng, lặng im ngắm nhìn nàng, không nói lời nào.

Bên ngoài, một nam một nữ ngồi trên cây, vẫn còn đang ngỡ ngàng vì những chuyện này giờ, bây giờ lại nghe thấy được tiếng cười của Uyển Vân, nhất thời không phản ứng kịp, mất thăng bằng, từ trên cây ngã xuống, kết quả lại bị Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị phát hiện, kết quả giữa bốn người đã xảy ra một trận chiến.

“có chuyện gì ???” Hiên Viên Vũ về mặt say mê, đang ngắm nhìn về mặt tươi cười rạng rỡ của Vân nhi nhà hần, thì lại bị tiếng đánh nhau bên ngoài quấy nhiễu, nhất thời mất hứng, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng hơn.

“vương gia, có người xâm nhập” Ảnh Tam đứng bên ngoài nhẹ giọng bẩm báo.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân nghe xong, không khỏi nhú mày nhìn nhau sau đó cả hai cùng nhau ra ngoài quan sát tình hình, nhưng khi Uyển Vân nhìn thấy hai người đang cùng Ảnh Nhất và Ảnh Nhị giao đấu, thì nhất thời ngạc nhiên không thôi.

“dừng tay, đều là người nhà cả”. Uyển Vân lập tức lên tiếng ngăn cản, nhất thời làm bốn thân ảnh dừng chiến.

“vương gia” Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị nhìn thấy Hiên Viên Vũ đã đến, thì lập tức ngừng tay, cúi người thỉnh an, sau đó đứng sang một bên.

“tham kiến chủ nhân” hai người còn lại thì ôm quyền cúi người hành lễ với Uyển Vân.

“tại sao hai người lại đến đây ??? Chẳng phải ta bảo hai người đi bảo vệ đại ca sao ??? Tại sao đột nhiên hai người lại quay về ???” Uyển Vân khó hiểu nhìn họ.

“chủ nhân, chúng ta có thể vào trong nói sao ???” hắc y nam tử Nguyệt Dạ khó xử lên tiếng.

Uyển Vân nhìn về phía Hiên Viên Vũ như hỏi ý hần, sau khi nhận được ánh mắt đồng ý của y thì tất cả mọi người cùng tiến vào thư phòng, một cuộc mật đàm ngay lập tức diễn ra.

“nói đi, rốt cuộc có chuyện gì ???” Uyển Vân nhìn hai thuộc hạ của mình bình tĩnh hỏi.

“là đại thiếu gia ra lệnh cho thuộc hạ quay về giúp đỡ chủ nhân, đại thiếu gia nói, ngũ châu không hề đơn giản như bề ngoài của nó, cho nên chủ nhân đang rất cần người giúp sức, nên mới để hai người thuộc hạ đến đây, nhưng vừa đến nơi lại thấy chủ nhân đang cùng Tứ vương gia ‘nói chuyện’, nên không dám làm phiền, mới ở bên ngoài chờ, không dám vào, sau đó lại bị hai người này phát hiện, vì có chút hiểu lầm, nên mới ra tay với nhau” Nguyệt Minh ôm quyền bẩm báo.

“đại thiếu gia ???” Hiên Viên Vũ thắc mắc nhìn Uyển Vân hỏi.

“huynh ấy là đại sư huynh của ta, dù không hề có quan hệ huyết thống, nhưng xưa nay huynh ấy luôn xem ta như muội muội ruột, ta cũng luôn xem huynh ấy như ca ca của mình, chúng ta thậm chí còn thân hơn cả huynh muội ruột thịt” Uyển Vân nhẹ giọng giải thích.

“Ân” Hiên Viên Vũ gật đầu nhẹ, xem như thông qua, dù Vân nhi bây giờ có nhiều chuyện không nói cho y, nhưng y tin có một ngày nàng nhất định mở rộng lòng mình mà nói hết với y.

“có phải đại thiếu gia đã biết được chuyện gì không ???” Uyển Vân nghe xong lời Nguyệt Minh thì thầm đoán được phần nào, xem ra đại ca nắm rất rõ tình hình ngũ châu.

“đại thiếu gia không nói, người chỉ bảo thuộc hạ chuyển lời đến tiểu thư, nếu muốn điều tra việc Trương đại nhân bị hành thích, và sự thật đằng sau ngũ châu, thì phải bắt đầu từ vụ án diệt môn hai mươi nhân khẩu của phú thương Tông Châu Chu Nam” Nguyệt Dạ cung kính đáp lời.

“vụ án diệt môn nhà họ Chu” Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ đều ngạc nhiên, chuyện này họ cũng đã được biết đến, vụ án này cho đến nay vẫn chưa tìm ra hung thủ, được mệnh danh là kỳ án của ngũ châu, nhưng họ thật không ngờ vụ án này lại có liên quan to lớn đến tình hình ngũ châu như thế.

“ân ta đã biết, phải rồi, đại ca thế nào ???” Uyển Vân nhìn hai người quan tâm hỏi.

“vẫn như vậy, đại thiếu gia cứ mặt trời mọc sẽ đến trước mộ đại thiếu phu nhân mà ngồi, mặt trời lặn thì lại quay về, suốt nửa tháng nay đều như thế ạ” Nguyệt Minh có chút không đành lòng đáp, đại thiếu gia đúng là si tình mà.

“ta đã biết, các người lui ra đi” Uyển Vân có chút âm đạm gật đầu.

Hiên Viên Vũ ngồi bên cạnh ra hiệu ý bảo thuộc hạ đi sắp xếp cho hai người kia, sau đó thì cho họ rời đi, bây giờ trong phòng chỉ còn lại Uyển Vân cùng y.

“sao thế ???” Hiên Viên vũ nhân ra tâm trạng Uyển Vân hiện tại đang có tâm sự nên quan tâm hỏi.

“đại ca thật đáng thương a, không thể ở cạnh người mình yêu, đại tẩu đã qua đời hai năm rồi, vậy mà huynh ấy vẫn không quên được, vẫn cứ như vậy, ở lại giữ mộ cho tẩu ấy” Uyển Vân có chút cảm thán nói.

“đại ca của nàng là nam nhân si tình nên mới thế, đừng lo, ta tin rằng không bao lâu nữa, y sẽ lại đứng lên thôi” Hiên Viên Vũ nhẹ giọng an ủi.

“Ân, vậy bây giờ chúng ta xem ra phải bắt đầu điều tra vụ án của Chu gia rồi” Uyển Vân gật đầu, thật ra nàng cũng nghĩ như thế, vì theo nàng quan sát, tình hình của đại ca hiện giờ đã khá hơn trước rất nhiều, sau đó lấy lại tinh thần bàn việc chính, dù sao chuyện ngũ châu trước mắt mới là quan trọng nhất.

“ta biết, ta sẽ lập tức phái người đi điều tra, nàng yên tâm đi, có gì ta sẽ kể lại cho nàng” Hiên Viên Vũ nghiêm túc gật đầu, trong lòng lại thầm nghĩ, ‘xem ra hần cần điều tra lại toàn bộ tình hình ngũ châu mới được’.

24. Chương 24: Sự Thật.

“bá phụ, người tỉnh rồi !!!?” Uyển Vân đang ngồi thay Trương Đức bắt mạch, thì nhận thấy y dường như có dấu hiệu tỉnh lại, nên vui mừng khẽ gọi.

“Ân” Trương Đức nằm trên giường, đôi mắt khẽ cử động, sau đó thì dần mở ra.

Trương Đức chú ý hoàn cảnh xung quanh, y nhớ rõ mình bị hành thích, sau đó ngất đi, nhưng bây giờ, y nếu nhìn không lầm thì đây là phòng của mình, xem ra y vẫn chưa chết a.

“Vân nhi, là con !!!?” Trương Đức ngạc nhiên nhìn chăm chú vào nữ tử đang ngồi cạnh mình.

“Ân là con” Uyển Vân mỉm cười gật đầu, sau đó đỡ Trương Đức dậy, để y tựa vào bên giường.

“Vân nhi, con về đây, thế còn Diệp nhi thì sao ???” Trương Đức không nhìn thấy bóng dáng của nữ nhi nên lo lắng hỏi.

“yên tâm, bá phụ, hiện giờ Tiểu Điệp tỷ rất tốt, rất hạnh phúc, tỷ ấy hiện giờ đã là hoàng quý phi, rất được hoàng thượng sủng ái, hơn nữa trước lúc con về đây cũng đã sắp xếp mọi chuyện cả rồi, tỷ ấy không sao đâu” Uyển Vân giọng nói tràn ngập khẳng định.

“ân, vậy thì tốt” Trương Đức nghe xong cũng mỉm cười thỏa mãn, chỉ cần nữ nhi hạnh phúc là y vui rồi.

“xem ra tinh thần của Trương đại nhân đã tốt hơn rồi !!?” lúc này từ bên ngoài cửa, một giọng nam trầm tính vang lên. Theo sau đó là một nam tử thân vận bạch y tiêu sái bước vào.

“ngươi đã đến rồi ” Uyển Vân vừa nhìn thấy nam tử vừa xuất hiện thì mỉm cười nhẹ giọng lên tiếng.

“Ân, có mệt lắm không ???” nam tử nhìn Uyển Vân, quan tâm hỏi, suốt mấy ngày nay Vân nhi của hắn vừa phải chăm sóc Trương Đức, vừa điều tra vị án Chu gia, không chợp mắt được nhiều, điều này khiến hắn đau lòng không thôi, nhưng mà nàng lại cố chấp không nghe, hắn đành phải thuận theo thôi, ai bảo hắn đã bị nàng nắm gắt gao a.

“ta không sao” Uyển Vân lắc đầu cười, nhưng mà trong lòng nàng lại thấy rất ảm áp, được người khác quan tâm, tư vị quả thật rất tốt, đặc biệt là người đó còn là người trong lòng của mình nữa, cảm giác này thật sự rất hạnh phúc a.

“vị này là ???” Trương Đức nhìn biểu hiện thân mật của hai người từ nãy giờ, không khỏi nghi vấn nhìn Uyển Vân hỏi.

“đây là Tứ vương gia, đệ đệ của đương kim hoàng thượng, và cũng là khâm sai trong chuyến tuần thú ngũ châu lần này” Uyển Vân nhìn Trương Đức giải thích.

“hạ quan tham kiến Tứ vương gia” Trương Đức ngồi trên giường nghe vậy, không khỏi vội vã xuống giường hành lễ.

“Trương đại nhân, không cần đa lễ, người là phụ thân của hoàng tẩu, xem như cũng là trưởng bối, chúng ta đều là người nhà, không cần khách sáo đâu” Hiên Viên Vũ nhìn thấy vậy, ngay lập tức tiến lại gần đỡ lấy y.

“đúng vậy, bá phụ, người không cần khách sáo vậy đâu, đều là người nhà cả mà” Uyển Vân đứng bên cạnh cũng khuyên nhủ.

“hảo” Trương Đức nghe vậy cũng không nói gì thêm, nhanh chóng trở lại trên giường.

“bá phụ, người có biết lần này rốt cuộc là ai đã hành thích người hay không ???” Uyển Vân nghiêm túc nhìn Trương Đức hỏi.

“ta không biết, bất quá lúc bọn họ tấn công ta, họ đã hỏi ta, rốt cuộc Chu Nam trước khi chết, đã nói gì với ta” Trương Đức hồi tưởng lại tình cảnh đêm đó rồi trả lời.

“Chu Nam” cả Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ đều ngạc nhiên thốt lên.

“Ân, ba ngày trước khi cả nhà họ Chu bị giết, Chu Nam đích thật có đến tìm ta, ta và ông ta vốn là đồng hương, hôm đó khi ông ta đến, nhìn dáng vẻ rất không bình thường, dường như là người biết mình sắp chết đến nơi. Ông ta bảo ta, hãy niệm tình đồng hương bao năm, sau này thay ông ta chiếu cố con trai của ông ta, thay Chu gia giữ lại huyết mạch, lúc đó ta không hiểu nguyên nhân, định hỏi thì ông ta bảo ta không cần biết, nào ngờ mấy ngày sau ta lại nhận được tin Chu gia cả nhà đã bị người ta sát hại” Trương Đức than nhẹ kể lại mọi chuyện.

“Trương đại nhân, người vừa nói Chu Nam nhờ người chiếu cố con trai ông ta, chứng tỏ ông ta có thể khẳng định đảm bảo an toàn cho con trai mình, nhưng rõ ràng là cả nhà họ Chu đều bị giết, vậy thì tại sao ông ta lại làm như thế ???” Hiên Viên Vũ lên tiếng thắc mắc.

“thật ra lúc đầu ta cũng khó hiểu, bất quá sau khi ta đến Chu gia ta mới hiểu ra, con trai Chu Nam, Chu Hồng, vẫn còn sống, cái xác đó chỉ là kẻ chết thay” Trương Đức nhớ lại tình cảnh lúc mình phát hiện ra chuyện này, cũng ngạc nhiên không kém a.

“thế sau đó thì sao ???” Uyển Vân tựa hồ nhìn ra được Trương Đức vẫn chưa kể hết câu chuyện.

“sau đó ta đã phái người âm thầm điều tra, kết quả trước ngày ta bị hành thích, Chu Hồng đã đến tìm ta, nhờ ta thay cha y minh oan, nhưng chưa kịp hỏi gì, thì ta nhận được tin Thanh Châu tri huyện ghé thăm, nên ta rời khỏi, khi ta quay lại, thì Chu Hồng đã đi mất, tối đó, thì có thích khách xông vào phòng định giết ta, nhưng cho dù vậy, ta cũng không thể cho họ được gì, vì ngoại trừ nhờ ta chăm sóc Chu Hồng ra, Chu Nam không hề nói gì với ta hết” Trương Đức cười khổ nói.

Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ nhìn nhau, nhưng từ trong mắt đối phương, hai người có thể thấy được, là hiện giờ họ có cùng một ý nghĩ, ‘Thanh Châu, nhất định có liên quan. Hơn nữa Thanh Châu tri huyện xem ra không đơn giản, lựa ngay lúc quan trọng mà đến, nhất định là họ đã phái người giám sát Tông Châu phủ nha nên mới hay tin nhanh thế’.

Uyển Vân đậy mắt đột nhiên hiện lên một tia suy tính gì đó, nhưng sau đó lập tức biến mất, Trương Đức bên cạnh nhất thời không phát hiện ra, nhưng Hiên Viên Vũ thì khác, mọi biểu hiện của Uyển Vân đều không hề thoát khỏi mắt y.

Sau đó hai người ở lại trò chuyện cùng Trương Đức thêm đôi chút, kể cho y nghe mọi chuyện về Tiểu điệp, mãi đến khi gần tới mới cáo từ quay về phòng để Trương Đức nghỉ ngơi, dù sao y chỉ mới tỉnh lại, việc cần thiết trước mắt chính là tĩnh dưỡng cho tốt.

Đêm, phủ nha huyện Tông Châu không im lặng như mọi hôm, do hiện tại Tứ vương gia cùng Quận chúa đều ở đây, nên Lạc Quân Sanh đã hạ lệnh tăng cường canh gác, tuần tra, vì hai người này địa vị đều không bình thường, nếu xảy ra chuyện gì tại nơi này, tất cả quan viên ngũ châu e rằng đều khó thoát tội.

“hai người lập tức đến Thanh Châu, điều tra tất cả mọi sự tình, đặc biệt tìm hiểu xem Chu Hồng có phải hay không rơi vào tay Thanh Châu tri phủ ???” trong phòng Uyển Vân nghiêm túc nhìn Nguyệt Dạ cùng Nguyệt Minh hạ lệnh.

“dạ chủ nhân” hai người nghe xong, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Hai người vừa đi, bên ngoài Hiên Viên Vũ đã tiến vào, Uyển Vân nhìn thấy y, thì vẻ mặt trở nên do dự, không biết nói thế nào, Hiên Viên Vũ cũng nhìn thấy điều này, nhưng y lại không hề có phản ứng gì đặc biệt, chỉ mỉm cười, tiến lại gần đem Uyển Vân ôm vào lòng, sau đó nhẹ giọng an ủi :

“ta biết, hiện tại nàng còn rất nhiều bí mật, nhưng ta cũng biết, hiện tại vẫn chưa phải thời cơ để ta biết những chuyện này, cho nên ta sẽ chờ, chờ đến một ngày nàng cam tâm tình nguyện nói hết cho ta, ta sẽ không ép buộc nàng, vì ta tin, cho dù thế nào đi nữa, nàng cũng tuyệt sẽ không hại ta, hay gây nguy hại cho Nguyên Niên quốc”.

Uyển Vân nghe xong lời này trong giây lát nhất thời thất thần, không biết nói thế nào, nàng ngẩng đầu chăm chú nhìn Hiên Viên Vũ, mỉm cười không đáp lại, nhưng lại dùng hành động thực tế để chứng minh.

Trong mắt nàng nhất thời lóe lên tia giảo hoạt, sau đó thừa lúc Hiên Viên Vũ không đề phòng, nhẹ nhàng đặt lên môi y một nụ hôn, nhưng nàng nào biết, Hiên Viên Vũ một thân thần công, cho nên phản ứng cực nhanh, hướng hồ đây còn là thứ mà y ao ước, thì tất nhiên y sẽ không bỏ qua, kết quả ai đó nghĩ rằng mình thông minh, kết quả lại bị người còn lại ôm chặt vào lòng, hôn đến nỗi không thể nào thở nổi, đây chính là ‘báo ứng’ cho sự giảo hoạt vừa rồi vì nàng đã trêu chọc một con sói đang ngủ say a.

25. Chương 25: Khúc Mắc.

“thế nào rồi ???” sau ba ngày, thuộc hạ của Hiên Viên Vũ rút cuộc cũng điều tra xong mọi chuyện và quay về, vừa nhìn thấy họ, Uyển Vân đã lên tiếng hỏi.

“bẩm Quận chúa, trải qua điều tra, quả thật tình hình ngũ châu không hề đơn giản như vậy, có vẻ như còn phức tạp hơn chúng ta tưởng. Còn có, Thanh Châu cũng xảy ra tình huống không được bình thường” Ảnh Nhất cung kính bẩm báo.

“chuyện gì ???” Hiên Viên Vũ nhướn mày hỏi.

“bẩm vương gia, thuộc hạ phát hiện trong nha phủ Thanh Châu xuất hiện cao thủ, võ công của người này còn hơn cả thuộc hạ, thuộc hạ vì sợ bị phát hiện, do đó không dám đến gần hơn, nhưng mà những cao thủ này xem ra không hề đơn giản” Ảnh Nhất hồi tưởng lại mọi chuyện sau đó nói.

“vương gia, thuộc hạ đã từng giao đấu với một người trong số họ, thuộc hạ thấy võ công của người này rất kỳ lạ, không giống với bất kỳ môn phái nào trên giang hồ, cho nên thuộc hạ nghĩ, có khi nào những cao thủ này là người của Huyền cung không ???” Ảnh Nhị nhẹ giọng nói ra nghi vấn của mình.

“xem ra rất có khả năng này” Hiên Viên Vũ suy nghĩ trong chốc lát sau đó gật đầu đồng ý.

“không thể nào là người của Huyền cung” Uyển Vân lúc này bên cạnh lại lên tiếng phản bác.

“Quận chúa, tại sao người lại khẳng định như vậy ???” Ảnh Nhất tò mò hỏi.

Uyển Vân nhìn ba người bọn họ, trong lòng giờ phút này đắn đo, rốt cuộc có nên nói cho họ hay không ??? Nhưng theo nàng biết sự phụ chưa từng giấu diếm thân phận của mình, còn nàng chỉ vì dễ dàng hành động nên mới không nói ra, nhưng mà người trước mắt này, nàng lại có thể tin tưởng được, không chỉ vì nàng hiểu hắn, còn bởi vì nàng nhìn ra được hắn là thật lòng với nàng, như vậy...thôi đành nói vậy, dù sao chuyện này sớm hay muộn gì họ cũng biết thôi.

“bởi vì ta chính là cung chủ của Huyền cung” Uyển Vân bình tĩnh nói ra sự thật mà nàng đã giấu bao lâu nay.

Hiên Viên Vũ cùng Ảnh Nhất, Ảnh Nhị nghe xong lời nàng không khỏi sửng sốt, nhất thời ba người không biết nói lời nào.

“Ách, vương gia, thuộc hạ ra ngoài trước” Ảnh Nhất nhìn vẻ mặt âm trầm của Hiên Viên Vũ không khỏi sợ hãi, ngay lập tức kéo Ảnh Nhị rời đi.

Ảnh Nhị dù có chút mù mờ, không hiểu ra sao, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau đi ra, nhưng dù sao hắn cũng nhìn ra được, dường như không khí trong này không thích hợp để hắn ở lại.

Hiên Viên Vũ cũng không đáp lại bọn họ, chỉ chăm chú nhìn vào Uyển Vân, không ai biết giờ đây y đang nghĩ gì, vì sắc mặt của y giờ đây dường như không còn cảm xúc gì, chỉ là một mảnh đạm mạc mà thôi.

“nếu không còn gì ta ra ngoài trước” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ từ này giờ cứ im lặng không nói gì, nên lên tiếng đánh vỡ không khí.

Hiên Viên Vũ vẫn không trả lời, cứ như vậy nhìn Uyển Vân, Uyển Vân nhìn y như vậy, không hiểu sao trong lòng nàng lại vô cùng khó chịu, xem ra nàng đã quá coi trọng vị trí của nàng trong lòng của y, nàng cũng đã đánh giá quá cao chính mình, dù Huyền cung cùng Nguyên Niên cho dù nước sông không phạm nước giếng, nhưng chung quy Huyền cung cũng là một uy hiếp trong lòng đế quân Tứ quốc, và Nguyên Niên cũng không ngoại lệ. Hiên Viên Vũ lại là vương gia của Nguyên Niên, cho nên với thân phận của nàng và hắn, xem ra là hai người không thể nào có kết quả rồi, như vậy cũng tốt, dù sao cũng chưa hãm sâu, kịp thời tỉnh ngộ cũng xem như may mắn.

Uyển Vân nghĩ vậy cũng không nói gì nữa, yên lặng đứng dậy rời khỏi phòng, mãi khi nàng ra tới cửa Hiên Viên Vũ cũng không lên tiếng giữ nàng lại, điều này làm cho lòng của Uyển Vân lại càng khó chịu thêm, nhưng nàng cố gắng giữ lại bình tĩnh sau đó nhanh chóng rời đi, nàng tuyệt không thể để bất kỳ ai thấy được vẻ yếu đuối của mình, bất quá cũng thật trớ trêu, đây là lần đầu nàng vì một nam nhân mà động lòng, nhưng lại kết thúc như thế, xem ra là nàng không hề có duyên với chuyện tình cảm rồi, đã vậy thì sau này nàng không cần nghĩ đến nó nữa, cứ chuyện tâm tu luyện, xem như cũng tốt.

Ba ngày, kể từ ngày hôm đó, đã ba ngày nay Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân không nói với nhau câu nào, nên bầu không khí trong phủ nha cũng vì hai người họ mà trở nên âm trầm hơn, không ai dám nói gì quá lớn tiếng, hoặc bắt chuyện gì, điều này cũng làm cho cuộc sống của mọi người trở nên căng thẳng hơn rất nhiều.

“Trương lão gia !!! Người mau nghĩ cách a, cứ như vậy ta thật không biết nên làm thế nào ??? Nhìn sắc mặt vương gia mấy ngày nay làm ta hoàn toàn không dám đến gần a” Ảnh Nhất vẻ mặt đau khổ lên tiếng.

Ảnh Nhị ngồi bên cạnh cũng gật đầu phụ họa, dù sao Trương lão gia cũng là trưởng bối, đứng ra giải hoà thích hợp hơn bọn họ, dù bọn họ có ngạc nhiên về thân phận của Quận chúa, nhưng bọn họ lại thấy chuyện này không có gì là lớn. Ngược lại, đây lại là chuyện tốt, như vậy chẳng phải Nguyên Niên quốc sẽ như hổ thêm cánh sao, tại sao vương gia và Quận chúa lại vì chuyện này là suốt ba ngày nay không nói chuyện với nhau tiếng nào thế này a ???.

“chuyện này phải để bọn họ tự giải quyết thôi, chúng ta không giúp được gì đâu” Trương Đức than nhẹ lắc đầu, chuyện của người trẻ tuổi, đích thật hẳn không thích hợp nhúng tay chút nào, hẳn đã già rồi a, nên để cho bọn trẻ tự giải quyết thôi.

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị nghe vậy không khỏi đau khổ nhìn nhau, ngay cả Trương lão gia cũng bó tay, vậy họ phải làm sao a ??? Chẳng lẽ tiếp tục sống những ngày lo sợ bất an thế này hay sao a ???.

Uyển Vân suốt ba ngày này tâm trạng cũng không tốt bao nhiêu, hôm nay thời tiết tốt, cho nên nàng mới tranh thủ ra hoa viên ngồi, hy vọng có thể làm giảm bớt nỗi đau trong lòng, mấy ngày nay nàng suy nghĩ quá chủ quan, nàng cứ nghĩ có thời gian, thì nàng sẽ mau chóng bình phục, nhưng mà nàng lại quá xem nhẹ mức độ ảnh hưởng của hai chữ ái tình, xem ra thứ nàng cần là nhiều thời gian hơn nữa a.

Ngồi được một lúc, đang lúc nàng chuẩn bị rời khỏi, thì lại nhìn thấy một thân ảnh đang tiến lại gần, người này không ai khác chính là Hiên Viên Vũ, người đã khiến cho nàng đau lòng suốt mấy ngày nay, nhất thời nàng không biết đối mặt với hắn thế nào, nên quyết định xoay người rời đi, nào ngờ đã bị ai kia nhanh chân hơn một bước giữ lại.

“đứng lại” Hiên Viên Vũ tức giận tiến lại gần nắm chặt lấy tay Uyển Vân, không để nàng rời đi.

“Hiên Viên Vũ, người buông, giữa chúng ta đã kết thúc rồi, còn gì để nói nữa chứ ??? Người yên tâm, sau khi giải quyết chuyện của ngũ châu cùng sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa cho Tiểu Diệp, ta sẽ rời khỏi đây, sau này sẽ không làm phiền đến người nữa” Uyển Vân cố gắng nén nước mắt, lạnh giọng nói.

“nữ nhân chết tiết, nàng nói cái gì mà kết thúc, không lẽ chỉ vì ta từng nghi ngờ người của Huyền cung liên quan đến chuyện này mà nàng giận đến mức muốn chấm dứt với ta sao ???” Hiên Viên Vũ tức giận rống to, ba ngày nay y sợ dĩ không nói chuyện với nàng, vì y nghĩ rằng nàng còn giận mình vì chuyện từng nghi ngờ Huyền cung có liên quan đến chuyện ngũ châu lần này. Nào ngờ hôm nay gặp lại, nữ nhân này lại nói muốn kết thúc với y, khiến y tức giận không thôi, bộ nàng ta nghĩ y là kẻ thích thì gọi đến, không thích thì gọi đi hay sao chứ ???.

“giận, ta chưa từng giận người, ta cứ nghĩ người không chấp nhận được chuyện ta là Huyền cung cung chủ, cho nên muốn phân rõ ranh giới với ta, vì dù sao Huyền cung cũng là mối lo của Tứ quốc, mà người lại là Tứ vương gia của Nguyên Niên, các người luôn sợ Huyền cung tấn công Tứ quốc, dù xưa nay Huyền cung chưa từng có ý nghĩ đó, thứ mà Huyền cung muốn chỉ là có thể bình an qua ngày mà thôi, nhưng muốn như vậy thì họ cần thực sự mạnh mẽ, có như vậy mới không bị người khác ức hiếp” Uyển Vân mơ hồ đáp, nàng có cảm giác hình như suốt ba ngày nay, nàng cùng hắn cứ như là ‘ông nói gà, bà nói vịt’, mỗi người hiểu một nghĩa, nên mới hiểu sai ý đối phương, dẫn đến ba ngày không vui này.

“chết tiết, cái gì mà phân ranh giới chứ, cho dù nàng là cung chủ Huyền cung thì đã sao, nàng cũng là Quận chúa của Nguyên Niên quốc, là Nhan Uyển Vân, nữ nhân mà Hiên Viên Vũ ta yêu, ta làm sao có thể vì chuyện này mà phân rõ ranh giới với nàng chứ, nữ nhân này, đầu óc của nàng tại sao lại đột nhiên ngốc thế hả ???” Hiên Viên Vũ nghe xong lời Uyển Vân, mới biết thì ra suốt ba ngày nay, hai người bọn họ lại vì ngu ngốc nhất thời mới dẫn đến tình trạng này, nghĩ như vậy y không khỏi trong lòng mắng mình hai tiếng ngu ngốc, sau đó ôm chặt lấy Uyển Vân vào lòng .

Có trời mới biết suốt ba ngày nay y đã lo sợ đến mức nào ??? Không biết làm thế nào để nàng hết giận ??? Kết quả thì ra từ đầu đến cuối đều là một hiểu lầm, một hiểu lầm ngu ngốc a.

“hứa với ta, bất luận sau này có chuyện gì cũng nói ra, không được giữ trong lòng, chúng ta không để chuyện này lặp lại lần nữa, có được không ???” Hiên Viên Vũ giọng nói tràn ngập thâm tình lại một lần nữa vang lên.

“hảo” Uyển Vân tựa đầu vào lòng y, mỉm cười gật đầu, rốt cuộc khúc mắc giữa hai người đã được giải khai, cái cảm giác khó chịu trong lòng nàng cũng đã biến mất, giờ phút này nàng đột nhiên phát hiện, bầu không

khí hôm nay mới tươi mát làm sao.

Cách đó không xa, Trương Đức cùng Ảnh Nhất, Ảnh Nhị nhìn thấy cảnh hai người đứng ôm nhau trong đình, tình cảm tràn ngập, bầu không khí vô cùng hạnh phúc, không khỏi nhìn nhau cười, xem ra mây đen đều đã tan, trời lại sáng rồi đây, như vậy họ không cần sống trong những ngày tháng như ba ngày qua nữa, thật tốt biết mấy a.

26. Chương 26: Tin Tức Bất Ngờ

Lạc Mẫn Diệu nổi danh ngũ châu đệ nhất tài nữ, không những thông minh, xinh đẹp, mà còn có học vấn cực cao, rất nhiều tài tử đều phải cam bái hạ phong.

Từ ngày Lạc Mẫn Diệu tròn mười sáu tuổi, đại môn Lạc gia đã bị những người tới cầu thân đập hư rất nhiều lần, tuy nhiên cho đến nay nàng ta vẫn chưa chọn được bất kỳ ai.

Nhưng không ai lại biết được, từ ngày khâm sai vào thành, thì Lạc Mẫn Diệu đã tìm được nam nhân mà nàng cần, người này không ai khác chính là Tứ vương gia Hiên Viên Vũ.

Mấy ngày nay Lạc Mẫn Diệu luôn âm thầm quan sát, Tứ vương gia ôn nhu nho nhã, lại thấu hiểu lòng người, chỉ có nam nhân như vậy mới xứng với nàng.

Còn về Quận chúa kia, dù có chút xinh đẹp, nhưng xem ra vẫn thua nàng, hơn nữa nàng nghe đồn vị Quận chúa chia cũng là kỳ tài nữ tử, có thể đối được ‘Thiên Cổ Tuyết Đối’, có thể một mình cầm tiêu song tấu, đàn một khúc ‘Thiên Cổ Tuyết Luân’, nhưng như vậy thì đã sao, nàng ta không hề để ý, chỉ cần nam nhân mà nàng ta để ý, nàng ta tuyệt sẽ không buông tay.

Lạc Mẫn Diệu tuy ngoài mặt là một vẻ nhu thuận, điềm đạm đáng yêu, tuy nhiên không ai lại có thể biết được, đằng sau vẻ mặt đó, là một nữ tử thị huyết tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, ngay cả hài tử cũng tuyệt không nương tình.

Nếu không nàng ta đã không được mệnh danh là Độc Hoa sát thủ, một trong Tứ đại sát thủ của Sát thủ môn, và cũng sẽ không ai có thể nghi ngờ, môn chủ của sát thủ môn, người luôn nổi tiếng bí ẩn trên giang hồ, lại chính là Thanh Châu tri huyện, đồng thời cũng là sư phụ của nàng ta, tất cả những việc gần đây tại ngũ châu cũng chỉ vì một nguyên nhân, Sát thủ môn chính là loạn đảng còn sót lại từ loạn Phiên vương mười năm trước.

Mục đích của họ chính là bắt đầu từ ngũ châu, tạo ra rối loạn, sau đó thừa cơ dấy binh tạo phản, nhằm giành lại ngôi vua từ Hiên Viên gia, vì năm đó con trai của Trang vương, Trang Thiên Nhật vẫn còn sống, và hắn cũng chính là chủ mưu của tất cả mọi việc lần này.

Sau khi nghe xong lời bẩm báo của Nguyệt Minh, Nguyệt Dạ, cả Hiên Viên Vũ, Uyển Vân, cùng Ảnh Nhất, Ảnh Nhị đều ngơ ngàng, thật không ngờ mọi chuyện lại còn quan hệ sâu xa như thế.

Bất quá chuyện làm Hiên Viên Vũ cùng Ảnh Nhất, Ảnh Nhị ngạc nhiên hơn nữa chính là tốc độ điều tra của Huyền cung. Họ điều tra mấy ngày nay, vẫn không có chút tin tức nào, vậy mà người của Huyền cung vừa ra tay, đã điều tra ra mọi chuyện như thế, thật là bất khả tư nghị mà.

“Vũ, chuyện này huynh định xử trí thế nào ???” Uyển Vân tò mò nhìn Hiên Viên Vũ hỏi, từ ngày hai người giải tỏa mọi khúc mắc, nàng cũng bắt đầu thay đổi cách xưng hô, gọi tên của y, tất nhiên chuyện này là do ai kia thích nghe, nên yêu cầu trước, chứ nếu không với cá tính của nàng tuyệt sẽ không chủ động, vì ngượng chết đi được a.

“Ảnh Nhất, người đem theo mật hàm của ta, đến thành Hoa Thiên hạ lệnh Tào tướng quân lập tức mang binh đến bao vây ngũ châu, nói với hắn sau khi nhận được lệnh, lập tức thi hành ngay, tranh thủ đến đây càng sớm càng tốt” Hiên Viên Vũ trầm tư suy nghĩ đôi chút sau đó hạ lệnh.

“dạ vương gia” Ảnh Nhất nhận mệnh rồi đi.

“Ảnh Nhị, người bắt đầu từ hôm nay, tăng cường giám sát người của Thanh Châu” Hiên Viên Vũ trầm giọng ra lệnh.

“dạ vương gia” Ảnh Nhị cũng tuân mệnh lui ra.

Sau đó Nguyệt Minh cùng Nguyệt Dạ cũng lui xuống. Bên trong phòng chỉ còn lại Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ.

“xem ra con hổ ngủ say đã lâu, bây giờ muốn thức tỉnh rồi, chúng ta nên chuẩn bị đón tiếp nó đi là vừa” Hiên Viên Vũ mỉm cười nhìn về phía Uyển Vân nói.

“nhưng mà còn Lạc Mẫn Diệu thì sao ??? Nàng ta gần đây hay hỏi thăm sự tình về huynh, hơn nữa ánh mắt nàng ta mỗi khi gặp huynh, lại giống như hận không thể ăn huynh, ta xem ra nàng ta là thích huynh a, huynh định làm thế nào bây giờ ???” Uyển Vân nhìn y tỏ vẻ tò mò hỏi.

Hiên Viên Vũ cười không đáp, tiến lại đem Uyển Vân ôm vào lòng, sau đó mới lên tiếng.

“Vân nhi, nàng đang ghen sao ???” cứ nghĩ đến như vậy, Hiên Viên Vũ trong lòng không khỏi vui mừng, đây chẳng phải ý là trong lòng nàng vị trí của y đã nâng lên thêm một bậc sao ???.

“ai thèm ghen chứ” đánh chết Uyển Vân cũng không dám thừa nhận.

“Vân nhi, yên tâm đi, trên đời này người có tư cách yêu ta chỉ có duy nhất một mình nàng mà thôi” Hiên Viên Vũ ha hả cười, sau đó ở bên tai Uyển Vân nhẹ giọng nói, giọng nói tràn ngập ôn nhu cùng sủng nịnh.

“thế còn những nữ nhân khác thì sao ???” Uyển Vân nghi vấn hỏi.

“những nữ nhân khác à, chỉ đành để họ đem tình cảm đó chuyển sang hướng khác, còn không thì đành để họ mang nó xuống địa ngục mà thôi” Hiên Viên Vũ giọng nói vẫn nhẹ nhàng, tuy nhiên trong đó lại toát ra một cổ lãnh ý thấu xương.

Tuy vậy lời này vào tai của Uyển Vân, lại như mật đường, khiến nàng không khỏi vui vẻ cười, nàng là người vốn không quan tâm nhiều đến người khác, chỉ quan tâm đến người thân của nàng, và những người nàng cần quan tâm, dù nói nàng ích kỷ cũng vậy, nhưng mà nếu nữ nhân đó dám có ý nghĩ với nam nhân với nàng, nàng sẽ khiến cho ả sống không bằng chết, ai bảo tình yêu là phải ích kỷ cơ chứ ???.

“tối nay chúng ta dạo Thanh Châu phủ nha thế nào ???” Uyển Vân ở trong lòng Hiên Viên Vũ nhẹ giọng lên tiếng.

“hảo, theo ý nàng” Hiên Viên Vũ mỉm cười đáp lại, chỉ cần nàng thích là được rồi.

Đêm nay không trăng, thứ duy nhất duy trì ánh sáng chính là những ngọn nến, phủ nha Thanh Châu, cũng như vậy, nến được thắp sáng khắp nơi, trong sân thậm chí thỉnh thoảng còn có nha dịch đi tuần, do lần trước tri huyện Tông Châu bị hành thích, nên kể từ hôm đó, tất cả các phủ nha tại ngũ châu đều tăng cường cảnh gác lên gấp đôi, vì tránh trường hợp đó xảy ra lần nữa.

Hai bóng đen từ bên ngoài phi thân vào trong, hai bóng đen động tác nhanh nhẹn lưu loát, thi triển khinh công rất thuần thực, tuyệt đối là cao thủ. Hai bóng đen tìm kiếm thư phòng Tông Châu tri phủ mà tiến đến, tuy nhiên khi đến nơi hai bóng đen lại không chỉ quan sát bên ngoài, mà trực tiếp vào trong.

Vào đến nơi, một bóng đen tiến lại gần kệ sách, nắm lấy một cái tượng bằng ngọc, sau đó xoay nhẹ, bên cạnh một lối đi bí mật được mở ra.

Hai bóng đen nhanh chóng tiến vào, cửa thông đạo ngay lập tức đóng lại, hai bóng đen đi dọc theo hành lang dài đến một căn phòng nhỏ, nhưng lần này họ không xông vào, mà ở bên ngoài quan sát.

Bên trong phòng lúc này có rất nhiều người, ngồi trên cao là một nam tử trẻ tuổi, bên dưới có mấy lão nhân lớn tuổi, tuy nhiên không hề yếu chút nào, ngược lại hoàn toàn khỏe mạnh, hơn nữa tuyệt đối là người luyện võ.

Ngồi cách đó không xa, có một trung niên nhân cùng một nữ tử, bên cạnh họ còn có vài người khác, tuy nhiên trung niên nhân và nữ tử này lại là người mà hai bóng đen quen biết, họ không ai khác chính là Thanh Châu tri huyện, cùng Lạc Mẫn Diệu.

Hai bóng đen liếc mắt nhìn nhau, sau đó áp sát vào cửa, nghe ngóng tình hình bên trong, tuy nhiên những người bên trong lại không hề phát hiện ra sự tồn tại của họ. Và hai bóng đen này không ai khác chính là Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân.

27. Chương 27: Tương Kế Tự Kế

“thiếu chủ, gần đây Hiên Viên Vũ luôn tìm cách điều tra chúng ta, chúng ta có hay không nên xử lý hắn ???” một lão nhân lên tiếng nhìn nam tử trẻ tuổi hỏi.

Lạc Mẫn Diệu vừa nghe lão nhân hỏi vậy, thân hình không khỏi run nhẹ, nhưng trong chớp lát đã bình tĩnh trở lại, tuy nhiên hành vi khác thường này của nàng vẫn bị Thanh Châu tri huyện nhìn ra.

Y đưa mắt ra hiệu, ý bảo nàng nên kìm chế tình cảm của chính mình, đừng làm hỏng đại sự, nếu không đừng trách y. Lúc này Lạc Mẫn Diệu không nói tiếng nào, đành im lặng ngồi đó, nghe những người kia bàn chuyện.

“Hiên Viên Vũ đương nhiên phải diệt, bất quá ta muốn một ná bắn hai nhận, không chỉ diệt Hiên Viên Vũ mà cả Thiên Vân Quận chúa cũng phải diệt” nam tử trẻ tuổi giọng nói tràn ngập sát ý.

“Thiên Vân Quận chúa, tại sao chúng ta cũng phải đối phó nàng ta ???” một lão nhân khác thắc mắc.

“có trách thì trách tại sao nàng ta lại là nữ nhi của Nhan Đạt, năm xưa nếu không phải Nhan Đạt, thì phụ thân ta đã không chết, có câu ‘cha nợ thì con trả’, cho nên nàng ta cũng phải chết, ta muốn Nhan Đạt nơi chính suối cũng không thể nào nhắm mắt, ta muốn Nhan gia đoạn tử tuyệt tôn” nam tử sắc mặt âm lãnh điên cuồng nói.

Mọi người xung quanh nghe vậy mới hiểu ra, bất quá chuyện này cũng không có gì là quan trọng, cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, nên đối với họ không ảnh hưởng gì, bất quá chính vì chủ quan như thế, mà không lâu sau họ đã phải trả giá đại giới.

Bên ngoài Hiên Viên Vũ nghe xong lời nam tử trẻ tuổi, trên thân sát khí nhanh chóng tràn ngập, trong lòng thì tức giận vô cùng, bên cạnh Uyển Vân cũng cảm nhận được y không ổn, nên nhanh chóng nắm lấy tay y không tiếng động an ủi, giúp y bình tĩnh lại.

Hiên Viên Vũ trong cơn tức giận cảm nhận được một bàn tay mềm mại đang nắm lấy tay mình, nhìn lại thì thấy thì ra Uyển Vân đang chăm chú nhìn y lắc đầu, ý bảo y không cần manh động, cần bình tĩnh lại, lúc này Hiên Viên Vũ mới cố gắng trấn định cảm xúc, tiếp tục nghe tiếp câu chuyện bên trong.

“thiếu chủ, thế tiếp theo chúng ta nên làm thế nào ???” Thanh Châu tri huyện ngồi bên dưới lên tiếng hỏi.

“chẳng phải bọn chúng muốn tìm chủ mưu mọi chuyện sao ??? Vậy chúng ta thuận theo ý chúng, mang Chu Hồng cùng manh mối dẫn dụ bọn chúng đến Thiên Tuyệt Nhai, sau đó cho người mai phục, ta không tin bọn chúng có thể thoát được” nam tử trẻ tuổi cười lạnh nói.

“hảo, cứ như vậy đi, đến lúc đó bọn chúng có mọc cánh cũng không thể nào bay được” mọi người bên trong ai cũng vui vẻ gật đầu phụ họa.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân sau khi nghe xong, đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng rời đi, trở về Tông Châu phủ nha, lúc này bên trong phòng Nguyệt Minh, Nguyệt Dạ cùng Ảnh Nhị đều đã có mặt chờ sẵn.

“chủ nhân, vương gia” Nguyệt Minh, Nguyệt Dạ lên tiếng trước.

“vương gia, quận chúa” Ảnh Nhị lên tiếng thi lễ.

“Ân, cùng ngồi xuống đi” Hiên Viên Vũ dặt tay Uyển Vân ngồi lên ghế chủ tọa, sau đó ba người còn lại cũng ngồi xuống theo.

“Nguyệt Minh, Nguyệt Dạ, các người lập tức ra lệnh cho người của chúng ta tại ngũ châu, sắp xếp mai phục tại Thiên Tuyệt Nhai, nếu người của Thanh Châu tri huyện xuất hiện tại đó, thì ngay lập tức thủ tiêu, sau đó thay người của chúng ta vào để tránh dả thảo kinh xà” Uyển Vân nhìn hai thuộc hạ nhẹ giọng ra lệnh.

“dạ chủ nhân” Nguyệt Minh, Nguyệt Dạ ngay lập tức lĩnh mệnh rời đi.

“Ảnh Nhị, nếu ngày mai có người chuyển thứ gì cho chúng ta, người cứ việc mang vào, hơn nữa cứ tỏ vẻ không biết gì, không cần nghi ngờ gì cả, cứ coi như mọi chuyện hoàn toàn bình thường” Hiên Viên Vũ cười đầy thâm ý, nhìn Ảnh Nhị ra lệnh.

“dạ, vương gia” dù không hiểu nguyên nhân, Ảnh Nhị vẫn tuân mệnh, sau đó yên lặng rời khỏi trả lại không gian cho hai người.

“vừa rồi huynh làm sao vậy ???” đợi lúc trong phòng chỉ còn hai người, Uyển Vân không khỏi nhìn Hiên Viên Vũ nghi vấn hỏi.

“tên đó rõ ràng là muốn chết, động đến ta có thể, có ý định thương tổn nàng, ta muốn hắn chết không toàn thây, ta sẽ làm cho hắn hối hận vì đã đi vào thế giới này” Hiên Viên Vũ giọng nói lạnh băng, ánh mắt tràn ngập sát ý, không hề có một tia tình cảm.

Nếu người ngoài nhìn vào, thì giờ phút này y chính là tu la ác quỷ, khiến ọi người đều sợ hãi. Tuy nhiên trong mắt Uyển Vân, y giờ phút này chỉ là một nam nhân bình thường, một nam nhân vì lo lắng cho nàng, vì bảo hộ nàng nên mới trở nên như thế, điều này khiến cho Uyển Vân cảm động không thôi.

Nàng tiến lại gần y, nâng lên gương mặt tuấn mỹ kia, nhẹ nhàng đặt lên môi Hiên Viên Vũ một nụ hôn, nhưng lần này không giống lần trước, đây là một nụ hôn sâu, chứa đầy tình cảm.

Hiên Viên Vũ từ thế bị động ban đầu chuyển sang chủ động, hai người ôm chặt lấy đối phương, cuồng nhiệt hôn nhau, giờ phút này trong mắt hai người chỉ có người trước mắt, cái gì ân oán , cái gì quốc gia đại sự, tất cả đều bị vứt bỏ lên tận chín tầng mây.

Không biết trải qua bao lâu, hai người mới tách nhau ra, Uyển Vân tựa vào lòng Hiên Viên Vũ, yên lặng nghe tiếng tim y đang loạn nhịp, nàng có thể từ nó, mà cảm nhận được hiện giờ y đang rất hân hoan vui vẻ, điều này khiến cho nàng cảm thấy buồn cười, không lẽ chỉ một nụ hôn đã khiến y thỏa mãn đến mức này sao a ???.

Tất nhiên chuyện này nàng lại không dám nói ra, nhưng nếu để Hiên Viên Vũ, chắc hẳn y sẽ tức điên lên, đến lúc đó y sẽ dùng hành động chứng minh, thứ khiến y vui vẻ, không chỉ vì một nụ hôn của nàng, mà còn vì hành động này chính là minh chứng cho việc tình cảm của nàng đối với y tựa hồ càng ngày càng sâu, càng ngày càng thâm, giống như y đối với nàng vậy.

“ngày mai, chúng ta đến Thiên Tuyệt Nhai, đến lúc đó mọi chuyện cứ giao cho ta, nàng chỉ việc đứng bên cạnh xem thôi, có được không ???” Hiên Viên Vũ ôm Uyển Vân vào lòng, vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói.

“Hảo. Bất quá nếu như tình thế có thay đổi, ta sẽ ra tay” Uyển Vân gật đầu đáp ứng, bất quá nàng cũng nói rõ lập trường của mình.

“Hảo” Hiên Viên vũ cũng không nói gì thêm, y biết nàng một khi quyết định chuyện gì, rất khó thay đổi, cho nên y cũng không có ý kiến nhiều.

“sau khi về kinh nhớ nhắc ta ‘đa tạ’ hoàng huynh cùng hoàng tẩu một chút” Hiên Viên Vũ như nhớ ra gì đó, đột nhiên lên tiếng.

“chuyện gì ???” Uyển Vân khó hiểu hỏi.

“nếu không có hoàng huynh phái ta làm khâm sai trong chuyến đi này, cộng thêm hoàng tẩu để nàng cùng đi với ta, ta thật sự không biết đến bao giờ chúng ta mới có được ngày hôm nay, cho nên phải hảo hảo mà ‘cảm tạ’ họ chứ” Hiên Viên Vũ nở nụ cười đầy tính toán đáp.

“hoàng huynh có thể nặng tay, nhưng Tiểu Điệp hình như vô tội a” Uyển Vân nhìn biểu hiện của y không khỏi nhắc nhở, khoảng thời gian ở chung, nàng hiểu rõ một điều, mỗi lần y nở nụ cười như thế, là sẽ có

người gặp xui xẻo.

“Ân, hoàng huynh sẽ ‘hậu đãi’ một chút, bất quá hoàng tẩu thì ta là thật lòng đa tạ, nên nàng cứ yên tâm”
Hiên Viên Vũ mỉm cười gật đầu.

“Hảo” Uyển Vân nhẹ gật đầu cười, bất quá trong lòng lại thay Hiên Viên Trạch cầu phúc, ‘hoàng huynh, huynh tự bảo trọng a, hoàng muội đã cố gắng hết sức rồi, không thể giúp gì cho huynh nữa’.

28. Chương 28: Thiên Tuyệt Nhai.

Sáng sớm bầu không khí vô cùng trong lành, cả Tông Châu nha huyện bầu không khí cũng tốt vô cùng. Nguyên nhân chỉ vì Tông Châu tri huyện Trương đại nhân đã hoàn toàn khôi phục, việc này đều làm mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hiện giờ vị Trương đại nhân này không giống với lúc trước, không chỉ là tri huyện Tông Châu, còn là phụ thân của Quý phi nương nương, người đang được hoàng thượng sủng ái nhất, thậm chí có khả năng trở thành hoàng hậu của Nguyên Niên quốc sau này. Là quốc trưởng thân phận tôn quý, nên an nguy của vị Trương đại nhân này giờ đây đã được đặt lên hàng đầu.

Thậm chí mấy vị quan đối đầu cũng không còn dám đã kích Trương đại nhân nữa. Vì lúc này họ đều có thể suy đoán được tình hình tương lai, ‘Trương đại nhân chắc hẳn sẽ theo Tứ vương gia cùng Quận chúa về kinh mà hưởng phúc, đến lúc đó không còn liên quan đến bọn họ, hay ảnh hưởng đến tiền đồ của bọn họ, thì bọn họ cần gì mà để ý đến y cơ chứ ???’.

“vương gia, bên ngoài vừa có nhân đưa thư đến” Ảnh Nhị cung kính mang lá thư trên tay vừa lấy được giao cho Hiên Viên Vũ.

Hiên Viên Vũ tiếp nhận thư, xem xong từ vẻ mặt bình tĩnh ban đầu, bắt đầu chuyển sang cười nhẹ, nhìn về phía Uyển Vân gật đầu, sau đó chuyển thư tín cho nàng

“bọn họ đã hành động, vậy thì chúng ta cũng không cần khách sáo nữa, nếu không rất không hợp lẽ nghi” Uyển Vân xem xong thư, mỉm cười đầy toan tính nói.

“hảo” Hiên Viên Vũ gật đầu chấp thuận.

Ảnh Nhị nhìn hai người họ biểu hiện như thế, không khỏi lạnh run một trận, vương gia nhà hắn mỗi khi cười như thế, là sẽ có kẻ gặp xui xẻo. Nhưng còn Quận chúa, dù hắn không hiểu thái độ này của nàng là ra sao, nhưng có thể đảm bảo, là cũng không có chuyện gì tốt đẹp.

Sau khi tiến hành bàn giao một số công việc, Hiên Viên Vũ dẫn theo Uyển Vân cùng Ảnh Nhị rời đi phủ nha Tông Châu, dù Trương Đức không an tâm, nhưng mà nghĩ lại bản lĩnh của những người này, cũng không khỏi thuận theo.

Chẳng qua là trước khi họ đi lại không quên dặn dò cẩn thận, dù điều này có chút hơi phiền, nhưng Uyển Vân lại thấy trong lòng ấm áp vô cùng.

Nàng có thể cảm nhận được, Trương Đức xuất phát từ thật lòng quan tâm nàng. Hơn nữa từ lúc quen biết Trương Đức cùng Tiểu Điệp đến nay, họ chưa từng xem nàng như người ngoài, mà luôn xem nàng như thân nhân, điều này chính là nguyên nhân vì sao mà nàng lại thật tâm đối đãi, thậm chí luôn cố hết sức bảo vệ hai người họ. Vì giờ đây họ không chỉ là ân nhân của nàng, mà đã trở thành thân nhân của nàng, nên nàng nhất định sẽ bảo hộ họ an toàn, không để họ chịu bất kỳ tổn thương nào.

Mãi đến sau này, Trương Tiểu Điệp mới biết được, thì ra vì lòng từ bi của nàng, mà đã khiến cho nàng có được một hảo tỷ muội tốt, giúp phụ thân có thêm một nữ nhi ngoan, đồng thời cũng tìm cho nàng và phụ thân một người bảo hộ vô cùng cường hãn, vì chỉ cần có người này, nàng và phụ thân tuyệt đối suốt đời không cần lo lắng bị người hãm hại như trước nữa.

Thiên Tuyệt Nhai, hôm nay bầu trời quang đãng, không một gợn mây, bầu không khí trong lành, nhưng không ai ngờ rằng chỉ sau vài canh giờ nữa, nơi này sẽ bị huyết nhuộm một mảnh, bầu không khí cũng sẽ chuyển biến thành tang thương chết chóc, không ai dám đến gần.

“Tứ vương gia cùng Quận chúa quả là đúng hẹn” Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân, Ảnh Nhị vừa đến nơi, thì trong một rừng cây gần đó đã có một nam tử xuất hiện nghênh đón.

Người này không ai khác chính là nam tử trẻ tuổi mà Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ gặp trong mật thất tại Thanh Châu phủ nha. Bên cạnh còn theo sau mấy nhân, tất cả bọn họ cũng đã từng xuất hiện bên trong mật thất đó, thậm chí ngay cả Thanh Châu tri huyện cùng Lạc Mẫn Diệu cũng có mặt.

“Chu Hồng đâu ???” Hiên Viên Vũ lạnh giọng hỏi.

“thật ra bản công tử cũng không muốn đối phó Chu gia, có trách thì trách Chu Nam nghe những thứ không nên nghe thấy, biết được bí mật của bản công tử, bản công tử còn giữ lại mạng của Chu Hồng xem như đã là nhân từ lắm rồi” nam tử không để ý đến thái độ của Hiên Viên Vũ, chỉ nhẹ giọng cảm thán.

“ý của ngươi là không muốn thả người, dẫn bọn ta đến đây chính vì muốn diệt trừ luôn cả bọn ta, ta nói không sai chứ Trang tiểu vương gia ???” Uyển Vân cười lạnh nhìn nam tử trước mặt, nàng ghét nhất chính là nhân đông dài.

“Quận chúa quả nhiên thông minh, bất quá Quận chúa yên tâm, ta là người có lòng ‘từ bi’, nhìn hai người nghĩa nặng tình thâm như thế, ta sẽ để Quận chúa cùng Tứ vương gia được chết cùng một chỗ” Trang Thiên Nhật nhìn Uyển Vân ngữ điệu lạnh lùng cùng khẳng định lên tiếng.

“nga, vậy phải thử xem ngươi có bản lĩnh không đã ??? Hôm nay bổn Quận chúa cũng muốn mở rộng tầm nhìn một phen xem sao !” Uyển Vân vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn Trang Thiên Nhật, hoàn toàn không hề có chút lo sợ.

“sát” điều này dù làm Trang Thiên Nhật nhất thời nghi vấn, bất quá hấn cũng không nghĩ nhiều, đã lơ leo lên lưng cọt rồi, hấn không còn cơ hội quay đầu nữa, nên đành liều vậy.

Nhất thời từ bốn phía toát ra một toán hắc y, hướng về phía Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân mà công kích, nhưng khi gần trong gang tấc, thì hắc y lại chuyển hướng, tấn công đám người Trang Thiên Nhật, điều này làm cho đám người Trang Thiên Nhật không khỏi sửng sốt.

“tại sao có thể thế này ??? Nguy, chúng ta trúng kế rồi” Trang Thiên Nhật lúc này mới nhận ra tình thế không ổn, ánh mắt đầy oán hận nhìn về phía Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ, ‘thì ra ngay từ đầu bọn họ đã có chuẩn bị trước nên mới đến đây’.

Nhưng đợi đến sự tình bị phát hiện thì đã quá muộn, hắc y nhân đám người toàn bộ đều là cao thủ, chẳng mấy chốc người của Trang Thiên Nhật đã bị tiêu diệt mất hai phần ba, điều này làm cho Trang Thiên Nhật phần nộ cực kỳ.

“lui, rút lui” Trang Thiên Nhật cắn răng hạ lệnh.

Lập tức đám người Thanh Châu tri huyện nhanh chóng thoái lui, Hiên Viên Vũ nhìn thấy cảnh này không khỏi cười lạnh, tay đưa lên, bên cạnh lập tức xông ra rất nhiều quan binh triều đình, dẫn đầu đoàn quan binh này có hai người, một là nam tử trung niên, người còn lại chính là người vừa rời đi mấy ngày nay Ảnh Nhất.

“một tên cũng không lưu, riêng Trang Thiên Nhật cùng đồng đảng thì bắt sống” Hiên Viên Vũ nhìn lướt qua tình thế lạnh giọng ra lệnh.

Binh lính nhận lệnh ngay lập tức hòa vào đám người cùng hắc y nhân công kích người của Trang Thiên Nhật, chẳng mấy chốc đám người Trang Thiên Nhật lại chết thêm nhiều người nữa, nhưng trong đó cũng không ít người bị bắt sống.

“thiếu chủ chạy mau” Thanh Châu tri huyện liều mình mở đường máu nhằm giúp Trang Thiên Nhật chạy thoát.

Bất quá hấn đã tính sai một bước, Trang Thiên Nhật vừa rời đi, đã bị hai thân ảnh chặn đường, dù hấn phản kháng, nhưng chưa đầy ba chiêu đã bị hai thân ảnh chế trụ, và hai thân ảnh này không ai khác chính là thuộc hạ của Uyển Vân, Nguyệt Minh cùng Nguyệt Dạ.

29. Chương 29: Trừng Trị Loạn Đẳng.

Nửa canh giờ trước, với sự xuất hiện của Nguyệt Minh cùng Nguyệt Dạ, Trang Thiên Nhật đã bị bắt sống, tất cả đồng đảng của hắn một toán thì bị giết, những kẻ còn lại cũng đều đã bị bắt, có thể nói kế hoạch lần này của Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ vô cùng thuận lợi.

“ Hiên Viên Vũ, thì ra ngươi đã tính trước hết thấy, ta thật sự đã bị ngươi lừa ” giờ phút này Trang Thiên Nhật hiện đang bị trói trong đại lao phủ nha Tông Châu,

“ Trang Thiên Nhật, có trách thì trách ngươi quá chủ quan mà thôi ” Hiên Viên Vũ cười lạnh đáp lời.

“ Hơn nữa, ngươi đáng lý ra không nên đánh chủ ý lên người nữ nhân của ta ” khi nói đến đây, trong giọng nói Hiên Viên Vũ tràn ngập sát ý, hoàn toàn không hề có một tia tình cảm.

“ Hừ, ta đã rơi vào tay ngươi, ngươi muốn chém muốn giết tùy ngươi ” Trang Thiên Nhật hừ lạnh tỏ vẻ không quan tâm.

“ Chém, giết. Nếu là lúc trước ta có thể để cho ngươi như vậy mà rời đi nhân thế. Nhưng mà kể từ lúc ngươi có ý định tổn thương đến nữ nhân của ta, thì ngươi đã mất đi tư cách đó rồi ” Hiên Viên Vũ cười khẩy khinh thường, sau đó phát tay ra hiệu.

Phía sau hai hắc y tiến đến, khuôn theo một cái hòm, đến trước mặt Trang Thiên Nhật thì đặt xuống, sau đó mở ra, cảnh tượng bên trong hòm nếu người yếu tim nhìn vào chắc hẳn sẽ té xỉu. Vì bên trong đó tất cả đều là xà, đủ loại xà nhiều màu sắc, kích cỡ khác nhau.

Nhưng có một điều chắc chắn là chúng đều là xà có chứa kịch độc, nếu không phải trên mặt còn bị ngăn cách bởi một lớp được vật khổng lồ, thì e rằng chúng đã bò ra khắp đại lao.

“ Trang Thiên Nhật, hôm nay bốn vương sẽ để cho ngươi nếm thử tư vị thế nào là ‘xà quật’, để ngươi nhớ kỹ, nếu có kiếp sau, tuyệt đừng nên đánh chủ ý đến nữ nhân của bốn vương ” Hiên Viên Vũ vẻ mặt âm trầm cười lạnh.

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị nghe xong hiểu ý, ngay lập tức tiến đến cởi trói, sau đó đem Trang Thiên Nhật ném vào trong hòm.

“ AAA ” giờ phút này trong đại lao chỉ là tiếng la thảm thiết của Trang Thiên Nhật, khi hắn còn chưa kịp phản ứng gì trước lời nói của Hiên Viên Vũ thì đã bị ném vào giữa bầy xà, đến lúc hắn lấy lại tinh thần thì xà đã ở trên người hắn loạn cả, Trang Thiên Nhật giờ phút này rốt cuộc không thể nói lời nào được nữa, vì miệng của hắn đã bị một con độc xà thừa lúc hắn la lên, mà chui vào trong.

Chẳng bao lâu trên người Trang Thiên Nhật chỉ còn lại một mảnh máu me đầm đìa, xà không chỉ ở bên ngoài, mà những con đã chui vào trong người hắn, vì tìm đường ra, mà đục khoét khắp người hắn.

Cảnh tượng này khiến cho đám thuộc hạ của Trang Thiên Nhật đang bị giam trong đại lao không khỏi sợ hãi đến nổi xanh cả mặt, đặc biệt là Lạc Mẫn Diệu, nàng thật không ngờ Hiên Viên Vũ nhìn bề ngoài như thư sinh nho nhã, nhưng ẩn nấp đằng sau bộ mặt đó lại là một kẻ máu lạnh thị huyết đến vậy.

Nhưng họ lại không hề biết, giờ đây Hiên Viên Vũ trong mắt họ mới chân chính là kẻ năm đó dẫn đầu ám vệ đánh lui kỵ binh Thác Ngân, là Tứ vương gia của Nguyên Niên quốc, là người đứng đầu của ‘Huyết Vệ Ảnh Đoàn’.

Đây mới thật là bản chất của y, nếu bình thường y sẽ không hề bộc lộ ra ngoài bản chất thật, nhưng nếu có kẻ không biết sống chết chạm đến nghịch lân của y, thì sẽ khiến cho nó bộc lộ, và cũng chỉ có những người thân cận mới hiểu. Một khi bản chất thật của Hiên Viên Vũ lộ ra, thì sẽ là ‘máu chảy thành sông, cây phơi đầy đồng, thì cốt khắp nơi’.

Đến lúc đó y sẽ chân chính biến thành Tu La đòi mạng, sẽ trở thành Ác Ma, mà người đời ai nghe cũng phải khiếp sợ, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tam quốc lại kiêng kỵ y đến vậy. Cũng chỉ vì từ trận chiến năm đó, họ đã nhìn thấy được điều này, cho nên để tránh tổn thất như Thác Ngân lặp lại lần nữa, trước khi tìm ra đối sách họ đều không dám manh động mà tiến công Nguyên Niên.

Tiếng la hét hoàn toàn tắt hẳn, giờ đây trong hòm Trang Thiên Nhật chỉ còn là một bộ bạch cốt đầy máu, ngay cả quần áo cũng không còn, điều này có thể thấy được bọn răn kia đã đối đến mức nào.

“ Tiếp tục đi, tất cả những tên có phần trong việc bàn tính kế hoạch lần này đều đem uy xà cho hết ta ” Hiên Viên Vũ nhìn thấy Trang Thiên Nhật đã chết, nên đưa mắt nhìn về phía mấy lão già cùng đám người Thanh Châu tri huyện đang bị giam trong lao lạnh giọng nói, y sẽ không quên, kế hoạch lần này họ cũng có phần.

Ánh mắt ý lạnh như băng, tràn ngập sát ý lướt nhìn phòng giam, làm ọi người một trận rét run, không ai dám nhìn thẳng vào y, như thể sợ nhìn vào ánh mắt kia của y thì nó sẽ lấy mạng họ vậy.

“ Những người còn lại cùng Lạc Mẫn Diệu để lại cho ta ” đang lúc thần kinh mọi người còn đang căng thẳng, lúc này từ bên ngoài một giọng nói vô cùng êm tai vang lên đánh vỡ bầu không khí.

“ Vân nhi, nàng đã đến rồi ” Hiên Viên Vũ vừa nhìn thấy người mới đến, không khỏi để lộ một nụ cười như xuân phong, ngữ điệu trở nên ôn nhu dịu dàng, hoàn toàn đối lập với vẻ mặt lạnh băng cùng tràn ngập sát ý lúc nãy, điều này làm ọi người trong đại lao ai cũng một phen trở mắt ngạc nhiên.

“ Ta đến vốn định xử lý bọn họ, nhưng xem ra huynh đã ra tay trước ” Uyển Vân lười nhác tiến đến bên cạnh Hiên Viên Vũ ngồi xuống, nhìn vào bộ thi khô trong hòm, không khỏi nhíu mày nghi hoặc.

“ Ta biết nàng muốn báo thù, nhưng mà những chuyện này ta sẽ làm, nàng cứ nghỉ ngơi, ta không muốn nàng vất vả ” Hiên Viên Vũ đưa tay nắm lấy tay Uyển Vân, ngữ điệu đầy quan tâm.

“ Ta không có yếu đuối như thế ” Uyển Vân liếc mắt nhìn y, thái độ dù tỏ vẻ bất mãn, nhưng trong lòng lại âm áp vô cùng.

“ Hảo, nếu nàng thích thì tùy nàng vậy ” Hiên Viên Vũ cười nhẹ, gạt đầu, chỉ cần nàng muốn, y sẽ thuận theo.

“ Nguyệt Dạ, mấy vị lão gia tử nay tuổi đã lớn, ưu tiên cho họ trước đi ” Uyển Vân nghe vậy thì ngay lập tức mỉm cười xoay người nhìn Nguyệt Dạ vừa theo sau vào ra lệnh.

Nguyệt Dạ vâng mệnh, tiến đến gần phòng giam, lúc này bên ngoài có mấy hắc y tự động đến giúp ý đem mấy lão già kia lôi ra, họ dù là thuộc hạ của Hiên Viên Vũ, nhưng họ đều rõ Uyển Vân chính là chủ mẫu tương lai của mình, đã vậy thì họ cũng phải nghe theo thôi.

Sau khi mấy hắc y mang mấy lão già trói lên tường, Nguyệt Dạ lạnh lùng đảo quanh họ một vòng, sau đó trở lại bên cạnh đứng phía sau Uyển Vân không nói lời nào. Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị nghi hoặc nhìn nhau, ‘hình như Nguyệt Dạ không hề làm gì cả, nhưng chẳng phải Quận chúa bảo hắc xử lý mấy lão già này sao a ???’.

Hai người nghi vấn vừa xong, chỉ nghe thấy mấy lão già bắt đầu vặn vẹo vô cùng khó chịu, nhưng họ dường như bị người ta điểm huyết không thể nào phát ra tiếng, nên không thể nào phát tiết mà la lên được, gương mặt họ càng ngày càng đỏ, thậm chí thất khiếu còn chảy máu, nhưng mà cho dù họ có cố gắng thế nào cũng không thể nào thoát được sự đau khổ nào.

“ Ném thử đi, đây chính là hậu quả của các ngươi năm đó khi ra tay sát hại phụ mẫu của ta ” Uyển Vân giờ phút này có lẽ bị ảnh hưởng bởi thù hận của bản thể ‘Nhan Uyển Vân’ thật sự, cho nên trên người tỏa ra vô hạn sát ý, khiến mọi người xung quanh không khỏi rùng mình.

Hiên Viên Vũ cũng cảm nhận được điều này, nhưng y không ngăn cản, mà tận tình để nàng giải tỏa, vì y biết chỉ có như vậy nàng mới có thể trút đi mối hận trong lòng, giờ phút này điều y duy nhất có thể làm cho nàng chính là không tiếng động nắm lấy đôi tay bé nhỏ kia an ủi nàng mà thôi.

30. Chương 30: Chuẩn Bị Hồi Kinh.

Không bao lâu, mấy lão già trên tường dần yên lặng hẳn, thống khổ cũng không còn, chỉ thấy thân thể những người này bắt đầu tan chảy ra, đến cuối cùng, bất luận quần áo, da thịt, xương cốt đều không còn, tất cả còn lại chỉ là một vũng máu mà thôi.

“ Tiếp tục đi.” Uyển Vân lạnh giọng nhìn vào phòng giam ra lệnh.

Ngay lập tức mấy hắc y tiến vào, đem đám người của Thanh Châu phủ nha cùng Lạc Mẫn Diệu lôi ra, trói vào trên tường, ngay chỗ của mấy lão già vừa rồi.

“ Vũ, những người kia giao cho huynh, riêng Lạc Mẫn Diệu để cho ta.” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ bình tĩnh nói, xem ra tâm trạng của nàng đã ổn định trở lại rồi.

“ Ân, nàng chỉ việc ngồi một bên theo dõi là được rồi.” Hiên Viên Vũ gật đầu nhẹ đáp ứng, sau đó lôi kéo Uyển Vân ngồi xuống cùng một chiếc ghế với mình, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, thái độ vô cùng ôn nhu.

Điều này làm cho Lạc Mẫn Diệu đang bị trói trên tường vô cùng khó chịu, ánh mắt nàng ta lóe lên một tia ngoan độc nhìn chằm chằm vào Uyển Vân, không thể nào phủ nhận, những cử chỉ của Hiên Viên Vũ vừa rồi, đã làm cho nàng ta bị đả kích rất lớn.

Bất quá nếu để nàng ta biết, sở dĩ Hiên Viên Vũ lại hành động như thế, nguyên nhân không chỉ vì y muốn an ủi Uyển Vân, mà còn vì y nhận được sự âm thầm ra hiệu của Uyển Vân, không biết nàng ta sẽ có phản ứng gì nữa.

Bất quá Uyển Vân chính là cố tình như thế, nếu nàng đã nhận định Hiên Viên Vũ, thì nàng tuyệt sẽ để bất luận kẻ nào có ý đồ với y, nàng vốn là kẻ ích kỷ, cho nên nàng tuyệt sẽ không cùng nữ nhân khác chia sẻ nam nhân của mình. Nếu Lạc Mẫn Diệu đã có can đảm mơ tưởng đến y, thì nàng ta nên chuẩn bị tinh thần mà chờ đợi sự đáp trả của nàng.

“ Ảnh Nhất. tìm mấy cái hòm bò cạp cùng rết đến đây, ta sợ một hòm rắn này, mấy vị khách của chúng ta không đủ dùng.” Hiên Viên Vũ ôm sát lấy Uyển Vân, cúi đầu ngửi một chút hương thơm trên người nàng, tay mềm nhẹ vuốt mái tóc mềm mại của nàng, nhẹ giọng lên tiếng, một bộ dạng những lời y vừa nói chẳng là gì cả, và cũng chẳng liên quan đến y.

“ Dạ.” Ảnh Nhất lĩnh mệnh rời đi.

“ Nguyệt Minh, lấy ra Thánh Thủy, tiếp đãi vị Lạc tiểu thư này, để nàng ta không cần trách ta bỏ quên nàng ta.” Uyển Vân mỉm cười nắm lấy tay Hiên Viên Vũ, nhẹ giọng ra lệnh.

“ Dạ.” Nguyệt Minh cũng nhận mệnh rời khỏi.

Giờ đây trong đại lao, tất cả tội phạm khác đang bị giam trong phòng giam, đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân, trong số đó cũng có những tên tội phạm là thổ phỉ, hoặc hung thủ giết người, họ lúc trước dám nhận mình là ác nhân, nhưng hôm nay khi chứng kiến cảnh tượng này, họ mới biết cái gì gọi là ‘éch ngồi đấy giết’.

Trong mắt họ giờ phút này, Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân, một người chính là Tu La, một người chính là Ác Quỷ, giết nhiều người bằng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, mà còn một bộ dạng như không có gì, thậm chí còn ngồi đó liếc mắt đưa tình, tình chàng ý thiếp, đúng là làm mọi người đều mở rộng tâm nhìn. Hai người này quả thật vô cùng xứng đôi, là vật hợp theo loài, đúng là không còn gì có thể nói nữa.

Chẳng bao lâu, Ảnh Nhất cùng Nguyệt Minh đều đã quay lại, Nguyệt Minh tiến đến lại gần Lạc Mẫn Diệu, đem một cái lọ đổ vào miệng nàng ta, sau đó đưa tay điểm huyệt, để nàng ta đem Thánh Thủy nuốt xuống, rồi lui lại đứng phía sau Uyển Vân.

Ảnh Nhất thì phía sau dẫn theo thêm mấy hắc y, khiêng ba cái hòm, Ảnh nhị thấy vậy lập tức tiếp nhận, sau đó ra hiệu ấy hắc y đang đứng gần tường, mấy người này hiểu ý, lập tức đem từng người một ném vào trong hòm, nhất thời cả đại lao vang lên tiếng la thảm thiết, cứ như địa ngục nhân gian, khiến cho những phạm nhân trong lao đều sợ hãi ngồi co lại một góc, không dám nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Nửa canh giờ trôi qua, Lạc Mẫn Diệu giờ đây một bộ thống khổ vô cùng, dung mạo nàng ta giờ đây đã biến dị, ngũ quan vặn vẹo, hoàn toàn không còn nhận ra nữa. Nữ nhi bị như thế, nhưng người cha như Lạc Quân Sanh lại chưa từng ghé qua xem, chuyện này quả thật có chút quỷ dị.

Bất quá người ngoài lại không biết, Lạc Quân Sanh thật chất không phải không muốn đi, mà là không thể đi, vì Lạc Mẫn Diệu thông đồng phản tặc có ý định tạo phản, nên cả Lạc gia đều đã bị bắt áp giải về kinh, để cho Hình bộ xử lý.

“ Chắc chắc. Vũ, chiều nay của huynh quả thật đủ độc a, xem kìa, những người đó trước khi chết đều rất thống khổ, hơn nữa còn là chết không toàn thân” Uyển Vân nhìn những thi thể trong hòm không khỏi cảm thán.

Mọi người nghe lời nàng nói, khóe miệng không khỏi rút trều, bọn họ thật không biết gì để nói với nàng nữa, thủ đoạn của nàng đối phó người ta cũng đâu thua kém gì đâu, vậy mà nàng còn nói vương gia độc.

“ Nga, là do Vân nhi của ta nhân từ mà thôi” Hiên Viên Vũ cũng không bận tâm đến thái độ của mọi người, vẫn giữ thái độ ôn nhu mỉm cười, không tiếc lời ‘khen’ Uyển Vân.

Mọi người nghe xong lời Hiên Viên Vũ không khỏi muốn trực tiếp ngắt cho y xem, hai người này thật sự là một đôi mà, người họa người xướng theo, một bộ không quan tâm đến mọi người xung quanh, trong mắt chỉ có đối phương, đúng là đủ ích kỷ, đủ lãnh huyết.

Tiếng la hét rớt cuộc cũng lắng hẳn, tất cả loạn đảng đều đã chết, duy chỉ có Lạc Mẫn Diệu là vẫn còn sống. Tuy nhiên hiện giờ nàng ta có thể nói là sống không bằng chết, nàng ta hiện giờ chỉ muốn chết cho xong, giờ đây trong mắt nàng, Uyển Vân không còn là một Quận chúa yếu đuối nữa, mà là Ác ma, nàng vốn không phải đối thủ của nàng ta, nàng từ lúc đầu đáng lý ra không nên đánh chủ ý lên người Hiên Viên Vũ để rồi có kết cục hôm nay, nàng biết sở dĩ Uyển Vân hành hạ nàng như vậy chẳng qua là do nàng dám có ý đồ với Hiên Viên Vũ, nếu không thì nàng đã có thể chết một cách tử tế rồi, không phải chịu khổ như thế.

“ Nếu có kiếp sau, đừng bao giờ để ý đến nam nhân của ta.” dường như đã hành hạ đủ, Uyển Vân tiến đến gần nắm lấy cằm của Lạc Mẫn Diệu lạnh giọng cảnh cáo.

Sau đó tay dùng lực, ‘Rắc’, một tiếng thanh thúy, Lạc Mẫn Diệu từ nay biến mất trên đời này, thuộc hạ Hiên Viên Vũ bên cạnh nghe lời nói của Uyển Vân không khỏi nhủ mày, ‘ Quận chúa nói vương gia là nam nhân của Quận chúa, phải biết điều đối với một nam nhân mà nói chính là sỉ nhục, nhưng mà tựa hồ vương gia nhà họ lại không bận tâm, hơn nữa thái độ còn là vô cùng hưởng thụ cùng hài lòng’, điều này làm ọi người không khỏi ngạc nhiên không thôi.

Họ đã đoán không sai, quả thật hiện giờ Hiên Viên Vũ đang vô cùng sung sướng, niềm vui trong lòng y hiện giờ thậm chí so với việc y đánh bại Thác Ngân kỵ binh năm đó còn lớn hơn rất nhiều vì rốt cuộc Vân nhi của y cũng đã chân chính thừa nhận vị trí của y trong lòng nàng, dù lời nói của nàng có thể nói là trái với lẽ thường, nhưng mà y lại vô cùng vui mừng chấp nhận.

Sau khi giải quyết tất cả loạn đảng, Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân đem ý định của Tiểu Điệp nói lại với Trương Đức, Trương Đức không suy nghĩ, lập tức đồng ý, dù sao y cũng không có ý định tiếp tục ở lại chốn quan trường nữa.

Cho nên y đã ngay lập tức làm theo, khi đi còn đem theo Chu Hồng cùng đến kinh thành, vì y đã hứa với Chu Nam là sẽ chăm sóc cho Chu Hồng, hơn nữa thì phủ đệ của y ở kinh thành mà Tiểu Điệp vừa mua, cũng chưa có quản gia, nên y quyết định để Chu Hồng đảm nhận công việc này.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân thấy Chu Hồng là người thành thật, nên cũng không có ý kiến, sau khi đem mọi chuyện thu xếp xong, và đưa Lạc Châu tri huyện tạm thời lên làm ngũ châu tri phủ, thì Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân quyết định hồi kinh, dù sao thì họ rời đi đã lâu, Uyển Vân vẫn không yên tâm Tiểu Điệp một mình trong cung, dù trước khi đi nàng đã sắp xếp trước, nhưng mà dù sao nàng vẫn mong sớm quay về để cho an tâm hơn, nên Hiên Viên Vũ quyết định lập tức hồi kinh, không hề chần chờ.

31. Chương 31: Thị Thiếp

Trải qua hơn một tháng hành trình, rốt cuộc đoàn người của Uyển Vân cũng về tới kinh thành, sau khi thu xếp cho Trương Đức cùng Chu Hồng, Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ ngay lập tức quay về hoàng cung.

Hiên Viên Vũ thì đi tìm Hiên Viên Trạch báo cáo lại mọi chuyện tại ngũ châu, còn Uyển Vân thì trở lại Thiên Điệp cung, để tìm hiểu tình hình của Tiểu Điệp, lúc này nàng mới biết thì ra trong mấy tháng nàng rời khỏi, trong cung đã phát sinh đại sự không ngờ.

“ Rốt cuộc là có chuyện gì???” Uyển Vân nhủ mày nhìn Tiểu Điệp đang nằm hôn mê trên giường hỏi.

“ Bẩm Quận chúa, Quý phi nương nương mang thai, nhưng mà mấy ngày trước lại ăn phải vật có tính hàn, nên động thai khí mới như thế, thái y đã nói, chỉ cần nghỉ ngơi sẽ không sao.” cung nữ bên cạnh lên tiếng bẩm báo.

“ Người lui ra đi.” Uyển Vân sau khi nghe xong, mím môi không nói lời nào, sau đó cho tất cả mọi người rời khỏi.

“ Lúc ta đi vắng đã có chuyện gì xảy ra ???” lúc này bên trong phòng chỉ còn lại Uyển Vân cùng Tiểu Diệp đang hôn mê, thì Uyển Vân lại nhìn vào một góc phòng lên tiếng hỏi.

“ Bẩm chủ nhân, là Nhã phi ra tay hạ được vào thức ăn của Diệp phi, cũng may bọn thuộc hạ phát hiện kịp thời, cho nên mới bảo toàn được mẫu tử Diệp phi.” trong bóng đen, một giọng nam trầm thấp vang lên.

“ Nhã phi, giỏi lắm, cái gì mà không màng thế sự, cái gì mà bệnh tật triền miên, Nhã phi cùng Tường phi, hai nữ nhân này đúng là lợi hại, lựa chọn ẩn tàng để Lan quý phi cùng Mai phi, Ngọc phi tự giết lẫn nhau, để rồi mình làm ‘ngư ông đắc lợi’, nhưng mà nào ngờ lại xuất hiện thêm một Diệp phi làm hỏng kế hoạch của các người, nên các người muốn ra tay diệt trừ đây mà, đã muốn đấu như vậy, thì ta cùng các người đấu.” Uyển Vân giọng nói tràn ngập sát ý, lạnh lùng lên tiếng.

“ Dạ chủ nhân.” trong bóng tối nam tử nhận mệnh rời đi, nhưng hẳn biết rõ, lần này xem ra Nhã phi cùng Tường phi gặp rắc rối rồi, họ đã chạm vào giới hạn của chủ nhân, đã vậy họ nên chuẩn bị tinh thần mà trả giá đại giới.

Tứ vương phủ.

“ Vương gia, Quận chúa bên ngoài cầu kiến.” lúc này Hiên Viên Vũ đang ngồi tại thư phòng nghiên cứu kinh thư, thì Anh Nhất tiến vào bẩm báo.

Hiên Viên Vũ vừa nghe xong, lập tức buông kinh thư trên tay xuống, bay ra ngoài, vừa tiến đến đại sảnh, y đã nhìn thấy Uyển Vân vẻ mặt tức giận ngồi đó, bên cạnh còn có quản gia vương phủ cùng mấy nha hoàn.

“ Có chuyện gì sao ??? Là ai chọc nàng sinh khí ??? Mau nói cho ta, ta sẽ giúp nàng trừng trị hắn.” Hiên Viên Vũ vừa nhìn thấy Vân nhi của y như thế, không khỏi nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

“ Vào thư phòng rồi nói.” Uyển Vân cũng không nhiều lời, ngay lập tức đứng lên theo hướng thư phòng của Hiên Viên Vũ mà đi đến, phía sau Hiên Viên Vũ bắt đầu đi lặc đầu theo sau.

Đợi khi hai người đi khuất, mọi người trong đại sảnh mới dám thở ra, ‘ Vương gia nhà họ đã đủ khiến người khác phải sợ hãi rồi, vậy mà vị Quận chúa này cũng không kém, hơn nữa gần đây chuyện của vương gia cùng Quận chúa, khắp kinh thành không ai không biết, nếu vương gia thật sự lấy Quận chúa làm vương phi, thì xem ra những ngày tháng sau này họ cần phải cẩn thận hầu hạ hơn mới được’.

“ Có chuyện gì vậy??? Nói cho ta nghe đi nào.” vừa vào đến thư phòng, Hiên Viên Vũ đã đóng cửa lại, sau đó từ phía sau ôm lấy Uyển Vân vào lòng, dịu giọng hỏi.

“ Ta muốn hảo hảo mà ‘dạy dỗ’ Tường phi cùng Nhã phi, và những kẻ có liên quan trong chuyện hạ độc Tiểu Diệp lần này.” Uyển Vân giọng nói lạnh băng, không hề có một tia tình cảm.

“ Được thôi, ta giúp nàng” Hiên Viên Vũ không cần suy nghĩ, ngay lập tức đồng ý.

Thật ra khi vừa về đây, y đã biết chuyện này, và cũng đã phái người điều tra, y biết sớm hay muộn Vân nhi của y cũng sẽ xử lý hai nữ nhân kia, bất quá trong chuyện này, Vân nhi lại đến tìm y hỗ trợ, khiến y cao hứng không thôi.

Nếu xét về bản lĩnh, Vân nhi tuyệt không hề thua y, hơn nữa y tin chắc trong cung cũng có người của Vân nhi, nhưng Vân nhi lại đến tìm y mượn người, điều này chứng tỏ, nàng đã xem y như người nhà, không còn cố kỵ như trước, điều này với y cũng xem như là một bước tiến mới đi.

Uyển Vân nghe xong lời y không khỏi cảm động, ‘ thật là cái tên ngốc này, sao chuyện gì cũng đều duy trì nàng thế này a ??? ’.

“ Nghe nói trong phủ của huynh có một đầu bếp nấu món Giang Nam rất ngon, ta muốn ăn” chuyện chính bàn xong, Uyển Vân lại đột nhiên cảm thấy đói bụng, nàng từ lúc về đây, toàn vì chuyện của Tiểu Điệp, nên mãi vẫn chưa ăn gì, thảo nào bao tử của nàng lại ‘ khiêu nại’ như thế.

“ Hảo, ta lập tức kêu người chuẩn bị, bất quá sau này cần ăn đúng giờ, nếu không sẽ có hại cho sức khỏe, biết không ???” Hiên Viên Vũ ôn nhu dặn dò, sau đó xoay người ra ngoài.

Uyển Vân đứng phía sau mỉm cười ngọt ngào, nàng biết hẳn đây là quan tâm nàng a, một mình đứng ở thư phòng, Uyển Vân cảm thấy nhàm chán, nên quyết định đi dạo xung quanh xem xét quang cảnh vương phủ, nhưng khi nàng vừa đặt chân vào hoa viên, thì đã bị một giọng nữ chanh chua ngăn lại.

“ Nô tỳ kia, đứng lại đó cho bản phu nhân”.

Uyển Vân quay đầu, đập vào mắt nàng là hai nữ tử ăn mặc sang trọng, một người yêu mỹ, quyến rũ, chẳng thua gì hồ ly tinh trong truyền thuyết, một người thì thanh tao, nho nhã, xem ra con nhà thư hương môn đệ.

Bất quá hai người họ vừa gọi nô tỳ, Uyển Vân chăm chú nhìn xung quanh chỉ thấy một mình nàng, sau đó lại nhìn lại mình, nàng hôm nay một thân lam y đơn giản, trên đầu cũng không có trang sức gì nhiều, chỉ có duy nhất một chiếc trâm cài giúp cố định mái tóc trên đầu, nếu nhìn vào ai nói nàng là Quận chúa mới lạ, hoàn toàn giống một nha hoàn không sai vào đâu được.

“ Có chuyện gì??? ” Uyển Vân nhú mày nghi vấn nhìn hai nữ nhân trước mặt hỏi, nếu nàng không lầm, thì hai người này chính là thị thiếp mà Tiên đế trước kia đã ban cho Hiên Viên Vũ.

“ Nô tài to gan, dám ăn nói với bản phu nhân như vậy, Thúy Hồng, vả miệng cho ta ” hồ ly phu nhân tức giận, liếc xéo nhìn tỳ nữ phía sau ra lệnh.

“ Dạ phu nhân” tỳ nữ cười khinh miệt nhìn Uyển Vân. Sau đó tiến đến gần, chuẩn bị đưa tay đánh Uyển Vân, nhưng tay nàng chưa kịp chạm đến Uyển Vân, thì đã bị Uyển Vân bắt được, Uyển Vân dùng tay còn lại của mình không nương tình, quăng một cái tát lên mặt tỳ nữ.

“ Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, trên mặt tỳ nữ ngay lập tức xuất hiện dấu bàn tay đỏ ửng.

“ Phu nhân” tỳ nữ bị đánh, không khỏi ủy khuất nhìn hồ ly phu nhân khê gọi.

“ Phẫn rồi, phẫn rồi, người tới, đem tiện nhân này ra đánh chết cho ta” hồ ly phu nhân lạnh giọng lên tiếng.

“ Tỷ tỷ, tốt nhất nên đưa đi xa một chút, nếu không sẽ làm bẩn hoa viên của vương gia” thanh nhã phu nhân cười khê lên tiếng nhắc nhở.

Uyển Vân khinh thường nhìn thanh nhã phu nhân, trong lòng cười lạnh , ‘ thật không ngờ nữ tử này nhìn như thế, nhưng lại độc hơn rắn rết, đúng là độc nhất phụ nhân tâm mà ’.

Đám gia đình nhận lệnh chuẩn bị thi hành, đang lúc một tên gia đình chuẩn bị chạm vào người Uyển Vân, thì một luồng chưởng phong lướt qua người Uyển Vân, sau đó chạm vào tên gia đình kia, khiến hắn văng ra va vào cột đình trong hoa viên, miệng hắn lúc này không ngừng nôn ra máu, còn Uyển Vân thì lại rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc.

32. Chương 32: Phế Thiếp.

“ Vương...vương gia” hồ ly phu nhân, cùng thanh nhã phu nhân và mấy người bên cạnh khi nhìn thấy Hiên Viên Vũ xuất hiện, không khỏi hoảng hốt.

“ Ta đói bụng, thức ăn đã mang đến chưa ???” Uyển Vân cũng không quan tâm nhiều nữa, vì bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn việc lấp đầy bụng của nàng cả.

“ Đã mang đến rồi, mau ăn đi kẻo nguội” Hiền Viên Vũ mỉm cười, phất tay ra lệnh, phía sau ngay lập tức có mấy người mang mấy mâm thức ăn đem vào đặt trên bàn trong đình viện. Uyển Vân không hề khách sáo, ngay lập tức tiến đến và ăn một cách thoải mái, chuyện còn lại nàng sẽ giao cho Hiền Viên Vũ giải quyết, nàng không cần bận tâm nữa.

“ Các người đây là đang làm gì???” Hiền Viên Vũ nhìn thấy Uyển Vân đang ăn ngon miệng, thì cũng không muốn làm phiền, nên bắt đầu chuyển hướng, lạnh lùng nhìn những người còn lại trong hoa viên.

“ Vương...vương gia...tại...tại nàng ta thất lễ với thiếp trước, cho nên thiếp thân mới...” hồ ly phu nhân nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng của Hiền Viên Vũ không khỏi sợ hãi.

“ Vương gia, đây không phải lỗi của tỷ tỷ, là nàng ta đánh người của tỷ tỷ trước, nên tỷ tỷ mới như thế thôi.” thanh nhã phu nhân bên cạnh cũng nhẹ giọng nói giúp.

“ Có chuyện này sao ???” Hiền Viên Vũ nghe xong, xoay người tiến vào đình viện, ngồi xuống đối diện Uyển Vân, nhìn nàng hỏi.

“ Ta không thể ra tay, vậy chẳng lẽ bắt ta đứng yên để cho họ đánh ta hay sao???” Uyển Vân một bộ như không có gì, vu vơ đáp lời.

Thanh nhã phu nhân, cùng hồ ly phu nhân nghe thế, không khỏi cười thầm, ‘ nữ nhân này cho dù được sủng cách mấy đi chăng nữa, nhưng dám trước mặt vương gia nói những lời như thế, thì lần này nàng ta chết chắc rồi ’.

“ Họ động thủ với nàng, vậy nàng có sao không ???” nhưng điều làm họ ngỡ ngàng chính là Hiền Viên Vũ không hề trừng phạt Uyển Vân kia, mà là ngay lập tức mở miệng quan tâm, như thể sợ Uyển Vân bị các nàng làm bị thương đến nơi vậy.

“ Ta có yếu đuối thế sao???” Uyển Vân khó chịu hỏi lại, hình như hần quên mất nàng là ai a ???.

“ Ách, ta quên mất, là do ta quá lo lắng cho nàng thôi ” Hiền Viên Vũ nghe xong không khỏi cười khổ, đúng thật là do hần quá quan tâm nên hoảng loạn mà.

“ Vương gia” thanh nhã phu nhân nhìn thế, không khỏi ủy khuất lên tiếng.

“ Các người đã có mặt ở đây thì bốn vương cũng nói thẳng luôn, để khỏi mất công bốn vương phải vất vả báo cho từng người các người” Hiền Viên Vũ nghe thanh nhã phu nhân gọi, thì xoay người lại, lạnh lùng nhìn hai nữ nhân nói.

“ Xin vương gia cứ dạy bảo” hai người cười khẽ ngoan ngoãn chờ đợi.

“ Hai người là do Tiên đế ban cho bốn vương, bắt quá chúng ta đều biết rõ, bốn vương chưa hề động vào các người, và bốn vương cũng không thích các người, cho nên vì tránh làm hao tổn tuổi thanh xuân của hai người, bốn vương quyết định để hai người rời đi, bắt quá hai người an tâm, bốn vương nhất định sẽ thu xếp cho hai người có thể gả vào một nhà đáng hoàng, về phía gia đình hai người bốn vương cũng sẽ căn dặn, cho nên hai người cứ quay về đi” Hiền Viên Vũ nhìn hai người, không một tia tình cảm lên tiếng.

“ Vương gia, thiếp thân đã làm sai chuyện gì a ??? Xin vương gia nói rõ, thiếp thân sẽ sửa, chỉ xin vương gia đừng đuổi thiếp thân đi a” hồ ly phu nhân khóc lóc quỳ xuống cầu xin.

“ Vương gia, thiếp thân cũng vậy, xin người đừng đuổi thiếp thân đi” thanh nhã phu nhân cũng ngay lập tức quỳ cầu xin.

Bọn người hầu bên cạnh nghe xong không khỏi ngỡ ngàng, nhưng nhìn thái độ của vương gia, xem ra lần này ngài định làm thật, không hề có ý định thay đổi ý. Mọi người nghĩ vậy không khỏi nhìn về phía Uyển Vân trong đình, trong lòng mọi người đều có chung ý nghĩ, ‘ xem ra nữ tử này chính là nữ chủ nhân tương lai của vương phủ, nhìn thái độ của vương gia đối với nàng ta, là vô cùng sủng ái, nói không chừng nàng ta cũng có thể sẽ trở thành vương phi a’.

“ Các người không cần nói nữa, ý bốn vương đã quyết” Hiền Viên Vũ lạnh giọng ngắt lời, không hề có ý nghe tiếp lời bọn họ.

“ Có phải vì nàng ta hay không ??? Vương gia, có phải vì hồ ly tinh này, mà vương gia thay lòng không a ???” hồ ly phu nhân tức giận nhìn Uyển Vân mắng.(TL: sao ‘em’ này ăn dưa bở thế nhỉ??? Đã nói là không thích thì lấy đầu mà thay lòng???)

“ Vương gia, tỷ tỷ chỉ là nhất thời hồ đồ, xin vương gia bỏ qua” thanh nhã phu nhân nhìn thấy Hiên Viên Vũ sau khi nghe xong lời của hồ ly phu nhân, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, thì biết y đã tức giận nên lên tiếng khuyên ngăn.

Hiện giờ họ không thể làm quá, nếu không người thiệt thòi chỉ là bọn họ, cho nên nếu muốn ở lại, và giữ được lòng của vương gia, thì bọn họ cần nhẫn nhịn, nếu không e rằng sự chờ đợi mấy năm qua của hai người sẽ hoàn toàn uổng phí mất thôi.

“ Đóng kịch rất giỏi” Uyển Vân ngồi đó, chứng kiến hành vi của thanh nhã nữ nhân không khỏi cười lạnh.

Nữ nhân này nhìn nhu nhược, nhưng thật ra tâm ngoan thủ lạt, không hề đơn giản, vì đạt được mục đích, nàng ta có thể bất chấp thủ đoạn, hơn nữa còn là người biết ẩn nhẫn, đúng là rất lợi hại.

“ Người...” thanh nhã nữ nhân bị nhìn thấu, tức giận trừng mắt nhìn Uyển Vân.

“ Các người nên quay về thu xếp đi, nội trong hôm nay hãy rời đi vương phủ” Hiên Viên Vũ vốn định dạy cho hồ ly phu nhân một bài học vì dám mắng Vân nhi của y trước mặt y, nhưng nhận được ánh mắt của Uyển Vân, thì y quyết định buông tha, nhưng mà y có thể khẳng định, Vân nhi của y xem ra sẽ tự mình xử trí hai nữ nhân này, nên y cũng không can thiệp, vì chỉ cần việc nàng thích, y sẽ không phản đối.

“ Vương gia, xin người bỏ qua cho chúng thiếp thân một lần, nếu vương gia thích vị tỷ tỷ này, từ giờ trở đi, chúng thiếp thân sẽ chung sống hòa bình cùng tỷ tỷ, chỉ mong vương gia cho chúng thiếp thân ở lại” thanh nhã phu nhân vẫn không bỏ cuộc cầu xin.

“ Đúng vậy, vương gia” hồ ly phu nhân cũng gật đầu phụ họa, bất quá ánh mắt nàng chột lóe tia toan tính nhìn về phía Uyển Vân, trong lòng thầm nghĩ, ‘chỉ cần ta có thể ở lại, ta nhất định sẽ khiến vương gia chỉ thuộc về mình ta, và ta cũng sẽ xử trí người, người chờ xem’.

“ Ta không cùng nữ nhân khác chia sẻ nam nhân của mình” không đợi Hiên Viên Vũ trả lời, Uyển Vân đã lên tiếng trước.

Mọi người nghe xong không khỏi trợn mắt há hốc mồm, ‘ nữ tử này đúng là to gan a, dám ở trước mặt vương gia ăn nói như thế, đây tuyệt đối là một vũ nhục đối với nam nhân, làm gì trên đời này có nam nhân nào chịu nổi khi nghe một nữ nhân nói về mình như thế a ???’.

“ Ân, Vân nhi nàng yên tâm, tuyệt không thể nào có chuyện đó.” bất quá câu nói kế tiếp của Hiên Viên Vũ lại cơ hồ khiến mọi người nghe xong không khỏi ngất xỉu, y chẳng những không nổi giận, mà còn mỉm cười đầy ôn nhu nắm lấy tay Uyển Vân cam đoan, hứa hẹn.

Hồ ly phu nhân cùng thanh nhã phu nhân nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi ngẩn người, trong lòng hy vọng cứu vãn lại mọi chuyện của các nàng dường như sụp đổ hoàn toàn, hai nàng ngơ ngác ngồi đó nhìn đôi nam nữ đang thân mật trong đình mà không nói được lời nào.

“ Còn đứng đó làm gì, còn không mau lui họ xuống, nên nhớ từ giờ trở đi, ta không muốn nhìn thấy họ trong phủ nữa” Hiên Viên Vũ sau khi gấp thức ăn vào bát cho Uyển Vân, thì quay sang nhìn mấy tên gia đình đang đứng ngây người trong hoa viên.

Bọn họ mấy người ngay lập tức lấy lại tinh thần, thi hành mệnh lệnh, còn hai vị phu nhân kia thì vẫn còn im lặng, không nói được lời nào, mãi đến khi bị dẫn đi, vẫn không thể nào hé răng nói được một câu.

33. Chương 33: Đối Phó Nhã Phi.

“ Hừ, sớm muộn rồi cũng có một ngày, ta sẽ quay lại tính món nợ này” hồ ly phu nhân cùng thanh nhã phu nhân bị bọn người hầu tiễn ra khỏi phủ, không cam lòng, đứng ngay cổng vương phủ, ánh mắt ai oán nhìn vào trong.

Nhưng hai người biết hiện giờ không thể làm gì, nên đành rời đi, chờ đợi thời cơ sau đó quay về báo thù sau, tại vì trong lòng họ tin tưởng, vương gia sau khi chán nữ nhân kia, rồi cũng sẽ nhớ đến hai nàng mà thôi.

Nhưng bất quá, hai người đã hoàn toàn sai lầm, vì họ vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai, huống hồ gì là cơ hội sau này có thể quay về vương phủ.

“ Các người là ai ??? Các người muốn gì ??? ” hồ ly phu nhân cùng thanh nhã phu nhân hoảng sợ nhìn năm hán tử trước mắt đang tiến đến gần mình, hai nàng vốn có ý định quay về nhà, nào ngờ khi đi đến đây, thì lại bị năm người này bắt mang đến căn nhà hoang này, hai nàng hiện giờ vô cùng sợ hãi, không biết làm sao ???.

“ Làm gì. Mỹ nhân, đương nhiên là vui vẻ a ” một tên hán tử cầm đầu cười lạnh, đôi tay bắt đầu trên người thanh nhã phu nhân sờ soạng, bên kia bốn tên hán tử cũng không thua kém, bắt đầu đối phó hồ ly phu nhân.

“ AAA, các người tránh ra ” hai người la hoảng chống cự, tuy nhiên lại không hề có chút tác dụng nào, kết quả cuối cùng đành mặc cho năm tên hán tử muốn làm gì thì làm.

Bên ngoài, một hắc y nhìn vào trong miếu, không khỏi cười khinh miệt, ‘muốn đấu với cung chủ nhà ta, hai người các ngươi còn non lắm, nếu có kiếp sau, nên thông minh chút đi’, hắc y quan sát trong chớp lát, đến khi đạt thành nhiệm vụ, thì xoay người rời đi.

Sáng hôm sau, cả kinh thành ồn ào hẳn. Hôm qua Tứ vương gia đã đem hai vị thị thiếp trong phủ đuổi đi, nghe đồn rằng Tứ vương gia đã tìm được nữ chủ nhân tương lai cho vương phủ, nên vì thế, hai vị thị thiếp mới bị vứt bỏ, bất quá điều mà họ không ngờ chính là thì ra bao năm nay, Tứ vương gia không hề chạm đến hai thị thiếp kia, bởi vì hai vị thị thiếp kia sáng nay đã được phát hiện tại miếu hoang ngoại thành, trong tình trạng không mảnh vải che thân, theo kết quả của quan phủ điều tra, thì hai vị thị thiếp bị cưỡng đạo cưỡng bức, sau đó giết hại, nhưng điều đặc biệt chính là trên y phục của hai vị phu nhân này lại xuất hiện lạc hồng, điều này không khỏi khiến mọi người một trận ngỡ ngàng.

Bất quá khi nhớ đến lời thề của Tứ vương gia năm xưa, thì lúc này mọi người mới có ý nghĩ, liệu điều Tứ vương gia mong muốn, không chỉ là vị trí vương phi có thể dành cho nữ nhân mà mình yêu, thậm chí ngay cả đêm đầu tiên đẹp nhất trong đời y, cũng phải dành cho nữ nhân mà y yêu, điều này làm không ít nam nhân trở mặt ngạc nhiên, thật không ngờ Tứ vương gia lại là người trọng tình đến thế. Bất quá chuyện này cũng khiến cho rất nhiều thiếu nữ trong kinh thành hâm mộ nữ chủ nhân tương lai của vương phủ không thôi, thử hỏi trên đời này có mấy nam nhân được như thế a ???.

“ Sao thế ??? ” sau khi dùng xong bữa trưa, Uyển Vân cũng không rời khỏi vương phủ, mà quay trở lại thư phòng của Hiên Viên Vũ nghỉ ngơi, khi Hiên Viên Vũ tiến vào, thì điều mà y nhìn thấy chính là Vân nhi của y đang đứng đó thất thần, không khỏi lo lắng tiến đến gần, từ phía sau ôm nàng vào lòng, quan tâm hỏi.

“ Ta muốn ngày mai xử lý chuyện của Nhã phi, sau đó là Tường phi, hiện giờ Tiểu Điệp đã mang thai, ta không thể kéo dài nữa, nếu không e rằng tỷ ấy sẽ có nguy hiểm ” Uyển Vân trầm tư đáp.

“ Hảo, mọi chuyện đều theo ý nàng ” Hiên Viên vũ sủng nịch véo lấy chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng dịu dàng nói.

“ Lãng Mộng Yên, muội muội của Tường phi thích huynh, huynh biết sao ??? ” lúc này Uyển Vân không khỏi nhớ đến thái độ đối nghịch trước đây của Lãng Mộng Yên đối với mình, nên xoay người nhìn Hiên Viên Vũ hỏi.

“ Ta đã từng nói rồi, trên đời này chỉ có duy nhất một mình nàng là tư cách thích ta, những nữ nhân khác, thì đành để họ mang tình cảm đó chuyển sang cho người khác, hoặc xuống địa ngục đi, cũng giống như hai nữ nhân kia mà thôi ” Hiên Viên Vũ khi nói những câu đầu tiên, thì ngữ điệu vô cùng ôn nhu dịu dàng, nhưng khi đến câu cuối cùng, thì lại lạnh như băng, hoàn toàn không hề có tia tình cảm.

“ Nói vậy, ta sai người xử trí hai nàng kia, là đúng rồi ??? ” Uyển Vân vẻ mặt tràn ngập tò mò nhìn Hiên Viên Vũ cười hỏi. Thế giới này vốn dĩ là kẻ mạnh có tất cả, nàng làm người rất thực tế, nếu là người thân, bằng hữu, nàng sẽ hết lòng đối đãi, còn nếu là kẻ thù, hay kẻ có ý định đối phó nàng, nàng tuyệt đối không giữ lại, thà giết lầm chứ không bỏ sót, vì nếu không trong tương lai, người chịu thiệt chỉ có nàng mà thôi.

“ Đúng, Vân nhi nhà ta làm chuyện gì cũng đúng” Hiên Viên Vũ sủng nịnh cười lắc đầu.

“ Thế hiện giờ Vân nhi nhà ta định xử trí Nhã phi thế nào đây ???” lúc này Hiên Viên Vũ cũng không khỏi tò mò nhìn Uyển Vân hỏi ngược lại.

“ Nàng ta chẳng phải thích hạ được hại người sao ??? Nếu đã vậy ta sẽ cho nàng ta toại nguyện. Chàng nói, nếu nàng ta lỡ tay, hạ được muốn hại Tường phi, nhưng lại bị phát hiện, sau đó sẽ thế nào ???” Uyển Vân nở nụ cười gian trá nhìn Hiên Viên Vũ nói.

“ Ân, chủ ý không sai, ‘nhất tiễn hạ song diều’, vừa diệt trừ được Nhã phi, vừa phá vỡ thế hợp tác giữa Tường phi và Nhã phi, sau đó còn khiến cho Tường phi rơi vào thế hạ phong, đơn lẻ một mình.” Hiên Viên Vũ nghe xong cũng gật đầu đồng ý.

Uyển Vân nhìn y mỉm cười, ánh mắt lại chuyển hướng về phía hoàng cung, trong ánh mắt chợt lóe sát ý, ‘ Nhã phi a, thật đáng tiếc, đáng lý ra người không nên lựa chọn Tiểu Điệp mà ra tay, vì vậy cho nên người đành phải trả giá vì hành vi ngu xuẩn này của mình rồi ’.

.....

Thanh Tường cung.

“ AAA, nương nương, trong trà có độc.” một tiểu cung nữ hoảng sợ nhìn ly trà vừa đổ xuống đất đang tỏa khói trắng.

Tường phi nhìn ly trà đang tỏa khói kia, mày khẽ nhíu lại, mùi vị của loại thuốc này nàng rất quen thuộc, đây vốn là thuốc mà nàng đã đưa cho Nhã phi hạ độc Điệp phi, nhưng hôm nay nó lại xuất hiện trong trà của nàng, điều này khiến Tường phi không khỏi nghi ngờ.

‘ Không lẽ Nhã phi sau khi đối phó Điệp phi, cũng muốn diệt trừ luôn cả ta, để một mình độc chiếm hoàng thượng, cùng quyền lực trong hậu cung sao ??? Bất quá nếu nghĩ kỹ cũng không có gì là không thể, ‘ người không vì mình, trời tru đất diệt ’, khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra ’. Nghĩ vậy trong mắt Tường phi chợt lóe lên một tia sát khí nồng đậm, ‘ đã vậy nàng cũng không cần giữ lại Nhã phi, sẵn tiện diệt trừ luôn nàng ta một thể, để tránh tai họa về sau ’.

“ Người lại đây ” lấy lại tinh thần, Tường phi phát tay gọi tiểu cung nữ lại gần, sau đó nói nhỏ với tiểu cung nữ vài câu, tiểu cung nữ nghe xong, gật đầu, sau đó rời khỏi, để lại phía sau Tường phi cười một cách âm độc.

Bên ngoài, một nam tử hắc y sau khi chứng kiến tất cả, thì lạnh lùng cười, trong lòng hừ thanh, ‘ một bọn nữ nhân ngu ngốc, chết là đáng ’.

Sáng hôm sau, cả hoàng cung chấn động Tường phi nương nương bị người hạ độc, hoàng thượng hạ lệnh truy xét khắp hoàng cung, thì phát hiện trong tẩm cung của Nhã phi đã tìm ra độc dược. Hơn nữa, tại đây thị vệ còn tra ra được, thì ra lần trước Điệp phi động thai khí, là do Nhã phi đã phái người hạ dược, làm tăng tính hàn của thức ăn, chuyện này đã khiến cho hoàng thượng cùng thái hậu tức giận vô cùng, ngay sau đó Nhã phi đã bị bắt giam vào thiên lao, nhiều người đều khẳng định, với hai tội danh, mưu hại hoàng phi cùng huyết mạch hoàng thất, thì lần này xem ra Nhã phi khó tránh cái chết.

“ Chắc, chắc...Nhã phi, thật oan uổng nha, bị người ta lợi dụng, sau đó thì bị người ta đem mọi tội danh trút lên đầu mình, vậy mà người cũng chịu được, ta phục người thật đó” Uyển Vân nhìn Nhã phi trong thiên lao không khỏi cảm thán.

“ Ta không hiểu người đang nói gì ???” Nhã phi dù chợt dạ, nhưng vậy cũng rần không thừa nhận.

“ Tường phi lợi dụng người hạ độc hại Điệp phi, sau đó lại vu khống người hạ độc hại mình, rồi đem mọi chuyện đổ hết cho người, để người một mình gánh tội, còn nàng ta thì vẫn ở tẩm cung hưởng vinh hoa phú quý, không lẽ người cam lòng sao ???” Uyển Vân khiêu khích nhìn Nhã phi hỏi.

“ Người muốn gì cứ nói thẳng đi” Nhã phi cũng không phải ngu ngốc, nên biết rõ Uyển Vân nói nhiều như vậy nhất định là có dụng ý.

“ Giúp ta làm chứng chỉ tội Tường phi, ta có thể giúp ngươi rời đi hoàng cung, bắt đầu một cuộc sống mới” Uyển Vân mỉm cười thẳng thắn nói.

“ Ngươi thật sự có thể giúp ta rời khỏi đây ???” Nhã phi có chút khó tin hỏi.

“ Yên tâm, ta nhất định có thể làm được, nếu ngươi không tin ta, có thể hỏi vị Tứ vương gia đằng sau” Uyển Vân mỉm cười, nắm lấy tay Hiên Viên Vũ đang đứng đằng sau quan sát cuộc trò chuyện của hai nàng này giờ, kéo y lại bên cạnh mình.

Nhã phi nhìn biểu hiện thân mật của hai người, thì đã hiểu ra mọi chuyện, trong lòng cũng đã khẳng định, ‘ cho dù vị Quận chúa này không thể giúp nàng, nhưng mà Tứ vương gia thì hoàn toàn có khả năng này, đã vậy tại sao nàng không nắm lấy cơ hội này mà rời đi nơi thị phi tranh đấu này, mà bắt đầu lại từ đầu ??? ’.

“ Hảo, ta giúp ngươi” nghĩ vậy, Nhã phi quyết định nhận lời.

Uyển Vân nghe xong, không khỏi nhìn Hiên Viên Vũ mỉm cười, kế hoạch của nàng cùng Hiên Viên Vũ xem ra đã thành công một nửa, chỉ cần vạch trần tội chứng của Tường phi nữa, thì mọi chuyện xem như hoàn tất.

34. Chương 34: Thanh Trừ Hậu Cung.

“ Những gì hai người vừa nói hoàn toàn là sự thật ??? ” Hiên Viên Trạch nhíu mày nghi vấn nhìn Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân hỏi.

“ Đúng vậy, nếu huynh không tin, có thể cho truyền Nhã phi để hỏi chuyện” Hiên Viên Vũ tựa tiểu phi tiểu nhìn hoàng huynh của mình khẳng định đáp.

“ Hảo” Hiên Viên Trạch gật đầu chấp thuận. Bên cạnh Từ Hàm hiểu ý nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu, Nhã phi đã được thị vệ dẫn vào, nàng ta hiện giờ trên người, quần áo vô cùng dơ bẩn, đầu tóc rối bời, dung mạo xanh xao, hoàn toàn mất đi vẻ kiều mỹ của một quý phi như lúc ban đầu.

“ Thần...tội thiếp, tham kiến hoàng thượng ” Nhã phi vốn định xưng hô thần thiếp, nhưng mà khi nghĩ đến địa vị của mình hiện giờ, nên ngay lập tức sửa đổi.

“ Đứng lên đi” Hiên Viên Trạch trầm giọng nói.

“ Tạ ơn hoàng thượng” Nhã phi cười khổ đứng đó, nếu biết trước có ngày hôm nay, nàng tuyệt không chấp nhận cùng Tường phi hợp tác.

Nghĩ như vậy nàng không khỏi nhìn về phía Uyển Vân, hiện giờ trong lòng của nàng đã hoàn toàn hiểu rõ, ‘Tường phi thủ đoạn inh, trang bệnh lừa dối mọi người bao nhiêu năm nay, cứ nghĩ sau khi để các phi tần khác tranh đấu sống chết, thì mình sẽ ‘ngư ông đắc lợi’. Nhưng mà nàng ta hoàn toàn đã sai lầm, tại vì hậu cung bây giờ còn có Điệp phi, khi chứng kiến thái độ của hoàng thượng đối với Điệp phi, nàng hoàn toàn có thể khẳng định, hoàng thượng đã động chân tình, nên ngài nhất định sẽ bảo vệ cho nàng ta, hơn nữa bên cạnh Điệp phi còn có nữ tử thông minh như Nhan Uyển Vân, cùng với sự ngầm giúp đỡ của Tứ vương gia, thì cho dù Tường phi có tài giỏi tới đâu, cũng không thể nào thắng được, xem ra trong tương lai, kết cục của Tường phi sẽ còn thê thảm hơn nàng’.

“ Nhã phi, Quận chúa cùng Tứ vương gia nói, chuyện Điệp phi đột nhiên động thai khí, là do ngươi hạ độc, nhưng độc được là do Tường phi cung cấp, mọi chuyện đều do Tường phi chủ mưu, điều này có đúng hay không ??? ” Hiên Viên Trạch nhìn Nhã phi lạnh giọng lên tiếng.

“ Dạ đúng thưa hoàng thượng, độc được đó là do Lăng Mộng Yên tiểu thư cho người mang vào cung, giao cho Tường phi, Tường phi nói với thần thiếp, chỉ cần trừ đi Điệp phi, thì từ giờ trở đi thần thiếp và nàng ấy sẽ là chủ nhân của hậu cung, muốn làm gì thì làm” Nhã phi nhẹ giọng bẩm báo, thái độ vô cùng thành khẩn.

“ Ngươi có gì chứng minh những gì mà mình vừa nói ???” Hiên Viên Trạch nghi hoặc hỏi.

“Cung nữ Tiểu Đào bên cạnh Tường phi có thể chứng minh tất cả những gì mà thần thiếp nói” Nhã phi không chút nào bối rối đáp.

“Hoàng huynh, huynh có thể cho truyền Tiểu Đào vào hỏi” Uyển Vân bên cạnh mỉm cười góp ý.

“Hảo, Từ Hàm” Hiền Viên Trạch trầm tư trong chốc lát, sau đó lên tiếng. Từ Hàm hiểu ý rời đi, chẳng qua lúc vô tình liếc mắt sang nhìn Uyển Vân, trong mắt tràn ngập ý cười.

Việc này Nhã phi cùng Hiền Viên Trạch đều không chú ý, bất quá vẫn không thoát khỏi tầm mắt của Hiền Viên Vũ.

‘Xem ra Từ Hàm cũng là người của Huyền cung !?? Thảo nào Vân nhi lại nắm được mọi tình hình trong cung rõ đến vậy !??’, Hiền Viên Vũ nghĩ vậy, không khỏi trong lòng cười thầm, hoàng huynh trong tương lai nếu làm chuyện gì hoàng tẩu không vui, thì e rằng huynh ấy sẽ gặp phiền phức lớn a !??.

Một lúc sau, Tiểu Đào đã được dẫn đến, vừa đến nơi, khi nhìn thấy Nhã phi cũng có mặt tại đây, sắc mặt Tiểu Đào không khỏi trở nên tái nhợt, thái độ vô cùng hoảng sợ, điều này khiến cho Hiền Viên Trạch đột nhiên có chút tin tưởng lời nói của Nhã phi.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, Vương gia, Quận chúa” Tiểu Đào lấy hết can đảm, cố gắng giữ đúng lễ nghi, hy vọng không ai nhìn ra sự sợ hãi của nàng.

“Tiểu Đào, trầm hỏi người, Nhã phi nói, chuyện Điệp phi trúng độc, hoàn toàn là do Tường phi chủ mưu, việc này có thật hay không ???” Hiền Viên Trạch lạnh lùng nhìn Tiểu Đào hỏi.

“Dạ...nô tỳ” Tiểu Đào vừa nghe vậy, không khỏi sợ hãi, kỳ thật khi nàng làm những chuyện kia thay Tường phi, nàng đã lo sợ không thôi, dù sao tội mưu hại hoàng phi cũng huyết mạch hoàng thất là tội chết, thậm chí còn có thể tru di cửu tộc, hỏi sao mà nàng không lo lắng được cơ chứ ???.

“Tiểu Đào, người cứ yên tâm mà nói ra đi, bổn Quận chúa đảm bảo, chỉ cần người khai thật, người sẽ không sao” Uyển Vân mỉm cười nhìn Tiểu Đào nhẹ giọng khuyên nhủ, bất quá trên tay nàng lúc này lại đột nhiên xuất hiện thêm một chiếc khăn tay.

Tiểu Đào vừa nhìn thấy chiếc khăn tay trên tay Uyển Vân, sắc mặt không khỏi thay đổi, nàng ngẩng đầu nhìn Uyển Vân, thấy vị Quận chúa kia vẫn luôn tươi cười nhìn mình, trong lòng không khỏi run sợ, ‘đó chẳng phải khăn tay của mẫu thân sao ??? Nói vậy mẫu thân đã rơi vào tay họ rồi !!’. Tiểu Đào dù chỉ là nha hoàn nhưng từ nhỏ đã vào cung, nên nàng cũng không phải ngu ngốc, có thể hiểu rõ được dụng ý của Uyển Vân.

“Dạ bẩm hoàng thượng, những gì Nhã phi nói hoàn toàn là sự thật” Tiểu Đào lúc này trong lòng không khỏi xin lỗi Tường phi, nhưng vì mẫu thân của nàng, nàng đành phải làm vậy thôi.

Nhã phi đứng bên cạnh nhìn thấy Tiểu Đào vẻ mặt sợ hãi nhìn Uyển Vân, thì không khỏi lắc đầu cười khổ, xem ra Tiểu Đào đã bị Quận chúa nắm bắt nhược điểm, nên mới nghe lời như thế, bây giờ nàng mới cảm thấy, nàng lần này thua, quả thật là hoàn toàn xứng đáng a.

Hiền Viên Trạch nghe xong lời xác nhận của Tiểu Đào, ngay lập tức hạ lệnh cho thị vệ đến tẩm cung Tường phi lục xét, quả thật đã tìm ra cùng loại độc được hại Điệp phi, hơn nữa trải qua thẩm vấn, cuối cùng đã bắt được tên thái giám giúp Lăng Mộng Yên đưa độc được vào cung.

Tường phi ngay lập tức bị tổng giam, cả nhà Lăng gia cũng không tránh khỏi số kiếp. Lăng Mộng Yên bị giam tại Hình bộ, trong một đêm mất hết tất cả, khiến nàng không chịu nổi cú sốc mà phát điên, vì nàng cứ nghĩ rằng kế hoạch của mình rất chu toàn, chỉ cần diệt trừ Điệp phi, để tỷ tỷ mình nắm giữ hậu cung, đến lúc đó nàng có thể nhờ tỷ tỷ giúp nàng trừ đi Uyển Vân, rồi đoạt Hiền Viên Vũ trở về.

Chỉ là nàng đã không thể biết, người mà mình muốn đối phó, vốn không cùng một cấp bậc với mình, cho nên bây giờ nàng thua cũng không hiểu nguyên nhân vì sao.

“Nàng thật sự để Nhã phi rời đi ???” Hiền Viên vũ nghi vấn nhìn Uyển Vân hỏi.

“Nàng ta đã thông suốt, đã hoàn toàn buông bỏ, đã không còn trở thành chướng ngại với ta, thì ta tại sao cần phải làm khó nàng ta cơ chứ ???” Uyển Vân mỉm cười hỏi lại.

“Ân” Hiên Viên Vũ điểm nhẹ đầu tỏ vẻ hiểu.

“Chàng định xử trí Lăng Mộng Yên thế nào ???” Uyển Vân hứng thú nhìn y, dù sao Lăng Mộng Yên đó cũng vì Hiên Viên Vũ làm nhiều chuyện như thế, cho nên nàng cũng rất muốn biết y sẽ đối với nàng ta ra sao ???.

“Nếu nàng ta đã không thức thời như thế, thì không cần giữ lại nữa” Hiên Viên Vũ không một tia tình cảm nhẹ đáp.

Uyển Vân nhìn y không nói chỉ nở nụ cười, nam nhân này đủ lãnh huyết, đủ vô tình, lúc cần thiết thì lại trang một bộ ôn nhu, nho nhã, rất khiến người ta khó đề phòng, bất quá như vậy nàng càng thích, vì chỉ có nam nhân như thế, mới có đảm lược cùng nàng ‘tranh phong’.

Trải qua trận sóng gió lần này, Hiên Viên Trạch quyết định sắc phong Tiểu Điệp làm hậu, hơn nữa tuyên bố giải tán hậu cung, từ nay về sau không tuyển thêm bất kỳ phi tử nào nữa. Đối với chuyện này, nếu là trước đây quần thần nhất định sẽ có ý kiến, bất quá trải qua chuyện của mấy vị nương nương trong cung, giờ đây họ lại không dám nói gì nữa. Hơn nữa Điệp phi cũng đang mang thai, thái y cũng đã chẩn đoán là nam hài, như vậy hoàng thất cũng đã có người kế thừa, nên giờ đây các đại thần đều học khôn, hoàn toàn không dám phản bác, vì làm như vậy chẳng khác nào chọc giận hoàng đế, chuốc khổ vào thân. Đương nhiên trong chuyện này, Uyển Vân có góp một ít công lao tác động là điều không thể tránh khỏi.

35. Chương 35: Hôn Ước

Đại điển phong hậu được tổ chức rất long trọng, Trương Đức cũng được đưa vào cung tham dự, nhìn thấy nữ nhi tìm được hạnh phúc, Trương Đức cảm động đến rơi lệ đầy mặt, cũng may có Uyển Vân bên cạnh khuyên nhủ, nếu không e rằng Trương Đức sẽ xúc động đến không kìm chế được mắt.

“Hôm nay bầu không khí thật tốt có đúng không ???” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ đang đứng bên cạnh mỉm cười hỏi.

“Ân, quả thật rất tốt” Hiên Viên Vũ mỉm cười đáp lại.

“Vân nhi, chuyện của hoàng huynh cùng hoàng tẩu đã xong, vậy có phải đã đến lúc nên tính chuyện của chúng ta không ???” Hiên Viên Vũ ôn nhu ôm Uyển Vân vào lòng, dịu dàng hỏi.

“Chuyện gì chứ ???” Uyển Vân dù trong lòng rất rõ, bất quá đánh chết nàng cũng không dám nhận a, đứng trước người này nàng không hiểu sao, nàng luôn dễ dàng tự đánh lừa mình như thế.

“Đương nhiên là chuyện hôn sự của chúng ta rồi a, không lẽ nàng còn muốn ta chờ thêm nữa sao ???” Hiên Viên Vũ ủy khuất nhìn Uyển Vân hỏi.

“Huynh muốn làm gì thì làm đi” Uyển Vân nhìn y có chút không nỡ, đối với nam nhân này, nàng luôn không tự giác mềm lòng.

“Hảo, mọi chuyện cứ để ta lo” nghe được câu trả lời đồng ý của Uyển Vân, Hiên Viên Vũ cười càng tươi hơn, rốt cuộc tâm nguyện của hắn cũng đã có thể hoàn thành rồi.

Đại điển phong hậu kết thúc trong mỹ mãn, Thái hậu vui mừng vô cùng, vì rốt cuộc nhi tử của bà cũng chịu lập hậu, hơn nữa hoàng hậu lại đang mang thai, cho nên đây chẳng khác nào là song hỷ lâm môn, điều này làm cho thái hậu suốt ngày hoan hỉ, luôn nở nụ cười tươi trên mặt, không hề tắt.

“Mẫu hậu, ngài dường như có tâm sự phải không ???” bất quá mấy ngày sau chính là ngoại lệ, vì thái hậu hôm nay tâm trạng dường như tràn đầy tâm sự, Tiểu Điệp không khỏi quan tâm hỏi.

“Nhi thần biết, là vì chuyện hôn sự của Tứ đệ chứ gì ???” Hiên Viên Trạch ngồi bên cạnh mỉm cười lên tiếng.

“Mẫu hậu, nếu vì chuyện này thì người không cần lo, Tứ đệ cùng Vân nhi tình cảm rất tốt, hai người họ suốt ngày cứ ân ái, con dâu tin chắc không bao lâu nữa, người sẽ lại được uống chung trà của nàng dâu mới thôi” Tiểu Điệp nhẹ giọng cười khuyên nhủ.

“ Ai được uống trà nàng dâu thế ???” thái hậu chưa phản bác, bên ngoài đã vang lên giọng nam trầm tính. Mọi người nhìn lại thì thấy bên ngoài một nam, một nữ đang tiến vào, nam ôn nhuận, bất phàm, nữ xinh đẹp tao nhã, đúng là trời đất tác hợp một đôi, hai người này không ai khác chính là Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân.

“ Tứ đệ, đệ đến đúng lúc đó, bọn ta đang cùng mẫu hậu bàn chuyện hôn sự của đệ cùng Vân nhi đây” Hiên Viên Trạch giọng nói còn hàm chứa chút trêu ghẹo.

“ Nga” Hiên Viên Vũ cũng không để tâm đến ý, lôi kéo Uyển Vân ngồi xuống một bên, dù sao ở đây toàn là người nhà, nên họ không cần phải giữ lễ tiết làm gì.

“ Đúng vậy a, hai người nên nhanh chóng thành thân, để mẫu hậu còn bế cháu nữa chứ” Tiểu Diệp bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

“ Chẳng phải tỷ đang mang thai sao ??? Chờ tỷ sinh, thì chẳng phải mẫu hậu đã có cháu bé rồi sao ???” Uyển Vân giả vờ nghi hoặc nhìn Tiểu Diệp hỏi lại.

“ Có thêm một đứa cháu, đương nhiên mẫu hậu sẽ vui hơn rồi a, con nói có đúng không mẫu hậu ???” Tiểu Diệp xoay người nhìn thái hậu hỏi.

Bất quá lúc này nàng dường như cảm thấy hôm nay thái hậu có chỗ không đúng, bên dưới ba người cũng đồng dạng như thế. Hôm nay thái hậu quả thật mang nhiều tâm sự, hơn nữa dường như chuyện này lại không hề tránh khỏi liên quan đến chuyện của Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân.

“ Mẫu hậu, nếu có chuyện gì người cứ nói ra, chúng nhi thần sẽ thay người phân ưu” Hiên Viên Vũ lo lắng lên tiếng.

“ Vũ nhi...Haizz...Ai gia e rằng con và Vân nhi chỉ sợ không thể ở bên nhau” thái hậu nhìn nhi tử đau lòng nói.

“ Mẫu hậu, tại sao người lại nói lời này, chẳng phải mọi chuyện đang rất tốt đẹp sao ???” Tiểu Diệp khó hiểu hỏi, mọi người cũng nhìn thái hậu đầy nghi vấn.

“ Haizz, vốn dĩ có thể, Vũ nhi cùng Vân nhi quả thật rất xứng đôi, ai gia cũng rất vừa lòng Vân nhi, nếu Vân nhi làm con dâu của ai gia, ai gia cũng rất vui mừng. Chỉ là chuyện này lại không thể, bởi vì lúc còn tại thế, Nhan tướng quân đã thay Vân nhi định một mối hôn sự, Vân nhi đã có vị hôn phu rồi, mà ai gia cần tôn trọng di nguyện của Nhan tướng quân cùng Nhan phu nhân đã qua đời, cho nên chuyện hôn sự của Vũ nhi cùng Vân nhi, ai gia không thể tán thành” thái hậu than nhẹ, mang tâm sự trong lòng bấy lâu nay nói ra hết.

Mọi người nghe xong lời thái hậu nói, không khỏi ngạc nhiên một trận , đặc biệt là Uyển Vân, nàng thật sự không ngờ, thì ra khối thân thể này còn tồn tại một vị hôn phu a.

“ Mẫu hậu, chuyện này đơn giản, chỉ cần con hạ chỉ tứ hôn, ban cho hôn phu của Vân nhi một nữ nhân khác là được rồi” Hiên Viên Trạch một bộ còn thật sự nói, chuyện này liên quan đến hạnh phúc đệ đệ cùng muội muội hần, cho dù mang tiếng xấu, hần cũng làm.

Huống hồ hần hiểu rất rõ cá tính của Tứ đệ, nếu như bảo đệ ấy trợ mắt nhìn Vân nhi đi lấy người khác, đệ ấy nhất định sẽ không đồng ý, thậm chí đến lúc đó không chừng đệ ấy còn phát cuồng, mà làm ra chuyện điên rồ nữa không chừng ???.

“ Không được, chuyện này là di nguyện của Nhan tướng quân cùng Nhan phu nhân trước lúc mất, chúng ta nhất định phải tôn trọng, trừ khi phu gia cũng đồng ý hủy bỏ hôn sự, nếu không thì không ai được phép làm chuyện bức ép người ta, có nghe hay không ???” thái hậu nghe xong lời Hiên Viên Trạch đột nhiên nổi giận, lớn tiếng cảnh cáo, sau đó rời đi.

Bất quá sở dĩ như thế cũng chỉ vì bà hiện tại đang rất khó xử, không biết làm thế nào, một bên là nhi tử, một bên là di nguyện của người tỷ muội quá cố, bà thật sự rất khó chọn lựa.

Mọi người nghe vậy chỉ cúi đầu không nói lời nào, Hiên Viên Trạch nhìn Hiên Viên Vũ lo lắng bất an, không biết thế nào khuyên giải. Tiểu Diệp thì nhìn Uyển Vân đau lòng, ‘ khó khăn lắm Vân nhi mới tìm được

hạnh phúc của mình, tại sao ông trời lại nhấn tâm như thế a ??? ’.

Hai người trong cuộc là Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân lại không nói lời nào, hai người không tiếng động nhìn nhau trao đổi sau đó rời đi, Hiên Viên Trạch cùng Tiểu Điệp cũng không giữ lại họ, bởi vì hai người biết, là hai người họ cần là thời gian. Hơn nữa hai người tin, với khả năng của hai người họ chắc hẳn có thể giải quyết được chuyện này.

.....

“ Đang suy nghĩ gì ???” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ một mình trầm tư dưới ánh trăng nhẹ giọng hỏi.

“ Ta đang nghĩ nên giết tên hôn phu kia của nàng bằng phương pháp nào” Hiên Viên Vũ vẻ mặt nghiêm túc đáp.

“ Không cần như thế, chỉ cần làm cho họ chủ động đồng ý từ chối hôn sự này là được rồi” Uyển Vân cười lắc đầu nhìn y.

“ Đau lòng hẳn sao ???” Hiên Viên Vũ ôm lấy Uyển Vân vào lòng, bên tai nàng khẽ cắn hỏi lại.

“ Không có, trên đời này người khiến cho ta đau lòng, chỉ có duy nhất nam nhân trước mặt này mà thôi” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ, thâm tình nói.

“ Ta sẽ xử lý chuyện này” nhận được câu trả lời ưng ý, Hiên Viên Vũ tâm trạng không khỏi nhẹ nhõm.

“ Đương nhiên a, không lẽ lại để ta ra tay hay sao ??? ” Uyển Vân vẻ mặt còn thật sự nhìn y khẳng định. Hiên Viên Vũ thấy vậy không nói, chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Ánh trăng chiếu sáng, bên trong phòng hai người ôm nhau, cảnh tượng mới đẹp, mới ấm áp, động lòng người làm sao ???.

36. Chương 36: Hôn Phu Vào Kinh.

Đan Chính vốn là tiền nhiệm Lễ bộ thượng thư, mười năm trước sau khi trải qua loạn phiên vương, đã cáo lão về quê. Đan Chính cả đời chỉ lấy duy nhất một thê tử, và bên dưới cũng chỉ có một nhi tử.

Đan Quân là đại thiếu gia Đan gia, từ nhỏ am hiểu thi thư, văn võ song toàn, nhưng do Đan Chính làm quan một đời, hiểu được quan trường hiểm ác, nên kiên quyết không để nhi tử theo đường công danh. Cho nên Đan Quân quyết định theo nghiệp kinh thương.

Trải qua năm năm cố gắng, Đan Quân đã trở thành phú thương có tiếng ở vùng Giang Nam, Đan gia tại Giang Nam cũng được xem như danh gia vọng tộc, có tiếng một vùng.

Hiên Viên Vũ nhìn tư liệu đã điều tra về Đan gia trên tay không khỏi cười lạnh, ‘Đan Quân dù quả thật có điểm hơn người, là một nhân tài, nhưng nếu hẳn muốn cùng y thưởng Vân nhi, thì y tuyệt sẽ không nường tay, diệt trừ đi hẳn’.

Đan gia.

“ Lão gia, thiếu gia đã về rồi” một gia đình khom người bẩm báo nhìn Đan Chính bẩm báo.

“ Mau gọi thiếu gia vào thư phòng gặp ta” Đan Chính trầm tư lên tiếng.

“ Dạ” gia đình nhận mệnh rời đi.

Một lúc sau, Đan Quân đã vào đến thư phòng, nhìn thấy phụ thân mình ngồi trầm ngâm, trên gương mặt còn để lộ tiểu dung nhàn nhã, chứng tỏ ông đang gặp chuyện vui.

“ Cha, tâm trạng cha hình như rất tốt ???” Đan Quân nhìn phụ thân mỉm cười hỏi.

“ Ân, cũng là chuyện vui của con” Đan Chính nhìn nhi tử cười đáp lại.

“Chuyện vui của con ???” Đan Quân nhíu mày nghi hoặc.

“ Ân, con còn nhớ chuyện hôn sự giữa Đan gia của chúng ta cùng Nhan gia sao ???” Đan Chính cười đầy thần bí.

“ Ý của phụ thân là hôn ước giữa con cùng Nhan tiểu thư ??? Nhưng chẳng phải Nhan tiểu thư kia đã mất tích rồi sao ???” Đan Quân dường như nhớ ra gì đó.

“ Đúng vậy, ta vừa nhận được tin từ kinh thành, thái hậu đã tìm được Nhan tiểu thư, hiện giờ nàng ta đã được sắc phong làm Thiên Vân quận chúa, trong thư thái hậu đã nói rõ, Nhan tiểu thư không những xinh đẹp thông minh, mà còn rất ôn hòa, lễ độ, nhất định sẽ là một nàng dâu tốt, nên thái hậu muốn chúng ta nhanh chóng vào kinh, để bàn bạc chuyện này” Đan Chính cười đầy vui vẻ nói ra ý định của mình.

“ Cha, con muốn từ chối hôn sự này” tuy nhiên, Đan Quân sau khi nghe xong lại từ chối.

“ Tại sao ???” Đan Chính nghi ngờ hỏi.

“ Cha, hài nhi đã tìm được nữ tử mà mình thương yêu, hài nhi muốn hủy hôn” Đan Quân không hề che dấu nói ra sự thật.

“ Nữ tử mà con thương yêu có phải hay không chính là hoa khôi của Xuân Hoa viện, Từ Mạn Kiều ???” Đan Chính sắc mặt dần trở nên lạnh lùng hẳn.

“ Cha, người biết ???” Đan Quân ngạc nhiên nhìn phụ thân, bất quá trong chốc lát thì nhớ ra, dù phụ thân quả thật cả ngày chỉ ở trong nhà, nhưng mà những chuyện bên ngoài xưa nay người luôn luôn nắm trong lòng bàn tay.

“ Hồ nháo” nghe xong lời Đan Quân thừa nhận, Đan Chính tức giận, ném vỡ cả chén trà trên bàn.

“ Cha, xin giữ gìn sức khỏe” Đan Quân ngay lập tức quỳ xuống khuyên ngăn.

“ Ngay lập tức cắt đứt quan hệ với kỹ nữ kia, Nhan Uyển Vân hiện giờ là Quận chúa tôn quý, rất được thái hậu cùng hoàng thượng yêu thương. Chuyện hôn sự này nhất định phải hoàn thành cho ta, nếu như con dám làm trái, xem như là kháng chỉ, chẳng lẽ con muốn liên lụy cả Đan gia vì con mà gặp họa sát thân hay sao ???” Đan Chính tức giận nhìn nhi tử mà mình yêu thương mắng.

Trong lòng lại thầm nghĩ, ‘ Từ nhỏ đến lớn, Quân nhi rất nghe lời ta, chưa từng làm trái bao giờ, nhưng hôm nay vì một kỹ nữ mà lại cùng ta tranh luận, xem ra kỹ nữ kia không thể giữ lại được rồi, phải tìm cách trừ đi nàng ta mới được, dù sao không thể vì chuyện này mà khiến Đan gia gặp họa, nếu không hậu quả khó lường. Hoàng thượng xưa nay hỉ nộ vô thường, hơn nữa nghe nói Nhan Uyển Vân kia còn là tỷ muội tốt của hoàng hậu nương nương, hoàng thượng lại vô cùng sủng ái hoàng hậu, nếu như khiến cho vị Quận chúa kia tức giận, thì e rằng cả Đan gia đều phiền phức’.

“ Cha, con không thể nhận lời cha, con cùng Mạn Kiều là tâm đầu ý hợp, xin cha thành toàn” Đan Quân đây là lần đầu cầu xin phụ thân một chuyện gì đó, nhưng mà khi nghĩ đến Từ Mạn Kiều dịu dàng, thấu hiểu lòng người, thì hẳn lại vô cùng cam lòng, vì hẳn yêu nữ nhân kia, nên vì nàng, hẳn có thể hy sinh tất cả.

“ Câm miệng, ta nói lại lần nữa, lập tức chấm dứt chuyện này cho ta, người tới, đem thiếu gia giam lại cho ta, canh chừng cẩn thận, không để cho hắn ra ngoài, nếu không ta sẽ đánh gãy chân các người” Đan Chính tức giận hướng gia đình bên ngoài hạ lệnh.

Ngay lập tức bên ngoài, mấy tên gia đình xông vào nhận mệnh, mang Đan Quân đi, dù nói sinh hoạt tại Đan gia là do thiếu gia lo, nhưng mà mọi người đều biết, người có quyền quyết định thật sự tại Đan gia, chính là lão gia, nên xưa nay không ai dám là trái lời của vị lão gia này.

Đan Quân bị lôi đi, không nói lời nào, tuy nhiên trong lòng hẳn hiểu rõ, nếu hôm nay cứ kiên trì, thì mọi chuyện sẽ hỏng hết, nên hẳn đành im lặng, bất quá hẳn rất rõ cá tính của phụ thân, xem ra sắp tới Mạn Kiều sẽ gặp chuyện, hẳn cần thu xếp mới được.

“ Người tới” Đan Chính nhìn nhi tử khuất bóng, nên lên tiếng gọi quản gia đang đứng bên ngoài vào.

“ Lão gia” quản gia cúi người chờ lệnh.

“Đem kỹ nữ Từ Mạn Kiều xử trí, sau đó lập tức chuẩn bị, chúng ta ba ngày sau sẽ khởi hành vào kinh” Đan Chính trầm ngâm suy nghĩ, quyết định nhanh chóng tiến kinh, có như vậy mới hy vọng Đan Quân sẽ không làm chuyện hồ đồ.

Tứ vương phủ.

“Vương gia, vừa nhận được tin, Đan gia sẽ nhanh chóng vào kinh” Ảnh Nhất nhìn vương gia nhà mình bấm báo.

Bất quá trong lòng lại thay vị Đan thiếu gia kia cầu phúc, chỉ hy vọng y biết tốt xấu, không nên tranh Quận chúa cùng vương gia, nếu không e rằng là bất kỳ ai ngăn cản, cũng sẽ không thể nào cứu được hắn.

“Ảnh Nhị, người tìm người, mang Từ Mạn Kiều đến kinh thành, chẳng phải vị Đan công tử kia thích nàng ta sao ??? Chúng ta đẩy thành toàn cho bọn họ vậy” Hiên Viên Vũ cười đầy mưu tính nói, chỉ cần không nghĩ cùng hắn thưởng Vân nhi, thì hắn sẽ chịu khó làm ‘người tốt’ một lần, tác hợp lương duyên này vậy.

“Các người lui ra đi” sau khi hạ lệnh xong, Hiên Viên Vũ phất tay để bọn họ lui ra.

Bên trong thư phòng chỉ còn lại duy nhất một mình Hiên Viên Vũ, lúc này từ góc tối, Uyển Vân mới bước ra, từ phía sau ôm lấy y, mỉm cười nhìn y lên tiếng.

“Huynh càng ngày càng ‘tốt’ nha, thậm chí còn thay người ta làm mai nữa”.

“Vị nàng, ta đành làm người tốt một lần vậy” Hiên Viên Vũ mỉm cười ôm nàng vào lòng, đáp lời.

“Nga, như vậy thì ta thật vinh hạnh rồi” Uyển Vân tựa tiểu phi tiểu nhìn y.

“Đúng vậy, cho nên nàng cần đối xử tốt hơn với ta, có biết không ???” Hiên Viên Vũ sủng nịnh véo lấy chiếc mũi xinh xắn của nàng nghiêm túc dặn dò.

“Đã biết, vương gia của ta” Uyển Vân cười ôm lấy y, trong lòng nàng giờ đây có vô hạn yêu thương, không gì tả xiết.

Nàng bây giờ đã không còn oán ông trời vì đã cướp đi sinh mệnh của mình, đã không cho nàng quyền lợi lựa chọn, mà đã đưa nàng đến thế giới này, vì nàng bây giờ đã gặp được y, đã tìm được hạnh phúc của mình, cho nên nàng đã không còn gì là quái, là hận nữa rồi.

37. Chương 37: Gặp Mặt.

Nửa tháng hành trình, rốt cuộc người của Đan gia cũng vào đến kinh thành. Đan Chính vẻ mặt luôn tươi cười, nhưng còn Đan Quân thì vẻ mặt u ám, không nói lời nào.

Họ vừa vào kinh, ngay lập tức đã được người của Hiên Viên Trạch đón vào cung, dù Hiên Viên Trạch quả thật không muốn làm chuyện này, nhưng vì thái hậu bức bách, cho nên hắn đành nghe theo.

“Quân nhi, phụ thân hy vọng con vì Đan gia mà suy xét kỹ, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, sau khi con lấy Quận chúa rồi, muốn lấy thêm tiểu thiếp, phụ thân cũng sẽ không phản đối” Đan Chính nhìn nhi tử thật tình khuyên bảo, hắn thật sự hy vọng nhi tử có thể nghĩ thông suốt, mà không làm chuyện đại đột.

Đan Quân không nói, chỉ im lặng, trong lòng không ngừng lo lắng cho Từ Mạn Kiều, hắn vốn định nhờ người sắp xếp cho nàng, nào ngờ phụ thân lại ra tay trước, phái người trừ đi nàng, nhưng mà điều làm hắn nghi hoặc chính là, khi người của hắn đến nơi, thì Từ Mạn Kiều đã được người khác cứu đi, nhưng hiện tại lại không rõ tung tích, khiến hắn cảm thấy bất an vô cùng.

Đan Chính nhìn thấy hắn như vậy, cũng không nói gì thêm, dù sao cái kia kỹ nữ cũng đã diệt trừ, cho dù Đan Quân có muốn làm gì đi chăng nữa, cũng không còn khả năng, cho nên không cần thiết phải lo lắng nữa.

.....

Dù vào cung, nhưng mà do chưa được triệu kiến, nên hai phụ tử vẫn tạm thời ở lại tẩm cung bên trong. Đan Chính từng lạ đại thần, hiểu biết lễ nghi, nên suốt mấy ngày, hai phụ tử đều không đi loạn, chỉ ngoan ngoãn ở trong cung, không đi ra nửa bước.

Hôm nay đã là ngày thứ mười phụ tử Đan gia vào cung, rốt cuộc thái hậu cũng đã triệu kiến hai người, Đan Chính vui mừng, sáng sớm đã lôi kéo Đan Quân chuẩn bị lễ vật tặng cho thái hậu cùng hoàng hậu.

“ Thảo dân Đan Chính, tham kiến thái hậu, hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế”

“ Thảo dân Đan Quân, tham kiến thái hậu, hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế”

Hai phụ tử được đưa đến tẩm cung của thái hậu, nhìn trong điện hai nữ tử một người cầm sắc, một người hoàng sắc phụng bào, không cần nói cũng biết hai người là ai.

“ Bình thân” thái hậu mỉm cười lên tiếng.

“ Tạ ơn thái hậu” hai phụ tử đứng dậy, theo thái hậu ra hiệu, tiến đến một bên ghế ngồi đã được chuẩn bị sẵn, ngồi xuống.

“ Thiên Vân Quận chúa đến” thái hậu còn chưa kịp lên tiếng, bên ngoài đã vang lên tiếng thái giám thông truyền.

Hai phụ tử nghe vậy không khỏi nhìn về phía ngoài. Một nữ tử thân vận thanh y, diễm lệ thoát tục, tiêu sái bước vào, nàng không xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, cũng không kiều mỵ dụ hoặc, nhưng lại mang vẻ đẹp mềm mại, uyển chuyển, khiến người nhìn vào không khỏi tâm động.

“ Mẫu hậu kim an ” Uyển Vân động tác tao nhã thi lễ.

“ Bình thân đi ” thái hậu từ ái gật đầu.

Uyển Vân cũng không nói tiếng nào, tiến đến ngồi xuống bên cạnh Tiểu Điệp, đối diện với phụ tử Đan gia.

Đan Chính chăm chú quan sát vị ‘nhi tức’ tương lai này, ngũ quan đoan chính, hiền diệu nét na, thái độ, cử chỉ vô cùng nho nhã, quả thật không hổ danh là nữ nhi của Nhan Đạt, rất có cốt cách của hãn nham xưa.

Người ngoài có lẽ không biết, nhưng những người quen biết Nhan Đạt thì lại rất rõ, dù Nhan Đạt là võ tướng, nhưng mà lại có tính cách vô cùng hòa nhã, thân thiện, ngũ diệu luôn ôn nhu, chẳng khác nào người đọc sách, hơn nữa còn am hiểu cầm, kỳ, thư, họa, là người văn võ song toàn. Cũng chính vì điều này mới khiến cho Nhan phu nhân quá cố, lúc bấy giờ mệnh danh Giang Nam đệ nhất tài nữ phải lòng, mà cam nguyện gả vào Nhan gia. Nhan tướng quân trong ngày thành thân còn thề cả đời không lập thiếp. Phu thê hai người ân ái, sinh được nhất nữ, nhưng chỉ tiếc là hạnh phúc không được bao lâu, thì đã qua đời.

“ Quận chúa quả nhiên có phong thái của Nhan tướng quân năm xưa” nghĩ vậy, Đan Chính không khỏi cảm thán lên tiếng.

“ Đan lão gia quá lời” Uyển Vân nhìn ra được Đan Chính là thật tâm khi nói ra câu nói đó, đây chính là sự tưởng niệm đối với người ‘phụ thân’ đã qua đời của ‘mình’, cho nên nàng cũng khách khí lại vài câu.

“ Sắp trở thành người nhà cả, Quận chúa không cần khách sáo, Quân nhi còn không mau chào hỏi đi” Đan Chính mỉm cười uyển chuyển, sau đó nhìn sang Đan Quân nhắc nhở.

“ Quận chúa” Đan Quân không có biểu hiện gì nhiều, chỉ thản nhiên gật đầu.

Hành vi này làm thái hậu không khỏi nhíu mày. Còn Tiểu Điệp thì lại vui vẻ. ‘Xem ra vị Đan công tử này cũng không đồng ý việc hôn sự này, chỉ cần y cũng phản đối, thì Vân nhi cùng Tứ đệ có cơ hội rồi’. Uyển Vân ngược lại hoàn toàn không biểu hiện gì nhiều, vì chuyện Đan Thần đã có ý trung nhân, nàng vốn đã biết trước, nên không hề ngạc nhiên.

“ Quân nhi không hiểu chuyện, mong thái hậu, hoàng hậu, cùng Quận chúa bỏ qua” Đan Chính nhìn thần sắc thái hậu không vui, Tiểu Điệp cùng Uyển Vân lại không hề tỏ vẻ gì, không khỏi nhẹ giọng khuyên ngăn.

“ Bỏ qua đi, đây là chuyện của người trẻ tuổi, ai gia cũng không muốn xen vào nữa” thái hậu nhẹ giọng lên tiếng.

Dù sao bà quả thật có chút tư tâm trong chuyện này, rất hy vọng Vân nhi cùng Vũ nhi có thể thành đôi, vừa rồi nhìn thấy thái độ của Đan Quân, thì bà đã biết, y cũng không thích chuyện hôn sự này, như vậy xem ra chuyện hủy bỏ hôn ước lại có thêm một chút hy vọng, nhưng nhìn Đan Chính lại tựa hồ không có ý này, nên bà cũng không biết làm sao.

Nhưng Đan Chính thì ngược lại, nhìn thấy thái hậu không trách mắng, cho nên tâm trạng cũng thả lỏng, nên ngay lập tức tìm cách tạo cơ hội cho nhi tử mình cùng Uyển Vân được ở cạnh nhau, trao đổi thêm tình cảm. Kết quả Uyển Vân bị bắt trở thành ‘người dẫn đường’, đưa Đan Quân tham quan hoàng cung.

Nhưng mà sau khi dẫn người đến ngự hoa viên, sắp xếp cho Đan Quân ngồi tại lương đình, thì Uyển Vân lại ngay lập tức mất tích kỳ. Đan Quân ngồi đó một mình cũng không có ý kiến gì, ngay từ đầu hắn đã không hề có hứng thú với chuyện này. Nếu không phải phụ thân ép buộc, hắn đã không theo Quận chúa ra đây. Bây giờ ngược lại, vị Quận chúa kia lại đi mất, để lại không gian yên tĩnh cho hắn, hắn còn cần phải cảm tạ nàng ta nữa là.

Uyển Vân rời khỏi hoa viên, xâm nhập vào sâu bên trong mấy ngọn núi giả, lúc này đã có người đứng ở nơi đó chờ đợi nàng. Uyển Vân vào trong nhìn bạch y nam tử trước mặt, mỉm cười nhẹ nhàng, tiến nhập vào lòng y, để cho y ôm mình, trên gương mặt nàng lúc này để lộ nụ cười đầy thỏa mãn, nhưng cũng mang theo một chút toan tính.

“Vũ, mọi chuyện thế nào rồi” Uyển Vân từ trong lòng Hiên Viên Vũ nhẹ giọng hỏi.

“Đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ nhanh chóng để hai người họ gặp nhau, đến lúc đó chúng ta chỉ cần ở bên ngoài xem diễn là được” Hiên Viên Vũ sủng nịnh vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng, trầm âm đáp.

“Ân, ta thấy Đan Quân đối với nữ nhân kia là thật lòng, xem ra mọi chuyện dường như dễ giải quyết hơn rồi” Uyển Vân hiện giờ đã có chút an tâm, chỉ cần cả nàng cùng Đan Quân đều phản đối chuyện này, thì cho dù là Đan Chính có không muốn chấp nhận, cũng đành chấp nhận mà thôi.

“Ân, ta sẽ thúc đẩy mọi chuyện, nàng cứ yên tâm” Hiên Viên Vũ giọng nói tràn ngập kiên định, đã Đan Quân cũng không hề có ý định đối với hôn sự lần này, thì y cũng sẽ không truy cứu. Còn về phần Đan Chính, nếu hắn vẫn không biết điều, đừng trách y thủ hạ vô tình.

38. Chương 38: Từ Mạn Kiều.

Tại bên ngoài kinh thành hai mươi dặm, tại một căn nhà gỗ nhỏ. Bên ngoài lại xuất hiện thêm mấy hắc y đứng canh gác, vừa nhìn đã biết nơi đây không hề đơn giản.

“Tiểu thư, họ rốt cuộc muốn gì ở chúng ta a ???” một tiểu cô nương ôm lấy một nữ tử hồng y lo sợ hỏi.

“Ta nghĩ họ sẽ không lấy mạng chúng ta, còn về họ muốn gì, thì ta không biết” hồng y nữ tử dù ngoài mặt có tỏ vẻ trấn định, nhưng trong giọng nói lại run run, hoàn toàn bán đứng nàng ta.

Hai chủ tớ này mấy ngày trước bị người bắt cóc khỏi Xuân Hoa viện tại Giang Nam, cứ nghĩ là chết chắc, nào ngờ giữa đường lại xông ra một toán hắc y cứu họ, họ cứ nghĩ là họ sẽ không sao, nhưng mà họ đã vui mừng quá sớm, vì khi họ chưa kịp phản ứng, thì đã bị người ta mang đến đây rồi.

“Hai người họ thế nào rồi ???” đang lúc hai người họ còn đang lo sợ, thì bên ngoài, một giọng nam trầm âm vang lên.

“Bẩm chủ nhân, hai người họ mấy ngày nay rất an tĩnh, hoàn toàn không làm chuyện gì ngu xuẩn cả” một giọng nam khác, cung kính bẩm báo.

Nhưng do cách một cánh cửa, nên chủ tớ hai người không thể nào nhìn rõ dung mạo của người bên ngoài. Đang lúc họ còn không biết rốt cuộc người được xưng là chủ nhân kia có vào hay không, thì bên ngoài lại vang lên một giọng nữ khác, và đây là giọng nữ đầu tiên mà họ được nghe trong mấy ngày qua.

“Mở cửa đi, ta muốn gặp họ”.

Ngay lập tức cánh cửa được mở ra, bên ngoài một nam một nữ bước vào. Nam một thân hắc y trường bào, tuấn đạt phi phàm, dung mạo ôn nhuận nho nhã. Nữ tử trái ngược, một thân bạch y xuất trần thoát tục,

dung mạo diễm lệ vô song, dù không là quốc sắc thiên hương, nhưng cũng thuộc hàng mỹ nữ, nhìn vào nàng khiến người tâm trạng đều thoải mái không ít. Hai người đứng cùng một chỗ, giống như tiên đồng ngọc nữ, quả thật là trời tạo một đôi.

Hồng y nữ tử ngẩng ngẩng nhìn hắc y nam tử trước mặt, cho dù nàng quả thật đã từng gặp qua rất nhiều nam tử, nhưng chưa từng có ai có thể so sánh được với người này, thậm chí ngay cả Đan Quân, người mà nàng xem như là có mỹ mạo nhất cũng không bằng.

Đang lúc hồng y nữ tử còn đang ngăn người, thì hai người kia đã bước vào phòng, thoải mái ngồi trên ghế, hắc y nam tử ngồi xuống trước, còn bạch y nữ tử thì ngồi trên đùi hắc y nam tử. Hắc y nam tử sủng nịnh rót một chén trà trên bàn, đưa đến miệng của bạch y nữ tử, bạch y nữ tử cũng không khách sáo, cúi nhẹ người uống một ngụm trà, vẻ mặt nhàn nhã, tự nhiên, hưởng thụ sự phục vụ của hắc y nam tử, như thể chuyện này là chuyện thường ngày. Sau đó hắc y nam tử, đem trà còn lại trong chén mà bạch y nữ tử vừa dùng, một hơi uống sạch, rồi mới đặt cái chén sang một bên, hoàn toàn không hề có kỵ việc hai người họ vừa dùng chung một chén trà.

Hồng y nữ tử nhìn hai người ân ái ái ái, không khỏi ghen tỵ, nàng đã gặp qua nhiều nam nhân, nhưng mà chưa từng có ai đối xử ôn nhu với nàng như thế, thậm chí cả Đan Quân cũng không, bạch y nữ tử trước mặt thật là có phúc, vì tìm được một nam tử yêu thương mình như thế.

“ Từ Mạn Kiều ???” lúc này, bạch y nữ tử ngẩng đầu nhìn hồng y nữ tử nhẹ giọng lên tiếng.

“ Ân ” hồng y nữ tử vô thức gật đầu.

“ Thật không nghĩ tới, người có chỗ gì tốt, mà cái tên Đan Quân đó lại chung tình với người như thế ???” tất cả mọi ánh mắt ghen tỵ cùng mê luyến vừa rồi của Từ Mạn Kiều khi nhìn hắc y nam tử, đều bị bạch y nữ tử xem vào trong mắt.

Lúc đầu nàng còn nghĩ rằng Từ Mạn Kiều này sẽ là ngoại lệ, nhưng xem ra nàng đã quá đề cao nàng ta, nếu nàng không làm, thì mục đích của nàng ta tiếp cận Đan Quân cũng chỉ vì gia sản của Đan gia mà thôi. Thật là tội cho tên Đan Quân kia, vì nàng ta mà cãi lời phụ thân, nhưng xem ra hẳn kết quả vẫn là không thể nào thật sự chiếm được nữ nhân này.

Từ Mạn Kiều nghe bạch y nữ tử nhắc đến cái tên Đan Quân thì không khỏi ngỡ ngàng, chẳng lẽ họ quen biết Đan Quân sao ??? Nếu vậy tại sao họ lại mang nàng đến đây cơ chứ ??? Rốt cuộc họ muốn làm gì ???.

“ Vân nhi, sao thế ???” nhìn thấy bạch y nữ tử như chìm vào tâm sự, hắc y nam tử nhìn nàng nhíu mày hỏi.

“ Không có gì. Vũ, huynh thật có mị lực a, đi đến đâu cũng khiến y nhân thương yêu nhưng nhớ ” bạch y nữ tử nhìn vào hắc y nam tử cảm thán. Và hắc y nam tử cùng bạch y nam tử này không ai khác, chính là Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân.

“ Thế đối với nàng, ta có chút mị lực nào không ???” Hiên Viên Vũ nghe xong lời của Uyển Vân, cười khê, sau đó tựa tiểu phi tiểu hỏi lại.

“ Đương nhiên là có a, nhưng ta chẳng thích những nữ nhân khác cũng giống ta chút nào.” Uyển Vân không chút giấu diếm thẳng thắn nói, sau đó lại như hữu ý nhìn về phía Từ Mạn Kiều.

Hiên Viên Vũ nhìn theo tầm mắt của Uyển Vân đang nhìn Từ Mạn Kiều thì cười nhẹ, thật ra mọi ánh mắt của Từ Mạn Kiều này giờ y cũng thấy, chẳng qua y cũng không để ý mấy, nhưng mà nếu Vân nhi của y đã để tâm, thì y đành xử lý vậy.

“ Nghe nói, người là hồng nhan tri kỷ của Đan Quân ???” Hiên Viên Vũ lạnh giọng nhìn Từ Mạn Kiều hỏi, hoàn toàn mất đi vẻ mặt ôn nhu, cùng giọng nói sủng nịnh khi nãy.

“ Các người là ai ??? Có quan hệ gì với Quân ca ???” Từ Mạn Kiều nghi hoặc nhìn Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ hỏi.

“ Người không cần biết, chẳng qua là người nên rõ một chuyện, lúc đầu ta còn định để người cùng Đan Quân thành đôi, nhưng mà dựa theo biểu hiện vừa rồi của người, ta đã đổi ý, dù sao Đan Quân cũng là vị hôn phu trên danh nghĩa của ta, ta xem như làm phúc, giúp y trừ đi một kẻ ăn bám vậy.” Uyển Vân nhìn Từ Mạn Kiều khinh thường nói, nữ nhân này đúng là đồ ngu ngốc mà.

“ Người chính là nữ nhân có chỉ phúc vi hôn với Quân ca ???” Từ Mạn Kiều nhìn Uyển Vân ngạc nhiên hỏi, chuyện này lúc trước nàng ta đã từng nghe Đan Quân nói, hơn nữa còn vì nữ tử này, mà nàng mới ra nông nỗi hôm nay, thật không ngờ hôm nay nàng lại có thể thấy mặt nàng ta.

Nhưng mà nếu nàng ta nếu đã có hôn ước với Quân ca, thì tại sao còn thân mật với một nam nhân khác như vậy, không lẽ nàng ta lại cùng nam nhân này cầu kết, nhằm có ý đồ với gia sản của Đan gia sao ???.(TL: sax, chỉ tính đến sản nghiệp của Vân tỷ cũng đủ để chết Đan gia mấy chục lần, nhỏ này đúng là kỹ nữ ko sai... tham tiền thì có tri âm tri kỉ gì a...TT: vậy mới bị Vân tỷ khinh thường a, không sai chút nào ~.~.)

Nghĩ vậy, Từ Mạn Kiều không khỏi nhìn Uyển Vân khinh thường, “ Người cũng chẳng tốt hơn ta là mấy, cùng nam nhân này tư thông, nhằm cướp tài sản của Đan gia, vậy mà còn nói ta, người không biết xấu hổ sao ???”.

Uyển Vân nghe xong, nhìn Từ Mạn Kiều lắc đầu không nói nên lời. Nhưng Hiên Viên Vũ thì lại tức giận rõ ràng, cả người sát ý lạnh băng dâng lên, thậm chí mấy tên thuộc hạ bên ngoài cũng cảm nhận được.

Họ trong lòng đều thay Từ Mạn Kiều cầu phúc, ‘ nữ nhân này đúng là ngu ngốc, Quận chúa chính là bảo bối mà vương gia sủng trong lòng bàn tay, có thể nói là ngậm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rơi, vậy mà nàng ta lại dám trước mặt vương gia vũ nhục Quận chúa, đúng là chán sống mà’.

“ Đừng chấp nhất với nàng ta làm gì, chúng ta đi thôi, ta cảm thấy đói rồi” Uyển Vân nhìn ra biểu hiện của Hiên Viên Vũ, dịu giọng an ủi, nữ nhân này tạm thời không thể chết, vì nếu không màn hay sau này sẽ không còn hấp dẫn nữa.

Hiên Viên Vũ không đáp lại, sắc mặt âm trầm nhìn lướt qua Từ Mạn Kiều, sau đó ôm Uyển Vân rời khỏi, trước khi đi còn dùng ánh mắt căm căo nhìn thuộc hạ mình, ý bảo họ trông chừng Từ Mạn Kiều cho cẩn thận, nếu để nữ nhân kia thoát, thì họ cũng nên biết làm thế nào tiếp theo.

39. Chương 39: Tâm Kế.

“ Vũ nhi, nay phu gia của Vân nhi cũng đã đến kinh thành, con định làm thế nào ??? ” thái hậu có chút lo lắng nhìn Hiên Viên Vũ hỏi, là mẫu thân, nàng làm sao không biết, Vũ nhi hiện giờ đã sa vào lưới tình, nếu như mất đi Vân nhi, thì e rằng chuyện gì hắn cũng có thể làm ra được, đến lúc đó thì hậu quả khó lường.

“ Mẫu hậu, con đều có chủ kiến, xin người yên tâm ” Hiên Viên Vũ hiểu rõ mẫu hậu đây là đang lo sợ y làm chuyện đại đột, cho nên mới khuyên y trước.

Thái hậu nghe vậy, cũng không nói gì thêm, hơn nữa Vân nhi cũng rất thông minh, nên bà tin chắc, có Vân nhi khuyên nhủ, sẽ không sao, chỉ hy vọng phụ tử Đan gia không làm chuyện gì ngu ngốc, mà tổn hại đến Vân nhi, nếu không kể cả bà cũng không bảo vệ được họ.

.....

“ Người có muốn gặp lại Từ Mạn Kiều không ??? ” Uyển Vân nhìn Đan Quân đang ngồi thất thần trước mặt cười nhẹ hỏi.

Tên này đúng là rất si tình, chẳng qua là đáng tiếc cho hắn, hắn lại chọn lầm đối tượng thôi. Đúng là trên đời này không ai hoàn mỹ cả, Đan Quân giỏi kinh thương, dung mạo tuấn tú, tương lai sáng ngời, nhưng mà khi động vào chữ tình, thì trở nên trì độn vô cùng, bị chính nữ nhân mà mình yêu đánh lừa cũng không hay, đúng là đáng tiếc a.

“ Người biết nàng ấy ở đâu ??? ” Đan Quân vừa nghe Uyển Vân nhắc đến Từ Mạn Kiều thì bỗng chốc lấy lại tinh thần chờ mong nhìn nàng.

“ Ân. Ta biết, bất quá nếu người muốn gặp lại nàng ta cũng được, nhưng ta có điều kiện ” Uyển Vân cũng không giấu diếm, mà đi thẳng vào vấn đề.

“ Điều kiện gì ??? ” Đan Quân nghi hoặc nhìn Uyển Vân hỏi.

“ Ta muốn người chủ động hủy bỏ hôn sự của chúng ta ” Uyển Vân vẻ mặt không hề tỏ ra lo lắng khi nhắc đến vấn đề này.

Điều này cũng không làm cho Đan Quân ngạc nhiên, vì mấy ngày nay tiếp xúc, hắn đã hoàn toàn nhìn rõ, Quận chúa cùng Tứ vương gia vốn dĩ là lưỡng tình tương duyệt, không người nào có thể chia rẽ được họ, hoặc chen vào giữa hai người họ. Hắn cũng là người đang yêu, nên hắn biết, chuyện tình cảm không thể nào bắt buộc được, phải cam tâm tự nguyện, nên ngay từ đầu hắn vốn không hề có ý định hoàn thành hôn sự này. Hơn nữa hắn còn có Kiều nhi thì làm sao hắn có thể làm vậy a???

“ Hảo, ta nhận lời người ” Đan Quân trầm ngâm trong chốc lát, quyết định nhận lời, chỉ cần Quận chúa cũng không đồng ý, thì phụ thân sẽ không thể nào trách hắn a.

“ Hảo, tối nay chúng ta sẽ đến đó ” Uyển Vân biết Đan Quân là người thông minh, nên mấy ngày nay nàng cùng Hiên Viên Vũ đều không hề cố kỵ mà tỏ ra thân mật trước mặt hắn, nàng biết hắn sẽ hiểu, và quả nhiên nàng đã đoán đúng rồi.

Thiên Mãn Lâu, đệ nhất tửu lâu của kinh thành, không chỉ nổi tiếng món ăn ngon, mà còn là vị trí thuận lợi, phía Tây có thể thông đến Đào Hoa phố, nơi ăn chơi nổi tiếng của kinh thành. Phía Đông có thể thông đến, Đông Nhật phố, nơi hội tụ các tiệm đồ cổ cùng danh họa nổi tiếng kinh thành. Phía Bắc thì có thể hướng đến Thanh Đình Tự, miếu tự nổi tiếng hương khói nhất kinh thành. Còn về phía Nam thì không cần phải nói, đương nhiên là hướng đến nơi tổ chức cuộc thi thơ nổi tiếng khắp kinh thành, Động Đình Hồ.

Hôm nay nơi mà Uyển Vân và Hiên Viên Vũ sắp xếp cho Đan Quân cùng Từ Mạn Kiều gặp nhau chính là Thiên Mãn Lâu, vì người ngoài không một ai có thể ngờ rằng, Thiên Mãn Lâu nổi tiếng như thế, lại là sản nghiệp của Huyện cung danh trấn giang hồ.

“ Tại sao trẻ thế này, còn chưa thấy nàng ấy đến ??? ” Đan Quân đã đến Thiên Mãn Lâu gần một canh giờ, những vẫn không thấy Từ Mạn Kiều đến, nên bắt đầu sốt ruột nhìn Hiên Viên Vũ đang dụi dụi mắt gấp thức ăn hầu hạ Uyển Vân khó chịu hỏi.

“ Từ nơi ở của nàng ta đến đây, mất hơi nhiều thời gian, người cứ kiên nhẫn chờ, rất nhanh sẽ đến thôi ” Uyển Vân một bên hưởng thụ sự phục vụ của Hiên Viên Vũ, một bên kiên nhẫn trả lời Đan Quân.

“ Vân nhi, đến nếm thử món này đi ” Hiên Viên Vũ lại không hề tỏ ra chút bận tâm nào với thái độ của Đan Quân, mà vẫn tiếp tục công việc phục vụ giai nhân của y.

“ ... ” Đan Quân nhìn hai người như thế, không nói được lời nào nữa, chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi.

“ Vân nhi, ta ra ngoài một chút ” sau một lúc, Hiên Viên Vũ viện cớ rời khỏi, Uyển Vân không nói, chỉ mỉm cười, còn Đan Quân thì vốn không hề bận tâm đến chuyện này, nên cũng không chú ý đến thái độ khác thường của Hiên Viên Vũ.

Uyển Vân nhìn theo bóng dáng Hiên Viên Vũ rời đi, không tiếng động cười thầm, sau đó lại nhìn đến Đan Quân, chỉ có thể lắc đầu cười nhẹ, ‘ Đan Quân, chỉ đáng tiếc là người đã chọn sai lầm đối tượng để trao gửi tình cảm rồi’.

Hai người ngồi trong phòng, đối diện nhau, không ai nói tiếng nào, lại qua một lúc, Hiên Viên Vũ cũng không trở lại, Uyển Vân liền khéo léo viện cớ, ra ngoài tìm, lôi kéo cả Đan Quân cùng đi. Đan Quân dù không tình nguyện, vẫn đi theo sau ra ngoài.

Hai người trải qua hành lang dài, khi đi ngang qua một căn phòng thì đột nhiên dừng lại, Uyển Vân nhìn y như thế, không khỏi nghi vấn hỏi:

“ Sao thế ??? ” Đan Quân không đáp, chăm chú lắng nghe tiếng động trong một căn phòng mà mình vừa đứng ngay cửa.

Uyển Vân thấy thế, cũng tiến lại gần nghe, trong phòng lúc này vang lên cuộc trò chuyện của một nam, một nữ.

“ Vương gia, nô tỳ thật không ngờ ngài lại là Tứ vương gia, nô tỳ ngay từ lần đầu gặp ngài, đã ái mộ ngài rồi, nô tỳ không cầu địa vị cao, chỉ mong được làm một tiểu thiếp nhỏ nhoi, theo bên cạnh vương gia, mong vương gia thành toàn ” giọng nữ nhẹ giọng cầu xin, giọng nói mềm nhẹ, không xương, khiến bất kỳ nam nhân nào khi nghe xong cũng phải động lòng.

“ Nga ” nam tử nhẹ lên tiếng, trong giọng nói lại hàm chứa chút lười biếng, hoàn toàn không bận tâm đến nữ tử.

“ Vương gia, Mạn Kiều biết ngài đã có ý trung nhân, nhưng mà chẳng phải nàng ấy đã có hôn ước với Đan Quân hay sao??? Đã vậy ngài và nàng ấy không thể nào có kết quả được, nếu ngài mà ép buộc, thì sẽ dẫn đến thiên hạ chê cười, xin vương gia nghĩ lại ” giọng nữ lời nói trịnh trọng, khẳng định, như thể lời mình nói hợp lý vô cùng.

“ Chuyện của bốn vương đến khi nào thì người có quyền xen vào ??? Còn có, nếu bốn vương nhớ không lầm, người cũng là hồng nhan tri kỷ của Đan Quân, người bỏ được hắn sao ??? ” giọng nam tràn ngập trào phúng cùng khinh thường, hừ lạnh.

“ Vương gia, nô tỳ biết ngài hiểu lầm, bất quá Đan Quân cùng nô tỳ chỉ là bè nước gặp nhau, nô tỳ chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc mới tiếp cận y, nếu không vì kiếm tiền phụ giúp gia đình, nô tỳ cũng đã không bán thân vào thanh lâu mà hạ mình hầu hạ Đan Quân ” giọng nữ tràn ngập ủy khuất thương tâm, khiến người nghe phải động lòng thương cảm.

“ Phan ” giọng nữ vừa dứt lời, cánh cửa phòng đã bị nhân đá văng, bên ngoài Đan Quân vẻ mặt tràn ngập cùng phần nộ nhìn chăm chú Từ Mạn Kiều trong phòng, ánh mắt hoàn toàn không tin, cùng khiếp sợ, có thể thấy được giờ phút này, tâm trạng của y tối tệ đến mức nào.

“ Là ta ngu ngốc, đã nhận lầm, bấy lâu nay đã ủy khuất cô nương, thứ tội rồi ” Đan Quân cắn răng gằn giọng nói một câu, sau đó xoay người bỏ đi, không hề quay đầu nhìn lại.

“ Mang nàng ta quay về, tiếp tục canh chừng cẩn thận ” Đan Quân vừa khuất bóng, Hiên Viên Vũ đã hạ lệnh cho người mang đi Từ Mạn Kiều, khi nàng ta vẫn chưa kịp hoàn hồn lại.

Bên trong phòng lúc này chỉ còn lại Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân nhìn nhau cười, dù họ biết chuyện này sẽ làm Đan Quân đau lòng, nhưng đau ngắn còn hơn đau dài, chi bằng để y nhận thấy sự thật này sớm, để tránh sau này y phải hối hận cũng không còn kịp nữa.

40. Chương 40: Thành Thân.

Sau khi Đan Quân biết rõ bộ mặt thật của Từ Mạn Kiều, quyết định quay về Giang Nam, từ nay về sau chuyên tâm việc buôn bán, không bận tâm chuyện tình nam nữ nữa.

Có thể thấy được về chuyện này, y đã bị ảnh hưởng đến mức nào. Khi y đi tìm thái hậu từ hôn, thì dù làm cha mình tức giận, y cũng không quan tâm, vì hiện giờ y đã hoàn toàn chết tâm, không màng gì nữa rồi.

Thái hậu thì ngược lại, vui vẻ chấp thuận, ngoài mặt thì tỏ vẻ không thể ép buộc nhân duyên, nhưng thực chất thì bà lại vô cùng vui mừng, vì rốt cuộc Vân nhi cùng Vũ nhi đã có thể ở bên nhau, bà xem ra lại sắp có tôn tử để bế nữa rồi.

Để ‘đền bù’ cho Đan Quân, Hiên Viên Trạch hạ lệnh sắc phong y làm Quận vương, tước vị này có thể cha truyền con nối, chỉ cần ngày nào Nguyên Niên quốc còn tồn tại, thì tước vị này sẽ được giữ vững.

Nhận được long ân này, Đan Chính cũng không dám có ý kiến nữa, dù sao thì so với việc cưới Quận chúa và có được tước vị thì bên nào nặng, bên nào nhẹ, đã quá rõ ràng rồi, hắn có ngốc mới không biết chọn thời.

Sau khi tiễn bước phụ tử Đan gia về Giang Nam, thái hậu cùng Tiểu Điệp bắt đầu bàn bạc chuyện hôn sự giữa Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân, vì để tránh đem dài lắm mòng, thái hậu quyết định trong vòng bảy ngày sẽ tổ chức luôn.

Kết quả khắp hoàng cung cùng Tứ vương phủ đều náo nhiệt hẳn lên, Uyển Vân do là nghĩa nữ của thái hậu, nên hoàng cung xem như nhà mẹ đẻ, nàng sẽ từ hoàng cung gả tiến Tứ vương phủ.

Hôn lễ dù có nhiều chuyện cần chuẩn bị, nhưng hai nhân vật chính lại vô cùng an nhàn vì họ chẳng cần làm gì cả, mọi chuyện đều có người tranh lo hết rồi cho nên cả ngày hai người họ đều có rất nhiều thời gian ở cạnh nhau.

“ Vân nhi, ngày mai nàng đã trở thành nương tử của ta rồi, ta có phải hay không đang nằm mơ ??? ” Hiên Viên Vũ giọng nói có chút run run, rất sợ tất cả chỉ là một giấc mộng.

“ Huynh không mơ, đây là sự thật ” Uyển Vân khinh cười ra tiếng, thật không ngờ nam nhân này cũng biết sợ là gì a.

“ Có phải hay không từ giờ chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa ??? ” Hiên Viên Vũ mỉm cười ôm lấy Uyển Vân vào lòng, thanh âm ôn nhu hỏi.

“ Ân, sẽ không xa nhau nữa, chúng ta sẽ cùng nhau đến già, đồng ý không ??? ” Uyển Vân nghiêm túc đáp lời.

“ Hảo, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão, chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau ” Hiên Viên Vũ ngây ngô cười một cách hạnh phúc.

Uyển Vân thấy y nhưng thế, cũng không trêu ghẹo, nàng cũng đồng dạng hạnh phúc mỉm cười, có thể cùng người mình yêu dắt tay nhau đến già, trên đời này có hạnh phúc nào hơn cơ chứ ???.

Tứ vương gia thành thân, hôn lễ dù được chuẩn bị vội vã, nhưng cũng không kém phần sang trọng, bá quan văn võ dù có người không cam lòng vị trí kia không thuộc về nữ nhi của họ, nhưng cũng không dám có ý kiến gì, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vui mừng.

“ Quận chúa, hôm nay người rất đẹp ” .

Lúc này bên trong Thiên Điện cung, cung nữ đang thay Uyển Vân trang điểm, nhìn thấy dung nhan diễm lệ của Uyển Vân các cung nữ không khỏi hâm mộ. Thảo nào vương gia lại yêu thích Quận chúa a, nữ tử xinh đẹp động lòng người như thế, ai nhìn thấy cũng muốn ôm vào lòng mà bảo hộ thì vương gia làm sao mà ngoại lệ cho được.

“ Ân ” với thái độ của họ, Uyển Vân cũng không đáp, chỉ thản nhiên gật đầu.

Sau khi trang điểm xong, các cung nữ đều lui ra, chỉ còn lại duy nhất Uyển Vân trong phòng. Uyển Vân ngồi đó, ngắm nhìn mình trong gương, không khỏi cười khẽ.

‘ Thật không ngờ Nhan Uyển Vân nàng lại có ngày lập gia đình, chỉ có điều không phải vào lễ đường, mà lại là bái đường thành thân, không mặc váy cưới, mà lại mặc giá y, đúng là trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra mà. Bất quá khi nghĩ đến ai kia, thì Uyển Vân lại không khỏi mỉm cười ôn nhu, chỉ cần là y, nàng cam nguyện cùng y vượt qua nhất thế này’.

Bỗng nhiên lúc này, trên gương đồng lại phản xạ một thân ảnh khác, Uyển Vân xoay người nhìn lại chỉ thấy lúc này đứng đó là Từ Mạn Kiều với dung mạo dữ tợn, đôi mắt ngoan độc đang nhìn nàng.

“ Thế nào, ngạc nhiên khi nhìn thấy ta sao???” Từ Mạn Kiều nhìn Uyển Vân khinh thường lên tiếng.

Uyển Vân không đáp, bình tĩnh nhìn Từ Mạn Kiều, chờ câu nói tiếp theo của nàng ta.

“ Ta vốn có thể có được Tứ vương gia, nhưng mà vì ngươi, tiện nhân không biết xấu hổ này, là người đã cướp đi vương gia, thậm chí còn khiến cho Đan Quân hiểu lầm ta, là ngươi, ta ra nông nổi hôm nay chính là do ngươi hại ”. Từ Mạn Kiều bắt đầu lên tiếng oán giận. (TL: muội muốn học mẫu, sao truyện này của tỷ có nhiều tiểu tam ăn dưa bở quá == ; TT : Tiểu Tam xưa nay thường thuộc dạng ăn dưa bở mà, không biết sao ~.~???)

“ Nha hoàn của ta cùng ta đáng lý ra chỉ bị giam giữ, nhưng thật không ngờ vì ngươi, mà Tứ vương gia lại nhân tâm hạ lệnh giết bọn ta, nha hoàn của ta vì cứu ta, mà bị bọn người kia giết chết. Lúc đó ta đã thề, ta sẽ thay nàng ta báo thù, ta vì có thể vào cung, không tiếc bán rẻ thân thể mình ấy tên cung cấp thực phẩm của Ngự thiện phòng, chỉ vì có thể gặp ngươi, chính tay giết ngươi trả thù, ta đã không chiếm được thì ngươi cũng đừng hòng.” Từ Mạn Kiều nói đến đây, ngũ quan vặn vẹo, hoàn toàn mất đi lý trí.

“ Nga, nói xong ” Uyển Vân nghe xong lời Từ Mạn Kiều, cười nhẹ, nàng thật không ngờ Hiên Viên Vũ lại làm việc cẩn thận vậy, biết nữ nhân này lòng dạ hẹp hòi, chắc chắn sẽ đến tìm nàng phiền phức, nên ra tay trước, chỉ tiếc là nàng ta lại có một nha hoàn trung tâm, tình nguyện chết thay cho chủ nên nàng ta mới thoát được thôi.

“ Người không sợ ??? ” Từ Mạn Kiều khó hiểu nhìn Uyển Vân, đến nước này mà nữ nhân kia còn bình tĩnh được sao ???.

“ Người nghĩ mình có bản lĩnh đó sao ??? ” Uyển Vân không khách sáo, nhìn Từ Mạn Kiều cười lạnh.

Nàng vừa dứt lời, trong phòng đã xuất hiện thêm mấy hắc y nhân, Từ Mạn Kiều chưa kịp kinh hô, đã bị mấy hắc y lôi đi. Uyển Vân ngồi đó lạnh lùng nhìn tất cả, nhưng không nói gì, mãi đến khi hắc y khuất bóng, Uyển Vân mới đưa tay cầm lấy hỷ khăn đội lên đầu, ngồi đó tiếp tục chờ đợi ngũ hôn đầu.

Kinh thành náo nhiệt, đội ngũ rầm rộ, Tứ vương gia Hiên Viên Vũ lại đích thân đi đón dâu, đây được xem như hỷ sự lớn nhất từ trước đến giờ của kinh thành, đáng lý ra theo thông lệ, Hiên Viên Vũ không cần đi, nhưng mà với cảm tình của hắn dành cho Uyển Vân, thì hắn làm sao có thể không đi được chứ ??? Nhưng mà cảnh tượng này trong mắt người ngoài, chính là thể hiện sự sủng ái của Tứ vương gia đối với Tứ vương phi đến mức nào, khiến rất nhiều nữ nhân hâm mộ không thôi.

Đại sảnh vương phủ, Thái hậu cùng hoàng đế, hoàng hậu ngồi trên cao chủ trì, ai cũng nở nụ cười vui vẻ, sau khi trải qua nghi thức bái thiên địa, một cặp tài tử giai nhân chính thức kết thành phu phụ, hoàng gia có thêm thành viên mới, và người có tình rồi cuộc đã nên giai ngẫu.

41. Chương 41: Đến Giang Nam.

“ Hiên Viên Vũ ” sáng sớm, một tiếng rống giận đầy phẫn hận tràn ngập khắp hoàng cung.

Hiên Viên Trạch cầm trên tay phong thư do Hiên Viên Vũ để lại, trên trán nổi đầy gân xanh, hai tay nắm chặt, có thể thấy được y đang tức giận đến mức độ nào.

‘ Hoàng huynh, đệ mang theo Vân nhi đi ngao du thiên hạ một thời gian, mọi chuyện trong triều đình để huynh một mình gánh vác vậy. Đệ biết huynh đang cần thời gian bồi hoàng tẩu, nhưng đệ cũng cần có thời gian bồi Vân nhi, nên lần này đệ đành giành trước cơ hội vậy. Huynh yên tâm, đệ sẽ nhanh chóng trở về, đợi sau khi trở về, đệ sẽ thay huynh xử trí mọi chuyện, để huynh cùng hoàng tẩu có thời gian bên cạnh nhau, xem như bồi tội vậy’.

Trong hoàng cung, hoàng đế thì nổi giận, nhưng bên ngoài hoàng cung, cách xa hoàng thành, thì không khí lại hoàn toàn trái ngược.

Giờ phút này trên đường, một chiếc xe ngựa xa hoa đang theo hướng Giang Nam mà tiến đến. Xe ngựa trang hoàng long lẫy, bên cạnh còn theo bốn hắc y hộ vệ cười bốn con chiến mã đi theo, đánh xe là một trung niên nam tử, nhưng tuyệt không đơn giản, trên người y toát lên một cỗ lạnh khí ngạo nghễ, vừa nhìn là biết là người không đơn giản.

Bên trong xe ngựa, một bạch y nam tử, dung mạo ôn nhu, trên miệng không hề che dấu ý cười, động tác thì lại mềm nhẹ, ôm lấy một thanh y nữ tử vào lòng, thay nàng kéo lên áo choàng vừa bị rơi.

Trên gương mặt y lúc này tràn ngập hạnh phúc cùng thỏa mãn, vì rốt cuộc y cũng đã có được nữ nhân mà y thương yêu, giờ đây không ai có thể chia rẽ bọn họ được nữa rồi.

“ Vũ, chúng ta đi đâu a ??? ” thanh y nam tử nằm trong lòng bạch y nam tử, lười biếng hỏi.

“ Đi Giang Nam, nơi đó phong cảnh rất đẹp, hơn nữa ta còn có một việc muốn cho nàng xem. ” Hiên Viên Vũ giọng nói ôn tồn. khẽ vuốt mấy sợi tóc đang tán loạn trên dung nhan của ái thê.

“ Ân ” Uyển Vân tựa đầu vào người Hiên Viên Vũ nhẹ nhàng ứng một tiếng, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại tìm Chu công đánh cờ.

Hiên Viên Vũ nhìn thấy nàng như thế, không khỏi mỉm cười. bất quá y cũng hiểu, tối qua y đã làm nàng mệt chết rồi cũng nên để nàng nghỉ ngơi một lát.

Giang Nam, phong cảnh hữu tình, nên thơ, nơi hội tụ tài tử giai nhân, không thua gì kinh thành. Giang Nam còn là nơi có nhiều món ăn đặc sản ngon, khiến người đã một lần đến đây, đều nhớ mãi không quên.

“ Vân nhi, tối rồi, dậy ăn một chút đi nào, rồi hãy ngủ tiếp ” Hiên Viên Vũ ôm lấy ái thê vào lòng, nhẹ giọng gọi.

“ Ân ” lúc này, Uyển Vân từ trong lòng y mới ngẩng đầu dậy, dụi dụi đôi mắt, để có thể làm giảm đi cơn buồn ngủ.

Hiên Viên Vũ nhìn thấy biểu hiện của nàng, không khỏi cười khẽ, ‘nương tử của hần thật đúng là rất đáng yêu a, khiến hần càng ngày càng yêu, không thể nào rời khỏi nàng ấy dù chỉ nửa bước, thậm chí là nửa khắc cũng không. Hần muốn thời thời khắc khắc, đều được ở bên nàng, cả đời nàng không rời, không khí’.

“ Đây là đâu a ??? ” Uyển Vân mở to đôi mắt, nhìn cảnh tượng xung quanh hỏi.

Hiện giờ nàng đang nằm trong một căn phòng xa lạ, tuy nhiên nơi này lại không hề thua gì vương phủ, cách bài trí cũng rất trang nhã, nhìn không hề giống phòng trọ khách sạn chút nào.

“ Ngoan, ăn một chút, lát nữa ta sẽ giải thích cho nàng ” Hiên Viên Vũ dịu dàng dỗ dành.

Tay lập tức mang mâm thức ăn đem đến bên giường, phục vụ từng món cho Uyển Vân. Có người phục vụ thì còn gì bằng, nên Uyển Vân cũng phối hợp, tựa người vào lòng Hiên Viên Vũ, hưởng thụ sự chăm sóc của ai kia.

Bữa ăn trải qua trong không khí vô cùng ngọt ngào, sau đó Hiên Viên Vũ sai người mang nước vào, để Uyển Vân có thể tắm rửa thay y phục, còn Hiên Viên Vũ thì ra ngoài sắp xếp mọi chuyện.

Sau khi đã thay ra y phục mới, Uyển Vân xoay người ra ngoài, đã thấy Hiên Viên Vũ ngồi chờ đó từ lúc nào, nên mỉm cười vào vấn đề chính.

“ Có chuyện gì thế ??? ”.

“ Ta đưa nàng đến một nơi ” Hiên Viên Vũ tiến đến, nắm tay Uyển Vân sau, đó kéo nàng ra ngoài.

Uyển Vân không hề phản kháng, đi theo Hiên Viên Vũ. Hai người vượt qua hoa viên, đi theo hành lang dài, dọc theo đường đi, mọi người nhìn thấy hai người, ai cũng cúi đầu thi lễ.

Uyển Vân dù tò mò, nhưng vẫn không hỏi, vì nàng biết, Hiên Viên Vũ một lát nữa sẽ vì nàng giải thích tất cả.

Tiến đến giả sơn, Hiên Viên Vũ đưa Uyển Vân vào bên trong, chạm đến một góc đá, phía trước mặt hai người lập tức xuất hiện một lối đi ngầm. Hiên Viên Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Uyển Vân tiến vào trong.

Hai người lại trải qua thêm một hành lang dài khác, tuy nhiên lần này lại cẩn thận hơn rất nhiều, vì khắp nơi bên trong này, đều là cạm bẫy chết người, chỉ cần chệch một bước, là mất mạng như ngay lập tức.

Khi đến tận cùng hành lang, trước mặt hai người xuất hiện một cánh cửa, Hiên Viên Vũ dẫn đầu đi vào, Uyển Vân thì theo sau.

Hai người vừa vào trong, Uyển Vân đã nhìn thấy bên trong hiện giờ không chỉ có hai người họ, mà còn vài người khác nữa, hai bên hai người hiện giờ đứng mười hắc y nhân.

Ai trên người cũng toát ra một cỗ lãnh khí, khiến người run sợ, tuy nhiên có một điểm chung là cả mười người này đều là mỹ nam tử, đủ để bất kỳ nữ nhân nào thất hồn lạc phách.

Uyển Vân nhìn họ mà không khỏi tò mò, ‘Hiên Viên Vũ tìm đây ra nhiều mỹ nam như thế a ??? Nhưng mà nàng có thể khẳng định một điều, những người này thân thủ không hề thua kém mấy hộ pháp của Huyền cung’.

“ Vân nhi đến ” đang lúc Uyển Vân còn đang thất thần, thì đã bị Hiên Viên Vũ kéo đến ngồi trên đùi mình, lúc này Uyển Vân mới phát hiện thì ra hai người hiện giờ đã ngồi trên chủ tọa từ bao giờ.

“ Tham kiến Lâu chủ, phu nhân.” bên dưới mười hắc y ngay lập tức quỳ xuống hành lễ.

“ đứng lên đi ” Hiên Viên Vũ nhàn nhạt lên tiếng.

“ Lâu chủ ??? ” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ như hỏi.

“ Vân nhi, ta là Dạ Ảnh Lâu Lâu chủ ” Hiên Viên Vũ bình tĩnh nhìn Uyển Vân giải thích.

“ Dạ Ảnh Lâu, tổ chức sát thủ, cùng thu thập tình báo lớn nhất giang hồ ” Uyển Vân trừng mắt nhìn Hiên Viên Vũ nói rõ.

“ Ân ” Hiên Viên Vũ nhìn nàng gật đầu khẳng định, trong mắt không khỏi có chút chột dạ, đáng lý ra y nên nói sớm hơn về chuyện này, nhưng mà do y không có thời gian thôi mà.

42. Chương 42: Giang Thiên Hành.

“Hiên Viên Vũ, người còn giấu ta chuyện gì nữa sao ??? ” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ, nghiêm túc hỏi.

‘ Hiên Viên Vũ, tốt nhất người nên biết điều, nói hết một lần, nếu người còn dám giấu ta, ta không dám đảm bảo, ta sẽ ‘ hành hạ ’ người ra sao đâu ??? ’.

“ Ân, hết rồi. ta có thể đảm bảo ” Hiên Viên Vũ gật đầu khẳng định lại lần nữa.

Bên dưới bọn thuộc hạ nhìn thấy chủ tử nhà mình như thế, không khỏi một trận ngạc nhiên. Bọn họ đi theo Hiên Viên Vũ bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ thấy y đối với nữ nhân nào ôn nhu nhu thế, chứ đừng nói là làm nũng, ‘ xem ra vị phu nhân này chính là một ngoại lệ duy nhất a ’. Mấy người trong đầu đều cùng lúc xuất hiện một ý nghĩ như thế.

“ Ân, xem như người biết điều ” Uyển Vân hài lòng cười vui vẻ.

“ Bất quá, bọn họ thân thủ cũng không sai, so với mấy hộ pháp của Huyền cung, tuyệt không thua kém ” sau đó xoay người đánh giá mấy hắc y bên dưới.

Mấy hắc y nghe xong lời nàng, không khỏi khó hiểu, ‘ vị phu nhân này thì có quan hệ gì đến Huyền cung cơ chứ ???’.

“ Phu nhân là Huyền cung cung chủ ” nhận thấy nét nghi hoặc trên mặt thuộc hạ mình, Hiên Viên Vũ lên tiếng vì họ giải đáp.

Mấy hắc y nghe xong lời này, không khỏi ngẩn đầu nhìn Uyển Vân. ‘ Nữ tử này chính là Huyền cung cung chủ trong truyền thuyết sao ??? Thật là khó tin mà, bất quá nếu vương gia đã nói thế, thì họ tin vậy ’.

“ Khi nào thì huynh bắt đầu trở thành Dạ Ảnh Lâu, Lâu chủ ??? ” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ tò mò hỏi, nam nhân này có thể dưới mắt người trong thiên hạ, thành lập nên Dạ Ảnh lâu hùng mạnh như vậy, quả thật là khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên mà.

“ Năm năm trước ta đã bắt đầu gây dựng Dạ Ảnh Lâu. Năm nay, nhờ sự giúp đỡ của thuộc hạ thân tín, ta mới có thể phát triển Dạ Ảnh Lâu có ngày hôm nay ” Hiên Viên Vũ nói đến đây không khỏi nhìn về mấy hắc y bên dưới, y sẽ không quên, chính những người này đã giúp y xây dựng nên thế lực hùng mạnh như vậy, và cũng chính những người này đã nhiều lần cứu mạng của y, vì y vào sinh ra tử.

‘ Chỉ cần các người vĩnh viễn không phản bội ta, thì ta vẫn có thể như cũ, trọng dụng các người, để các người hưởng vinh hoa phú quý, đảm bảo cho người nhà các người an nhàn suốt đời ’.

Nhận thấy ánh mắt của Hiên Viên Vũ, mấy hắc y đều ngẩn đầu nhìn thẳng vào y, trong lòng họ vương gia chính là thần của họ, là người mà họ tin tưởng tôn trọng nhất, vì người này, họ có thể bất chấp tất cả thậm chí hy sinh tính mạng của mình cũng không hối tiếc.

Nhận thấy được ánh mắt của chủ tử bọn họ, Uyển Vân không khỏi mỉm cười. ‘ Có thể có được tình cảm như thế, ân ý như thế, điều này chứng tỏ giữa họ nhất định đã trải qua sinh tử cùng nhau, giữa bọn họ hiện giờ đã hình thành nên một sự hiểu ý, cùng tin tưởng, mà người ngoài không thể nào hiểu được ’.

Nghĩ đến đây, Uyển Vân không khỏi vì Hiên Viên Vũ vui mừng, có được thuộc hạ trung tâm như thế, Hiên Viên Vũ quả thật rất tài giỏi, cũng rất bản lĩnh, và cũng rất may mắn a.

“ Gần đây trong giang hồ có chuyện gì sao ??? ” Hiên Viên Vũ ôm lấy Uyển vân nhẹ giọng hỏi.

“ Bẩm Lâu chủ, một tháng sau sẽ diễn ra Đại hội võ lâm, nghe nói lần này không chỉ có người của chính đạo tham gia, mà ngay cả người của ma giáo cũng được mời ” một hắc y cung kính đứng ra bẩm báo.

“ Ân. Còn gì nữa sao ??? ” Hiên Viên Vũ gật đầu tiếp nhận, hỏi tiếp.

“ Gần đây trên giang hồ xuất hiện một nam tử rất kỳ lạ, người này dù chỉ mới hơn hai mươi, nhưng mà cả đầu tóc đều bạc trắng, chẳng khác nào người đã ngoài tám mươi. Người này võ công cao cường, xuất thần nhập hóa, nhưng hành sự lại rất cổ quái, lúc chính, lúc tà, nhưng bất luận là ma giáo hay chính đạo, y đều không giúp, tạm thời vẫn chưa điều tra được y là ai ” một hắc y khác đem sự tình mà mình điều tra ra bẩm báo.

“ Là đại ca ” hắc y vừa dứt lời, Uyển Vân đã giật mình kinh hô.

“ Nàng nói, người đó chính là đại ca của nàng sao ??? ” Hiên Viên Vũ lúc này nhớ đến Uyển vân trước đây quả thật từng nhắc đến người này.

“ Ân. Đại ca chấp nhận lần nữa bước chân vào giang hồ, điều này xem ra huynh ấy đã buông bỏ xuống được quá khứ rồi, thật tốt quá ” Uyển Vân nghĩ vậy, không khỏi vui vẻ mỉm cười.

“ Phu nhân, bên cạnh công tử ấy còn đi theo một vị cô nương. Hơn nữa vị công tử ấy dường như rất quan tâm đến cô nương ấy. Lần trước cô nương này bị giang hồ Song Ưng bắt đi, vị công tử này vì cứu cô nương ấy, đã trực tiếp ra tay lấy mạng của Song Ưng, vì vậy đã đắc tội với Giang Nam Ngũ Quái ” một hắc y khác đứng ra bổ sung thêm tin tức.

Giang hồ Song Ưng vốn là hai trong số Giang Nam Ngũ Quái, mà ở Giang Nam, quả thật những người này cũng có thể lực nhất định, không thể xem thường. Cho nên cũng rất ít ai trên đất Gian Nam mà dám đắc tội với họ.

“ Vân nhi, đại ca nàng rốt cuộc là ai vậy ” Hiên Viên Vũ nghĩ một lúc, không khỏi tò mò hỏi.

“ Giang Thiên Hành ” Uyển Vân cúi đầu nhẹ giọng khẽ nhắc đến cái tên này.

Mọi người nghe được lời nàng, không khỏi một trận đứng hình, ngay cả Hiên Viên Vũ cũng không tránh khỏi ngạc nhiên.

Giang Thiên Hành, thiên hạ đệ nhất sát thủ, ba năm trước nổi danh khắp thiên hạ, nhất chiêu đoạt mệnh, xưa nay chưa từng thất thủ, nhưng mà sau đó, lại phải lòng đại tiểu thư của Trần Viễn tiêu cục, bị cha nàng ta phản đối, hai người vị thế bỏ trốn.

Không ngờ vì thế mà tiêu đầu của Trần Viễn tiêu cục cùng vị hôn phu của vị đại tiểu thư kia lại cấu kết nhau, dùng tính mạng của mẫu thân nàng ta uy hiếp, buộc nàng ta hạ độc Giang Thiên Hành.

Một bên là người yêu, một bên là mẫu thân, vị đại tiểu thư kia rốt cuộc lựa chọn tự sát để bảo toàn cả hai bên. Giang Thiên Hành vì quá đau lòng, sau một đêm tóc đều bạc trắng, sau đó đã huyết tẩy cả Trần Viễn tiêu cục cùng gia đình hôn phu của vị tiểu thư kia, rồi biến mất khỏi giang hồ.

Tuy nhiên cái tên này cho đến bây giờ vẫn khiến cho người trên giang hồ nghe đến đều phải sợ hãi. .

“ Vân nhi, có khi nào vị công nương đi cùng đại ca lại chính là nguyên nhân khiến cho huynh ấy phản chấn trở lại không ??? ” Hiên Viên Vũ suy nghĩ một hồi nhìn Uyển vân hỏi lại,

“ Ý huynh là... đại ca lại lần nữa động chân tình ” Uyển Vân đối với việc này có chút khó tin, dù sao tình cảm của đại ca đối với đại tiểu thư xưa nay luôn sâu đậm, có khả năng này sao ???.

“ Ân, ta nghĩ vậy ” Hiên Viên Vũ gật đầu khẳng định suy nghĩ của mình.

“ Ta cũng không rõ nữa ” chuyện này quả thật làm Uyển Vân có chút mơ hồ.

“ Thế thì điều tra chẳng phải sẽ biết rõ sao ??? ” Hiên Viên Vũ nói đến đây, nhìn về mấy hắc y bên dưới. Mấy hắc y hiểu ý, xoay người rời đi.

Uyển Vân cúi đầu, trong mắt chợt lóe một tia khó hiểu, lại ản ản vui mừng. ‘ Nếu đại ca thật sự có thể làm lại từ đầu, thì thật là chuyện tốt quá rồi ’.

43. Chương 43: Gặp Lại.

Sáng sớm, trên sơn đạo, một chiếc xe ngựa thông thả hướng theo Thành Tung Châu, nơi diễn ra đại hội võ lâm mà thẳng tiến.

Bên trong xe, Hiên Viên Vũ lúc này đang ôm lấy Uyển Vân, thay nàng điều chỉnh tư thế, để nàng có thể ngủ ngon hơn. Cả tối hôm qua, Uyển Vân đều vì suy nghĩ chuyện của Giang Thiên Hành mà trằn trọc khó ngủ, khiến cho Hiên Viên Vũ nhìn thấy mà đau lòng không thôi.

Giờ đây lại nhìn nàng rốt cuộc cũng chịu nhắm mắt, thì hỏi sao y không canh giữ cẩn thận, để tránh quấy rầy giấc ngủ của nàng được cơ chứ ???.

Lúc này, tại một nơi khác của sơn đạo, một nam một nữ đang dừng chân bên suối, dùng bình hứng đầy nước để tiếp tục một ngày hành trình của họ.

Nữ tử thân vận lục y, dung mạo dù không xinh đẹp, nhưng cũng có thể xem như thanh tú, điều đáng chú ý là nữ tử này có một đôi mắt rất to, đen lay láy, khiến người nhìn vào đều không khỏi yêu thích.

Nam tử thì đậm mạc, tuyết luân như trích tiên hạ phàm, một thân bạch y tung bay theo gió. Tuy nhiên có một vấn đề chính là dù nhìn bề ngoài chỉ mới hơn hai mươi, nhưng tóc của nam tử này đều đã bạc trắng xóa, khiến người nhìn vào đều không khỏi khó hiểu.

“ Thiên Hành, chúng ta lên đường thôi ” lục y nữ tử mỉm cười, nhìn về phía bạch y nam tử lên tiếng.

“ Ân ” bạch y nam tử thản nhiên gật đầu đứng dậy. Sau đó cả hai nhanh chóng bước vào sơn đạo, tiếp tục hành trình.

.....

Trưa, mặt trời lên cao, ánh nắng chói chang, thời tiết hôm nay vô cùng trong lành, rất thích hợp cho việc du ngoạn, tuy nhiên mọi người tiến đến Thanh Thạch trấn này, ai cũng mang tâm trạng phòng bị cùng lo sợ.

Nguyên nhân ư ???.

Vì Thanh Thạch trấn chính là lộ tuyến muốn đến Tung Châu thì phải đi qua nên không ít cao thủ võ lâm đều có mặt tại đây giờ phút này. Khiến người trong trấn, ai cũng lo sợ, rằng mình sẽ làm chuyện gì đó mà chuốc họa vào thân.

Người trong võ lâm lúc này, thì tâm trạng lại cũng không thua kém, vì tụ hội võ lâm cũng là thời cơ để mọi người kết bằng hữu, thanh toán nợ nần, đặc biệt lần này có cả ma giáo tham dự, nên tinh thần của mọi người đều đạt đến cảnh giới cao độ.

“ Thiên Hành, chúng ta đến Thanh Thạch trấn rồi, hay là đi tìm một quán trọ nghỉ ngơi qua đêm nha ??? ” lục y nữ tử, nhìn bạch y nam tử, sau đó lại nhìn đền thị trấn trước mặt nêu ý kiến.

“ Hảo ” bạch y nam tử gật đầu nhẹ, thanh âm vô ba lên tiếng đáp.

Hai người vừa bước vào quán trọ thì đã có người nhận ra thân phận của Giang Thiên Hành, nên bắt đầu cảnh giới đứng lên, bên cạnh cũng có người nhận ra lục y nữ tử, nên cũng trực tiếp tránh xa.

Trong suy nghĩ giờ đây của mọi người. ‘ Hai kẻ này, một là Thiên Hạ Đệ Nhất Sát Thủ, một là Thiên Hạ Đệ Nhất Độc Y, cả hai tính tình đều quái gở như nhau, ra tay đều tàn nhận độc ác, giờ lại còn đi chung, quả thật rất xứng đôi nha ’.

Đang lúc Giang Thiên Hành còn đang chờ đợi tiểu nhị chuẩn bị phòng cùng thức ăn, thì bên ngoài lại có thêm mấy vị khách nữa tiến vào. Dẫn đầu là một thanh y nam tử, cùng một phấn y nữ tử, bên cạnh còn đi theo mấy hắc y nhân, vừa nhìn đã biết những người này đều không đơn giản.

“ Đại ca ” phấn y nữ tử vừa nhìn thấy Giang Thiên Hành thì ngay lập tức vui mừng hô.

Giang Thiên Hành xoay người nhìn lại, khi nhìn đến phần y nữ tử, thì trên gương mặt băng sương ngàn năm, không khỏi để lộ một nụ cười ôn nhu hiếm hoi, khiến cho lục y nữ tử, cùng người của võ lâm trong quán đều trợn mắt há hốc mồm.

“ Vân nhi ” Giang Thiên Hành nhìn phần y nữ tử khẽ gọi, sau đó lực chú ý lại chuyển sang thanh y nam tử bên cạnh nàng.

“ Người này chắc là tướng công của muội rồi ??? ”. Giang Thiên Hành nhìn thanh y nam tử nhẹ điểm đầu, xem như chào hỏi.

“ Ân, đúng vậy. Đại ca, người này là ??? ” phần y nữ tử nhìn đến lục y nữ tử bên cạnh Giang Thiên Hành thì không khỏi thắc mắc, dù nàng biết trước bên người đại ca gần đây xuất hiện thêm một nữ nhân, nhưng khi chứng kiến tận mắt, vẫn không khỏi khiến cho nàng sửng sốt một phen.

“ Thiên Hạ Đệ Nhất Độc Y, Lục Thanh Tuyền ” Giang Thiên Hành nhìn lục y nữ tử, rồi quay đầu đối với phần y nữ tử giải thích.

“ Thanh Tuyền, người này là sư muội, cũng là muội muội của ta, Nhan Uyển Vân ” Giang Thiên Hành đối với lục y nữ tử, giới thiệu thân phận của phần y nữ tử.

“ Thiên Vân quận chúa, Nguyên Niên đệ nhất tài nữ. Nói vậy người bên cạnh đây chính là Tứ vương gia Hiên Viên Vũ rồi ” Lục Thanh Tuyền nhìn Uyển Vân, rồi lại nhìn Hiên Viên Vũ cười nói.

Đối với tài nghệ của hai người này, cùng nhân duyên của họ, sớm đã lan truyền khắp Tứ quốc từ lâu, bất quá hôm nay được gặp mặt, quả thật làm Lục Thanh Tuyền cũng phải công nhận. ‘ Hai người này cùng một chỗ rất đẹp đôi ’.

“ Người này chắc hẳn là đại tẩu tương lai rồi ” Uyển Vân cũng đối với Lục Thanh Tuyền ‘ lễ phép ’ chào hỏi lại.

Nhưng này vừa dứt lời, đã dẫn đến Lục Thanh Tuyền sắc mặt lập tức hồng một mảnh, gương mặt cúi đầu không dám nói. Còn Giang Thiên Hành thì lại xoay người sang một bên, nhưng có thể thấy rõ, y cũng đang có chút ngại đối mặt với Uyển Vân.

“ Đến, đại tẩu, muội thật sự rất tò mò quá trình hai người gặp nhau nha, kể uội nghe đi ” không đợi Lục Thanh Tuyền phản bác, Uyển Vân đã lôi nàng ta tiến về phía căn phòng mà tiểu nhị vừa thu dọn xong cho họ.

Phía sau bỏ lại hai nam nhân nhìn nhau lắc đầu cười khổ, không biết nói gì hơn. Giang Thiên Hành nhìn Hiên Viên Vũ, quảng cho y một ánh mắt đồng tình. ‘ Sau này xem ra đệ phức tạp dài dài rồi ’.

Hiên Viên Vũ cười nhìn Giang Thiên Hành như đáp. ‘ Đệ đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ ngày đầu tiên nhận định nàng ấy rồi ’.

Bất quá dù trao đổi ánh mắt như thế, gần như không hề để tâm đến bên ngoài. Tuy nhiên đối với ánh mắt đang chăm chú nhìn mình như con mèo trong góc kia, thì hai người vẫn có thể cảm nhận được, chẳng qua là họ không muốn vạch trần mà thôi, vì họ biết, nếu họ vạch trần, chắc chắn sẽ bị hai tiểu nữ nhân kia trách một phen, vì không để lại cho hai người họ ngoạn.

Cho nên, vì thảo niệm vui cho giai nhân trong lòng, họ đành nhẫn nhịn một chút vậy, xem như là mượn những tên không biết sống chết kia, làm quà mà mua lấy nụ cười của hồng nhan đi.

44. Chương 44: Tập Kích Lúc Đêm Khuya.

Đêm, yên tĩnh không tiếng động.

Uyển Vân giờ đây nằm trong lòng Hiên Viên Vũ, nơi mà nàng gần đây hầu như đã quá quen thuộc, gần như không có nó, hay thiếu đi hơi thở ấm áp từ chủ nhân của nó, thì nàng sẽ không được ngủ ngon giấc. Nhưng

giây phút này, thì nàng lại hoàn toàn không hề chớp mắt được, chỉ vì sau khi trò chuyện cùng Lục Thanh Tuyền, rốt cuộc nàng cũng đã có thể trút được gánh nặng về chuyện của ca ca suốt hai năm nay. Thử hỏi vui mừng như thế, nàng làm sao có thể ngủ cho được a ???.

Thì ra nửa năm trước, Lục Thanh Tuyền bị kẻ thù truy giết, tình cờ chạy đến mộ của đại tẩu, sau đó được đại ca ra tay cứu giúp, kết quả hai người lúc đầu từ một đôi oan gia, chung sống lâu dần nảy sinh tình cảm.

Lúc đầu đại ca còn vị đại tẩu mà e ngại, bất quá Lục Thanh Tuyền cũng không phải hạng nữ nhân dễ từ bỏ, nàng ta đã dùng ba tháng thời gian, rốt cuộc cũng thuyết phục được đại ca bước ra khỏi quá khứ, làm lại từ đầu.

Lục Thanh Tuyền nói rất đúng, đại ca cứ ẩn mình trong nỗi khổ thương nhớ thê tử như thế, cũng là một nguyên nhân khiến cho đại tẩu không thể an tâm rời đi. Chi bằng hãy để đại ca thoát ra khỏi nó, tự mình tìm lại hạnh phúc, đại tẩu trên trời linh thiêng, chắc hẳn cũng sẽ hy vọng như thế a ???!

“ Sao thế ??? ” đang lúc Uyển Vân còn chìm trong suy nghĩ của mình, thì bên cạnh, một giọng nam trầm ấm vang lên đánh vỡ yên tĩnh.

“ Không có gì, tại muội đột nhiên nghĩ đến chuyện của đại ca thôi, hiện giờ xem ra đại ca đã có thể hạnh phúc được rồi, nếu mấy lão bất tử trên Thánh Linh sơn Thánh Địa mà biết, chắc hẳn sẽ rất vui ” Uyển Vân mỉm cười đáp lời.

“ Mấy lão bất tử ??? ” Hiên Viên Vũ nhún mày nghi vấn.

“ Thế gian đều cho rằng Huyền cung lợi hại nhất là Cung chủ cùng các vị hộ pháp và đường chủ, chỉ cần tiêu diệt bọn ta, thì sẽ có thể tiêu diệt Huyền cung. Nhưng họ lại không biết, thực lực thực sự của Huyền cung chính là nằm trên Thánh Linh sơn Thánh Địa kia, nơi đó chính là nơi bế quan của tam vị Cung chủ đời trước của Huyền cung. Người đời đều cho rằng họ đã chết, nhưng thật chất không phải thế a. Hơn nữa ngoài trừ ba người họ ra, trên đó còn là nơi ẩn cư của rất nhiều thế ngoại cao nhân khác, cộng lại cũng gần ngàn người, và tất cả họ đều được xem như đã chết, nhưng mà người đời lại không biết, họ không những không chết, mà còn hợp sức sáng lập Huyền cung, để làm nơi cho hậu nhân của họ dung thân ” Uyển Vân nhìn Hiên Viên Vũ từ tốn giải thích.

Nhưng những lời của nàng, lại như oanh tạc trong đầu Hiên Viên Vũ, y thật sự không thể nào ngờ rằng, thì ra sau lưng Huyền cung lại còn có một bí mật kinh thiên động địa đến vậy a.

“ Cho nên, huynh tuyệt đối không được ức hiếp muội nha, nếu không huynh chết chắc ” đang lúc Hiên Viên Vũ còn đang thất thần, thì Uyển Vân lại lên tiếng reu ghẹo.

“ Tuyệt không thể nào có chuyện đó ” Hiên Viên Vũ đây là khẳng định, cũng là tự hứa với bản thân. Bất luận vì công, vì tư, y cũng tuyệt sẽ không bao giờ khiến cho Vân nhi của y đau lòng.

“ Vũ ” Uyển Vân nghe xong lời này, ánh mắt tràn ngập thâm tình liền chăm chú nhìn kỹ Hiên Viên Vũ, như thể sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào trên mặt y vậy.

“ Vân nhi ” Hiên Viên Vũ ôm lấy thân mình nhỏ nhắn củ Uyển Vân, sau đó nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Hai người cứ như thế trầm luân và thề giới riêng, truyền thụ hơi ấm cho nhau, nhưng đang lúc bầu không khí lãng mạn như thế, thì lại bị mấy tên không biết sống chết ngăn cản.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân nhìn nhau, nhưng vẫn giả vờ tiếp tục xem như không hề hay biết. Trong chốc lát bên ngoài cửa, năm hắc y nhân xông vào, không nói hai lời, liền cầm kiếm nhắm ngay Hiên Viên Vũ và Uyển Vân đâm tới.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân liền trở mình, né tránh kiếm, sau đó bắt đầu phản công, chẳng mấy chốc trong phòng đã tràn ngập tiếng va chạm đánh nhau. Trong lúc đang giao đấu, Hiên Viên Vũ thậm chí còn ra thấy bên phòng thuộc hạ của y cùng Giang Thiên Hành cũng có tiếng va chạm của binh khí, nhưng những phòng khác thì im lặng vô cùng, xem ra chỉ có họ bị tập kích a.

Dù hắc y nhân võ công cao cường, nhưng so với Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân thì lại thua xa, chẳng mấy chốc đã rơi vào thế hạ phong, nhưng mấy hắc y lại trong chốc lát dùng độc được giấu trong xương ngón tay

bể gãy, được lực nhanh chóng chạy toàn thân, độc phát thân vong.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân thấy thế, nhanh chóng ra ngoài xem tình hình. Phòng của thuộc hạ Hiên Viên Vũ cũng tương tự tình trạng như thế, nhưng may mắn không ai bị thương, còn Giang Thiên Hành cùng Lục Thanh Tuyền thì hiện giờ vẫn còn cùng hắc y nhân giao đấu.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân nhìn tình hình thì cũng đã đoán ra được, những người này chính là vì Lục Thanh Tuyền mà đến, họ chỉ là bị liên lụy mà thôi.

Và mấy hắc y này không ai khác, chính là mấy người ngồi trong góc, nhìn lên bọn họ lúc ban ngày, bắt quá lúc đó họ vẫn không hề biết rằng, thì ra bọn người này lại nhằm vào Lục Thanh Tuyền mà đến.

Nhìn Giang Thiên Hành cùng Lục Thanh Tuyền cùng kề vai sát chiến, phối hợp ăn ý đánh bại từng hắc y một, Uyển Vân không khỏi mỉm cười, ‘ hai người này quả là rất xứng đôi a ’.

Võ công của Giang Thiên Hành cùng độc công của Lục Thanh Tuyền đều thuộc hàng cao thủ trên giang hồ, nên chẳng mấy chốc, những hắc y kia đều bị đánh bại, và cũng giống như những hắc y đã chết trước, những hắc y này cũng bể gãy ngón tay, để dùng độc tự tử.

Lục Thanh Tuyền nhìn đến mấy hắc y hành động như thế, sắc mặt không khỏi âm trầm xuống, bắt quá nếu nàng đã không muốn nói, thì họ cũng sẽ không ép buộc.

Một đêm dù không yên tĩnh, nhưng nói chung là vẫn có thể miễn cưỡng trôi qua. Sáng sớm bầu không khí trong lành, ánh nắng chói chang, đoàn người lại tiếp tục theo hướng đại hội võ lâm mà đến.

Bắt quá trên đường, Lục Thanh Tuyền vẫn không nói lời nào, mọi người đều nhìn ra nàng có tâm sự, nhưng không ai lên tiếng hỏi, vì họ biết nàng đang cần thời gian. Giang Thiên Hành nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Lục Thanh Tuyền, không tiếng động an ủi, đây là chuyện duy nhất mà y có thể làm cho nàng hiện giờ.

.....

Đại hội võ lâm, ba năm một lần, tổ chức vô cùng hoành tráng, kể cả triều đình và quan viên địa phương đều rất quan tâm đến vấn đề này.

Năm nay nơi diễn ra đại hội lại là Tung Châu, nơi có nhiều danh thắng của thiên hạ, và nơi lần này sẽ diễn ra đấu võ không phải nơi nào xa lạ, chính là Thiên Đình Hồ, cảnh đẹp đệ nhất của Tung Châu.

Dù chưa đến ngày diễn ra đại hội, nhưng cao thủ võ lâm đã tụ tập đầy đủ tại nơi đây, không chỉ người trong chính đạo võ lâm, mà ngay cả người của ma giáo cũng có mặt.

Tuy nhiên vì để giữ gìn trật tự, hay là vì nguyên nhân không rõ khác, mà năm nay người hai phái gặp nhau, lại vô cùng bình tĩnh, im lặng đến dị thường, hoàn toàn không giống thường lệ, gặp là đánh, chuyện này dù làm nhiều người xem bất ngờ, bắt quá lại không ai dám lên tiếng hỏi về vấn đề này cả.

45. Chương 45: Đại Hội Võ Lâm (Thượng).

“ Đại hội võ lâm năm nay xem ra có nhiều náo nhiệt hơn hẳn mọi năm a ” Lục Thanh Tuyền nhìn đến mấy nhân sĩ võ lâm ngồi bên dưới, mà không khỏi cười lạnh.

Hôm nay họ vừa đến nơi thì đã được quan viên địa phương tiếp đón, do Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân thân phận đều đặc thù nên họ không thể nào ở lại phòng trọ mà phải dọn đến phủ nha. Tuy nhiên vì để nắm rõ tình hình, nên cả bốn người quyết định ra ngoài dùng bữa.

Đại hội võ lâm không chỉ là nơi tụ hội của nhân sĩ giang hồ, mà còn là nơi giao đấu một mặt khác của Tứ quốc. Tứ quốc ba năm một lần, cũng lợi dụng cơ hội này để tranh tài, đồng thời còn là dò la thực lực của nhau, cho nên đại hội võ lâm ngoài các gọi là nơi giao tranh của người giang hồ, còn có thể xem là chiến trường thứ hai của Tứ quốc.

“ Ân, Tam quốc còn lại cũng đều đã có động tĩnh. Bắt quá Thác Ngân lần này dường như an phận không ít ” Giang Thiên Hành ngược mắt nhìn đến Hiên Viên Vũ nhẹ giọng nói, dường như đây là muốn thông báo cho y biết.

“ Ta đã rõ, mấy ngày trước hoàng huynh cũng đã báo tin, Thiên Kỳ cũng đang trên đường đến đây ” Hiên Viên Vũ gật đầu, tỏ vẻ cảm tạ.

“ Vũ, Lạc Thiên Kỳ bên cạnh còn có ai đi theo sau không ??? ” lúc này, Uyển Vân như nhớ ra gì đó thì mỉm cười nhìn Hiên Viên Vũ hỏi.

“ Ân, có một nữ tử, bắt quá lại che mặt, nên tạm thời vẫn không rõ là ai ” Hiên Viên Vũ dù không hiểu tại sao Uyển Vân lại hỏi thế, nhưng vẫn trả lời.

“ Nga ” Uyển Vân nghe vậy, không khỏi nở một nụ cười đầy toan tính.

Mọi người nhìn thấy thế, không khỏi rùng mình, vì ai cũng biết rõ cá tính của Uyển Vân, mỗi khi nàng cười như thế, báo hiệu rằng sắp có kẻ phiền phức tới nơi rồi đây.

.....

Thấm thoát, đại hội chỉ còn ba ngày nữa là diễn ra. Mấy hôm nay ngoại trừ một số ban phái nhỏ, có chút mâu thuẫn ra, ngoài ra cũng không hề có chuyện gì lớn, đáng để mọi người chú ý, nên tạm thời các thế lực lớn đều án binh bất động.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, đám người của Uyển Vân đang dùng bữa tại tửu lâu, đồng thời quan sát tình hình đại hội vô lâm thì một nam một nữ từ ngoài cửa tửu lâu bước vào.

Nam tử một thanh lam y phiêu dật, dáng người lại cao to lại toát ra khí chất cao nhã, nhìn thế nào cũng là con nhà thư hương hơn là một vị võ tướng. Nữ tử một thân hoàng y thanh thoát trong làn gió nhẹ, dưới sa mạn ẩn ẩn ý cười, bám theo nam tử.

Không cần nhiều lời Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ liền nhận ra người mới tới là ai. Nam tử không ai khác chính là đại tướng quân uy chấn một phương Lạc Thiên Kỳ và nữ tử kia chính là Thác Ngân nhị công chúa Thượng Quan Ngọc.

Chắc hẳn đối người khác mà nói sẽ không hiểu tại sao công chúa nước láng giềng lại đi chung với đại tướng quân của chúng ta nhưng Uyển Vân thì hiểu rất rõ. Trong lần đi sứ lần trước, khi Thác Ngân thua trận trước Nguyên Niên quốc, nhị công chúa Thượng Quan Ngọc không tùy đoàn sứ giả về nước mà là bám lấy Lạc Thiên Kỳ.

Người sáng mắt đều nhận thấy được vị nhị công chúa này là động tâm với vị tướng quân tài ba của Nguyên Niên quốc kia. Chẳng qua là vẫn mạnh miệng, nói rằng do không phục khi thua trận, muốn đi theo để tìm cơ hội quyết đấu mà thôi.

Nếu cuộc hôn nhân này mà thành thì chính là một chuyện cực kỳ tốt nha. Giao hảo của hai nước sẽ càng thêm bền chắc. Nên đối với việc này Hiên Viên Trạch lại vô cùng ủng hộ, thậm chí còn âm thầm thúc đẩy quan hệ cả hai, nếu không hai người họ đã không có ngày hôm nay.

“ Vương gia, vương phi, hai người đã ở ???” Lạc Thiên Kỳ cũng đã nhìn thấy đoàn người của Uyển Vân, tiến tới chào hỏi.

“ Thiên Kỳ ngươi cũng đã tới, người một nhà cả, không cần quá câu nệ, ngồi đây.” Hiên Viên Vũ luôn quý trọng người huynh đệ này của mình, thấy y cuối cùng cũng tìm được tri kỷ, thì trong lòng cũng thay y vui mừng.

“ Ai da, ta thấy ai đây ta ??? Không phải là nhị công chúa của Thác Ngân sao???” đúng lúc này, Uyển Vân lên tiếng nửa đùa nửa , nở nụ cười hỏi nhưng nụ cười của nàng khiến cho toàn bộ người trên bàn cảm giác có người sắp gặp họa.

“ Thiên Vân quận chúa, à không, vương phi, đã lâu không gặp.” Thượng Quan Ngọc gặp ai kia lên tiếng trêu ghẹo nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh chào hỏi lại.

“ Chắc, đi theo tên đầu gổ này riết rồi ăn nói cũng khách sáo quá đi.” Uyển Vân vẫn không buông tha cho ‘đồng chí’ của mình tiếp tục trêu đùa nàng.

Lạc Thiên Kỳ nghe Uyển Vân nói thế nét mặt có phần không tự nhiên, Hiên Viên Vũ thì vẻ mặt ghen ý cười, hẳn biết huynh đệ này của hắn làm người có chút cứng nhắc, nhưng Vân nhi cũng không cần thẳng thắn vậy chứ ???.

“ Uyển Vân, lâu ngày không gặp, có cần chọc nhau vậy không ???” Thượng Quan Ngọc bắt đầu đáp trả lại Uyển Vân.

“ Có phu quân rồi con người cũng trở nên khác hơn nha.” Thượng Quan Ngọc nhìn Hiên Viên Vũ sau đó lại nhìn đến Uyển Vân điềm đạm đáp trả.

“ Nha, điều đó đương nhiên a. Người không nghe nói ??? Nữ tử sau khi thành thân, đều là như bước sang một cuộc đời mới sao ??? Đương nhiên là sẽ có thay đổi rồi. Yên tâm, khi người thành thân thì cũng vậy thôi, không cần phải vội, nhanh thôi ” Uyển Vân mỉm cười, nhìn Thượng Quan Ngọc nháy mắt, lại vô tình nhìn sang Lạc Thiên Kỳ, giọng điệu hàm ý vô cùng rõ ràng.

“ Nói bậy ” Thượng Quan Ngọc nghe xong, không khỏi ngượng ngùng, cúi đầu.

Hiên giờ mặt nàng đã đỏ cả lên rồi. Nhưng đồng thời trong lòng nàng cũng cảm khái. ‘ Nàng xem ra không là đối thủ của Uyển Vân rồi a. Lần này đấu khẩu cũng là nàng thua hết, lần này cứ tưởng sẽ lấy lại được uy phong, nào ngờ lại... Hazz, xem ra Uyển Vân quả là ‘khắc tinh’ của nàng rồi đây ’.

Mọi người xung quanh nhìn biểu hiện của Thượng Quan Ngọc như thế, lại nhìn đến Lạc Thiên Kỳ vẻ mặt cũng tỏ vẻ xấu hổ, không khỏi càng thêm cười to, nhất thời không khí chỗ của họ trở nên náo nhiệt dị thường.

“ Hai vị này chắc là Giang Thiên Hành, cùng Lục Thanh Tuyền rồi ” lúc này Lạc Thiên kỳ bắt đầu chuyển đề tài, nhìn đến một cặp kim đồng, ngọc nữ khác trong bàn.

“ Ân ” Giang Thiên Hành cùng Lục Thanh Tuyền mỉm cười gật đầu, xem như đáp lễ.

Đối với hành động này, Lạc Thiên Kỳ cũng không mấy để ý. Dù sao y cũng rất rõ, với địa vị của hai người này trong giang hồ, vốn không cần đáp lại y. Gật đầu nhẹ, thì xem như đã là nể tình lắm rồi.

Bất quá khi nghĩ đến Giang Thiên Hành lại là sư huynh của Uyển Vân, thì điều này lại khiến Lạc Thiên Kỳ có phần tò mò. Không biết rốt cuộc là sư phụ thế nào mà có thể dạy dỗ ra đệ tử như thế.

Nhưng lại nhớ đến lời của Hiên Viên Trạch, cùng vẻ mặt tin tưởng của Hiên Viên Vũ, thì Lạc Thiên Kỳ lại quyết định từ bỏ việc thăm dò, vì y tin tưởng, Hiên Viên Vũ cùng Hiên Viên Trạch tuyệt sẽ không nhìn sai.

Nên y quyết định không hề quan tâm đến chuyện này nữa. Mà lại đem tâm ý, đặt lên người tiểu nữ nhân bên cạnh. Hiện giờ là gì có chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn a. Cả hai huynh đệ nhà Hiên Viên đều đã tìm được ình hồng nhan tri kỷ. Thì y cũng nhất định phải nhanh tay, không thể nào chịu thua họ mới được.

46. Chương 46: Đại Hội Võ Lâm (trung)

Cuối cùng thì ngày đại hội võ lâm cũng đã đến, võ lâm đại hội lần này diễn ra tại Vô Hà Sơn Trang, thiên hạ đệ nhất trang, đồng thời trang chủ của Vô Hà Sơn Trang cũng chính là đương kim minh chủ hiện giờ.

Sáng sớm, các nhân sĩ võ lâm đã tụ tập tề đủ tại Vô Hà Sơn Trang, đương nhiên đoàn người của Uyển Vân cùng với đại diện của tam quốc khác cũng đã tới đủ, bởi vì quan hệ đặc thù nên đoàn người của Uyển Vân cùng với tam quốc khác được xếp ngồi trên hàng ghế khách quý, cùng ngồi với họ chính là các chương môn đức cao vọng trọng trong giang hồ, bọn họ có nhiệm vụ giám sát và làm trọng tài trong ngày đại hội hôm nay.

Các môn phái còn lại thì tụ tập đứng bên dưới, vây quanh võ đài, nơi sẽ diễn ra các trận đối chiến giữa các môn phái. Người của ma giáo lần này cũng đến, nhưng sự xuất hiện của họ không được người trong võ lâm hoan nghênh. Cả hai đang đứng trong tư thế sẵn sàng khai chiến với nhau. Lúc này, trang chủ Vô Hà sơn trang và cũng là đương nhiên võ lâm minh chủ, Hà Thanh Sơn đứng ra xóa tan bầu không khí vô cùng căng thẳng kia.

“ Các vị võ lâm bằng hữu, hoan nghênh các vị đến dự đại hội võ lâm lần này. Như các vị đã biết, Hà mỗ năm nay đã ngoài thất tuần, cũng đã không được như năm xưa nữa rồi. Thiết nghĩ, đã không còn đủ sức gánh vác chức vụ minh chủ võ lâm nữa, nên lần này triệu tập đại hội võ lâm là hi vọng tìm được một tân nhiệm minh chủ có đủ tài đức thay thế Hà mỗ.” Hà Thanh Sơn nói ra mục đích của lần đại hội lần này.

Lời vừa nói ra đã khiến không khí sôi nổi lên, Hà Thanh Sơn vốn là người đức cao vọng trọng, người trong giang hồ đều là người người nể phục, ngài đã tiếp nhận chức vị minh chủ võ lâm được 30 năm, quần hùng trong thiên hạ không ai không phục, không những thế trong suốt 30 năm ngài lãnh đạo nhân sĩ võ lâm, ma giáo cũng ít làm càn, không gây chiến với võ lâm như xưa, phải nói ngài là một vị minh chủ anh minh nhất trong suốt thế hệ minh chủ. Việc ngài muốn thoái vị tìm người nhân tài khác phải nói là một thiên đại sự.

Những người trong tam quốc cũng bắt đầu rục rịch, nhìn chằm chằm vào chiếc ghế võ lâm minh chủ.

Riêng đám người của Uyển Vân thì vẫn một bộ vân đạm phong khinh, dường như mọi chuyện đều không có gì trọng yếu.

“ Các vị, cũng nhưng thông lệ của mọi đợt tuyển chọn lần trước. ai muốn tham gia ứng tuyển vị trí minh chủ thì mời lên lôi đài ứng chiến, người đả bại mọi địch thủ và có nhân phẩm được mọi người ở đây công nhận thì chính là minh chủ tân nhiệm.” Hà Thanh Sơn nói rõ thể lệ cuộc thi, rồi hô hiệu lệnh bắt đầu.

Người đại diện cho các môn phái từ từ bước lên võ đài, bắt đầu quyết đấu. nhưng lúc này chỉ là những môn phái nhỏ, các đại môn phái vẫn án binh bất động chưa có ai xuất thủ.

Được một lúc lâu thì các đệ tử của các đại môn phái cũng bắt đầu xuất trường. Cuộc chiến giành vị trí minh chủ võ lâm càng lúc càng kịch tính. Các đối thủ đều không ai nhường ai nhưng vẫn giữ được phong độ võ lâm chính phái, người bị đánh rớt xuống lôi đài chỉ đơn giản là bị thương, chưa có ai thương vong.

“ Ta thấy tên Thiếu Hoa phái Thanh Thành có nhiều triển vọng lắm nga.” Uyển Vân một bên quan sát một bên bình luận.

“ Vân nhi...” Hiên Viên Vũ thấy Uyển Vân thương thức nam nhân khác, liền hé ra mặt khó chịu.

“ Uyển Vân, ta thấy ngươi rõ là gả ột bình dấm chua nha.” Thượng Quan Ngọc thấy thế không ngần ngại sắp một cước trên ghẹo.

Lạc Thiên Kỳ, Giang Thiên Hành, Lục Thanh Tuyền đều là một bộ nén cười, ánh mắt nhìn vào nam nhân vật chính.

Còn Uyển Vân và Hiên Viên Vũ vẻ mặt hắc tuyến trừng mắt Thượng Quan Ngọc.

“ Thấy chưa, rõ là tướng phu thê nha. Hành động mà cũng giống hệt nhau.” Thượng Quan Ngọc đứng là không sợ chết tiếp tục chọc ghẹo.

“ Thiên Kỳ, quần nữ nhân của ngươi.” Hiên Viên Vũ ngắn gọn bỏ lại một câu, tiếp tục xem diễn biến trận đấu.

“...” Lạc Thiên Kỳ biểu tình ngưng ngưng xoay đi chỗ khác. Thượng Quan Ngọc cũng đồng dạng im lặng xuống, hai răng mây hồng ửng đỏ trên gò má.

Uyển Vân dường như báo được thù, vui sướng khi người gặp họa.

Và đúng như những gì Uyển Vân đã nói khi nãy. Lương Thiếu Hoa, đại thiếu gia của phái Thanh Thành đả bại quần hùng, không còn đối thủ, một mình đứng trên lôi đài chờ người khiêu chiến.

“ Nếu không còn ai lên đả lôi đài, thì ta xin tuyên bố...” Hà Thanh Sơn vừa muốn đứng ra chủ trì đại cuộc, nhưng vừa nói nửa chừng liền bị người cắt ngang.

“ Khoan đã, muốn làm võ lâm minh chủ ??? Còn phải hỏi qua ta đã.” Một giọng nói âm lãnh từ dưới lôi đài vang lên, ngay tức khắc sau đó, một bóng người phi thân lên trên lôi đài.

Người vừa đến không ai khác chính là giáo chủ của Thiên Ma giáo, Lôi Ngự Tiêu, hắc cả người vận hắc y, vẻ mặt âm tà, nở nụ cười khinh bỉ nhìn Lương Thiếu Hoa.

“ Ma giáo to gan, dám cả gan trong này làm loạn.” Lương Thiếu Hoa không nói nhiều lời xong lên công kích Lôi Ngự Tiêu.

“ Bằng người ??? ” Lôi Ngự Tiêu vẻ mặt khinh thường nhìn hướng Lương Thiếu Hoa lao tới.

Cả hai người như thể bị cuốn vào nhau, phía trên đài giờ đây chỉ còn lại hai đạo bóng trắng ẩn hiện, va chạm vào nhau, không còn phân biệt được ai là ai. Bất quá điều này làm ọi người bên dưới đều không khỏi thán phục về võ công của hai người. ‘ Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên mà ’.

“ Oanh ” đang lúc này, một đạo kinh phong từ hướng khác bay đến, nhắm ngay hướng hai người đang quyết đấu mà đánh tới.

Hai đạo bóng trắng lập tức tách ra, lúc này Lương Thiếu Hạo chính là bị trọng thương nằm bên trên đài tỷ thí, vết thương nhìn qua không hề nhẹ, nếu không kịp chữa trị, rất có thể sẽ mất mạng.

“ Ma giáo to gan, dám mưu toan đánh lén ” có người trong võ lâm nhần không được lên tiếng, vì cho rằng đây là do ma giáo giở trò quỷ.

Những người khác cũng gật đầu phụ họa, thậm chí người của Tam quốc khác dù không phục vì thua, nhưng vẫn công bằng nói lý, có đồng suy nghĩ với người của võ lâm, nên cũng lên tiếng chỉ trích Ma giáo.

“ Hừ, chỉ cần thắng, thì có thể bất chấp thủ đoạn, các người không phải cũng từng thế sao ??? ” Lôi Ngự Tiêu nhìn lướt qua dưới đài một vòng, khinh thường hừ lạnh, ánh mắt hoàn toàn chính là xem thường, không hề để võ lâm nhân sĩ vào mắt.

“ Người...” võ lâm nhân sĩ nhìn thái độ ngạo mạn của Lôi Ngự Tiêu không khỏi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Bất quá lại không phản bác, vì họ quả thật cũng đã từng làm những chuyện như thế.

“ Hừ ” chứng kiến người võ lâm không còn phản bác, Lôi Ngự Tiêu càng thêm lạnh lùng, thái độ rõ ràng một bộ, ‘ ta chính là dùng chiêu của các người trị các người đấy, thì sao nào ??? ’.

Khiến chúng đồng đạo võ lâm đều tức giận đến tái mặt. Lúc này, giữa lôi đài lại vang lên một tiếng cười lớn, tiếng cười đầy sáng khoái, lại kèm theo chế nhạo, cùng khinh thường, thậm chí bên trong còn vận dụng nội lực, khiến nhiều người công lực kém, vì chịu không nổi mà đã ôm lấy đầu đau đớn, dường như có vẻ khó chịu vô cùng.

47. Chương 47: Đại Hội Võ Lâm (Trung).

“ Ma giáo cũng quá ngông cuồng đi ??? ” một nữ tử vận hồng y, mang mạn sa hiện lên lôi đài.

Võ lâm nhân sĩ khi thấy hồng y nữ tử hiện lên lôi đài, trong lòng thán phục không thôi, bọn họ đều nghĩ nữ tử kia có thể là một thể hệ nữ anh trong chốn giang hồ. tâm mắt mang vẻ bội phục nhìn về phía hồng y nữ tử kia.

“ Hừ, chỉ là một nữ nhân mà cũng muốn đấu với bản tọa ??? Tiếp chiêu.” Lôi Ngự Tiêu híp mắt, giọng nói băng hàn lần nữa vang lên.

Hai người vừa dứt lời liền lao vào quyết đấu, một hồng y, một hắc y cứ thế đan vào nhau mà giao chiến, toàn thể mọi người đều tập trung nhìn trên lôi đài, không một ai chú ý đến một làn sương nhẹ từ từ lan tỏa trong khuôn viên quảng trường phát ra từ người của hồng y nữ tử kia, nhanh chóng bao phủ khắp mọi nơi.

Trên hàng ghế khách quý, Uyển Vân cười đầy ẩn ý, nắm lấy tay của Hiên Viên Vũ. Ánh mắt của Lục Thanh Tuyền khi nhìn thấy hồng y nữ tử thì liền hiện lên một tia hận ý. Nhưng bọn họ lại không vội ra tay mà chờ đợi người kia đi bước tiếp theo.

Khi mọi người nhìn đến giáo chủ ma giáo đang chật vật tránh thoát đường kiếm của hồng y nữ tử thì trong lòng cảm thấy cao hứng vô cùng, càng thêm ra sức cổ vũ cho hồng y nữ tử. Bỗng nhiên, một số võ lâm

nhân sĩ có tu vi thấp đồng loạt choáng váng, có dấu hiệu muốn ngã xuống. Những người có tu vi cao hơn liền nhanh chóng bế khí, điều tức, nhưng họ vừa vận dụng nội lực liền ói ra ngụm máu.

“Chuyện... gì đã xảy ra???” trưởng môn phái Nhạn Sơn vừa thổ huyết xong, khí sắc tái nhợt, nêu lên nghi vấn, đây cũng là nghi vấn của những người ở đây.

“Ma... giáo, chắc hẳn là bọn chúng đã giả trò.” Một người khác liền nêu lên suy nghĩ của mình.

Đúng lúc này, hai người trên lôi đài liền ngừng chiến, cả hai cùng cất giọng cười to càng khiến cho võ lâm nhân sĩ càng thêm ngỡ ngàng cùng nghi hoặc. Trong lúc đó, võ lâm nhân sĩ đã bị người của ma giáo vây khốn, lúc này tình thế như cá nằm trên thớt, tùy thời đều mất mạng mà vong.

“Ha...ha...ha... ha...”

“Ha... ha... ha...”

“Bọn người chính đạo ngu ngốc, các người tưởng ta giúp các người thật sao??? Đúng thật ngây thơ. Ta chỉ là cố ý kéo dài thời gian cho độc được phát tác mà thôi.” Hồng y nữ tử ‘hảo tâm’ nói, trong giọng nói mang theo sự khiêu khích.

“Bây giờ các người hãy ngoan ngoãn mà thần phục dưới trướng của Ma giáo đi.” Lôi Ngự Tiêu tiếp lời, vẻ mặt tà ngạo, đắc thắng.

“Các người mơ tưởng, cho dù bọn ta còn một hơi sức cũng chống đối với người tới cùng.” Hà Thanh Sơn tuy đã trọng thương nhưng khí thế hiên ngang nói.

“Đúng vậy.” mọi người lúc này cũng hưởng ứng theo.

“Các người còn sức phản kháng sao ??? ” hồng y nữ tử khinh thường nhìn đáng người bọn họ chập vạt trên đất.

Lúc này đây, hầu hết mọi người đều toàn thân vô lực, nằm dài trên đất. nhiều người tu vi vô công thấp do cố ý vận dụng nội công mà khí huyết công tâm, chết ngay tại chỗ. Nhìn cảnh tượng đó, bọn người ma giáo rất là hưng phấn cùng ngạo mạn, chính đạo từ nay chỉ có thể phục tùng ma giáo bọn họ. Đúng ngay lúc bọn họ đắc ý nhất, đang dương dương tự đắc thì lại xảy ra một trạng huống bất ngờ khác.

“Lục Mộng Tuyền, người dường như xem nhẹ ta ??? ”. Giọng nói mang đầu hận ý và căm phẫn của Lục Thanh Tuyền bỗng nhiên vang lên.

“Người ??? Người không trúng Thoái Cốt Tán của ta ??? ” Lục Mộng Tuyền khi nhìn thấy Lục Thanh Tuyền vẫn thần thanh khí sảng, ngữ điệu quyết liệt nói chuyện cùng nàng ta thì vô cùng bất ngờ.

“Bất ngờ cái gì ??? Danh hiệu ‘Thiên Hạ Đệ Nhất Độc Y’ của ta là giả sao??? ” Lục Thanh Tuyền ngữ khí vẫn quyết liệt nói.

“Hừ, tiện nhân, đã thế thì ta đây sẽ cho người biết ai mới chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Độc Y.” Lục Mộng Tuyền vừa nghe Lục Thanh Tuyền nhắc đến năm chữ ‘Thiên Hạ Đệ Nhất Độc Y’ trong mắt liền hiện lên tia bất mãn.

Từ nhỏ đến lớn, dù hai người là tỷ muội, nhưng phụ thân luôn chỉ để ý đến tiện nhân này, mà bỏ mặt nàng. Rõ ràng nàng mới là trưởng nữ, là nữ nhi của chính thất. Còn Lục Thanh Tuyền chỉ là nữ nhi của hồ ly tinh kia sinh ra, nhưng bất luận chuyện gì phụ thân cũng đều thiên vị nàng ta.

Khi mẫu thân cùng mẫu thân Lục Thanh Tuyền cãi nhau, phụ thân luôn bên vực hồ ly tinh kia. Đến khi cả hai bắt đầu học tập công phu cùng độc dược, thì phụ thân luôn giành thời gian giáo Lục Thanh Tuyền, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Cho đến khi trưởng thành, mẫu thân vì uất hận nhiều năm qua đời, phụ thân chỉ vì hồ ly tinh kia bị ốm, mà không đến một lần tham dự lễ tang, tất cả những uất ức mà nàng cùng mẫu thân phải chịu, đều do mẫu tử Lục Thanh Tuyền gây ra, nàng suốt đời sẽ không quên, nên nàng ngay từ lúc đó, đã lập lời thề, nhất định nàng sẽ báo thù.

Khi nàng thành công, nàng đã không ngần ngại ra tay giết đi phụ thân cùng hồ ly tinh kia, truy sát Lục Thanh Tuyền, giành đi Độc Thanh cốc. Nhưng chỉ cần Lục Thanh Tuyền còn sống thì nàng chưa từng một lần an tâm, nên nàng cũng đã không ngừng tay.

Kết quả nàng lại phát hiện, tiện nhân kia không những không chết, mà còn lại tìm được người tâm đầu ý hợp, hơn nữa người này còn rất xuất chúng, điều này làm nàng không cam tâm, nên nàng quyết định hủy diệt hết thấy, nàng nhất định sẽ khiến Lục Thanh Tuyền phải đau khổ, có như vậy mới có thể giải tỏa hận thù trong lòng nàng.

“ Hừ, Lục Thanh Tuyền, cho dù ngươi không trúng độc thì đã sao ??? Ngươi hôm nay cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta ” Lục Mộng Tuyền nhìn Lục Thanh Tuyền oán hận lên tiếng.

Sau đó ngay lập tức công kích về phía nàng ta.

Hai đạo thân ảnh nhanh chóng đan vào nhau, không còn phân biệt rõ ai là ai. Bất quá không ai chú ý, lúc mọi người đều đang tập trung nhìn vào cuộc giao đấu, thì Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị lại xoay người âm thầm, cầm lấy hai gói thuốc bột, theo hướng chiều gió mà thả khắp lối đi.

Uyển Vân nhìn đến Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị đã hoàn thành nhiệm vụ, thì không khỏi nở nụ cười, sau đó bắt đầu theo dõi tiếp trận giao tranh trên đài.

Bên này Lôi Ngự Tiêu nhìn đến hai người giao đấu, đôi mày khẽ chau, bất quá hắn vẫn không ra tay, vì hắn có lòng tin vào Lục Mộng Tuyền, nhất định nàng ta sẽ làm được.

Và quả nhiên như hắn dự đoán, chẳng bao lâu, Lục Thanh Tuyền dần rơi vào thế hạ phong. Giang Thiên Hành bên dưới thấy thế, nhanh chóng phi thân lên đài trợ giúp.

Bên này Lôi Ngự Tiêu cũng không ngồi yên, cũng gia nhập cuộc chiến. Bốn thân ảnh lại lần nữa đan vào nhau, một hồi tranh đấu lại cứ thế tiếp tục.

48. Chương 48: Đại Hội Võ Lâm (Hạ).

Trận chiến càng ngày càng ác liệt, không chỉ Lục Thanh Tuyền yếu thế rơi vào thế hạ phong mà cả Giang Thiên Hành cũng rơi vào trường hợp như thế. Điều này khiến cho Uyển Vân có cảm giác bất khả tư nghị.

Một hồi chiến, cả Lục Thanh Tuyền và Giang Thiên Hành đã bị đánh bay ra xa. Xem ra là bị thương không nhẹ.

“ Ha... Ha.... Tiện nhân, ngươi thấy chưa ??? Rốt cuộc ngươi cũng thua vào tay ta, bất quá ta chưa vội giết ngươi, ta sẽ cho ngươi xem, ta như thế nào ngồi vào vị trí cốc chủ Độc Thanh Cốc, thống nhất võ lâm... ha... ha...” Lục Mộng Tuyền cuồng ngạo cười to khi thấy cái gai trong mắt nàng ta cuối cùng cũng bại trong tay nàng ta.

Nàng ta vui sướng nhìn Lục Thanh Tuyền cả người đầy máu, và cả người yêu của nàng cũng chịu chung số phận, đây là điều nàng ta chờ đã lâu. Chờ để phục thù ấu thân, những gì của mẫu tử nàng ta đều bị mẫu tử Lục Thanh Tuyền cướp mất, từ tình thương của phụ thân đến vị trí cốc chủ Độc Thanh Cốc, nhưng nay nàng ta đã lấy lại hết. người chiến thắng chính là nàng ta mà không phải tiện nhân kia... ha...ha... nàng ta sung sướng cười khoái trá.

Chính vì điều này mà Lục Mộng Tuyền đã không ngần ngại tu luyện “ Luyện Thiên Nhân”. Một ma công vốn dành cho nữ tử, đã thất truyền từ lâu và cũng là một ma pháp bị cấm tu luyện. Bởi vì người luyện ma công này sẽ phải hoan ái với một trăm nam nhân để hấp thu dương khí của họ, bồi bổ âm khí của bản thân. Người bị hấp thụ dương khí chỉ có một kết cục, chính là tử. Phải nói môn tà công này cực kì tàn nhẫn và huyết tinh nên cũng rất ít người muốn luyện nó.

“ Mộng Tuyền, ngươi làm tốt lắm. ngay lập tức, võ lâm giang hồ chính là vật nằm trong túi của ta, ngươi có thể ra đi được rồi!” Lôi Ngự Tiêu thấy toàn bộ người ở đây đều đã bị chế phục liền quay sang trở mặt.

Hắn thân thủ như tia chớp, xuất ra toàn lực tung chưởng vào người của Lục Mộng Tuyền, nhưng hắn lại thất bại rồi. Lục Mộng Tuyền được tà công bảo vệ, một chưởng kia của hắn đã bị đánh bật ngược trở về, đã thương chính hắn.

“ Tại sao lại như vậy??? ” Lôi Ngự Tiêu vẻ mặt không tin, trừng mắt nhìn Lục Mộng Tuyền.

“ Ha... ha... Lôi Ngự Tiêu, người nghĩ ta ngu ngốc đến mức không có chuẩn bị sao ??? Thật ra... không ngại nói cho người biết, từ lúc ban đầu hợp tác với người, chính là lợi dụng thể lực ma giáo của người đến bắt người cho ta tu luyện tà công mà thôi. Rồi lại lợi dụng người đánh bại người trong võ lâm nhằm cho ta đỡ phần lực thôi, người chẳng qua... ta xem như một con chó thôi. Dám cắn ta ??? đã biết lợi hại đi ??? ”.

“ Có phải hiện giờ toàn thân rất đau phải không ??? Đó là vì ta đã bỏ xà cẩu vào người của người, chỉ cần người có tâm phản bội, những con rắn đó sẽ sinh sôi trong cơ thể người, từ từ mà gặm nhấm tâm can của người, hiện giờ là lúc chúng phát huy tác dụng đó.” Lục Mộng Tuyền ngạo nghễ mà trào phúng cười, mắt lạnh nhìn Lôi Ngự Tiêu đang đau khổ vật vờ dưới chân nàng ta.

“ Người này... tiện nhân ác độc, người chết không được tử tế.” Lôi Ngự Tiêu đau khổ vô cùng, vẻ mặt buốt chặt, không kêu thành tiếng. Hắn không muốn khuất phục dưới tay của nàng ta như thế.

“ Hừ, ta độc ác chẳng lẽ người không sao ??? Nếu người ngoan ngoãn không động ta, ta còn có thể niệm tình hợp tác mà bỏ qua cho người một mạng... Thế nhưng... người này tên không biết sống chết. Dám đánh ta sao ??? Không biết xem mình có bao nhiêu cân lượng.” Lục Mộng Tuyền tung một cước, đá Lôi Ngự Tiêu xuống đài.

Đám người ma giáo bắt mắt khi thấy giáo chủ chịu nhục như thế nhưng không đủ can đảm chống đối Lục Mộng Tuyền, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, xem như không biết.

“ Lôi Ngự Tiêu, Lôi đại giáo chủ, người xem, người có thuộc hạ như thế thật sự ta rất đồng cảm với người nga.” Lúc này, dưới đài, một giọng nữ mang theo tia trào phúng cũng vang lên, người vừa lên tiếng không ai khác chính là Uyển Vân.

“ Người... cả người cũng không trúng độc??? ” Lục Mộng Tuyền thật sự không thể tin gắt gao nhìn Uyển Vân.

Công phu dụng độc của nàng ta khó người bì lại, cho dù nàng ta tiện nhân Lục Thanh Tuyền không trúng độc thì có thể lí giải được, thế nhưng ngay cả nữ tử trước mắt nàng ta cũng không hề trúng độc ??? Đây...là chuyện gì xảy ra ???.

“ Đừng ngạc nhiên thế, không thì chuyện kể tiếp càng làm người tức chết đó.” Uyển Vân cười duyên mắt đối mắt nhìn Lục Mộng Tuyền.

Uyển Vân vừa dứt lời, phẩy tay ra hiệu, lập tức, chúng võ lâm nhân sĩ, bộ dáng không sức sống, tứ chi mềm nhũn khi này liền trở nên sinh long hoạt hổ, quay ngược lại chế phục đám người của ma giáo.

“ Điều này... sao có thể ??? ” Lục Mộng Tuyền nhìn cảnh tượng trước mắt mà há hốc mồm, nàng ta không thể tin đều vừa nhìn thấy. bọn người này lại...

“ Ngạc nhiên lắm phải không ??? Trong lúc người bận rộn chiến đấu bên trên, dưới này ta giúp bọn họ giải độc, ngưng ngừng, độc người mang đến hôm nay dùng đối phó bọn họ, trùng hợp là ta có thuốc giải. Đã phá hỏng hảo sự của người. Ngại quá.” Uyển Vân vẫn mang giọng điệu trêu tức, ý đồ không làm Lục Mộng Tuyền tức ói máu là không ngừng mà.

“ Người... rốt cuộc người là ai ??? ” Lục Mộng Tuyền rốt cuộc cũng tìm về giọng nói của mình, ánh mắt căm phẫn cùng lửa giận nhìn Uyển Vân hỏi.

“ Ta a ??? Ta tên Nhan Uyển Vân.” Nàng rất hợp tác khai báo.

“ Nhan Uyển Vân, Thiên Vân quận chúa, đồng thời cũng là Tứ vương phi của Nguyên Niên quốc ??? ” nàng ta theo phản xạ nói.

Cái tên Nhan Uyển Vân này thì người nào trong tứ quốc lại không biết, nàng chính là kỳ nữ tử của tứ quốc, tài hoa hơn người. Nhưng dù sao quận chúa cũng chính là quận chúa mà thôi, cho dù có Tứ vương gia chống

lưng lại làm sao có bản sự lớn như thế ??? Lục Mộng Tuyền lúc này khá là nghi hoặc.

“ Ô, người cũng biết à ??? Xem ra Nhan Uyển Vân ta cũng rất nổi tiếng nhỉ ??? Bất quá... ta còn có một thân phận nữa, thì phải là cung chủ của Huyền cung a. Huyền cung chắc người cũng biết chứ ???” Uyển Vân thanh âm ‘ từ tốn’ hỏi.

Lời nàng vừa nói ra làm cho toàn bộ người trong võ lâm một phen xôn xao. Cung chủ của Huyền cung a, là người nào vậy ??? Thì phải nói chính là người nắm trong tay tổ chức lớn mạnh nhất giang hồ, được mọi người ngàng nhìn nhận là bá chủ của võ lâm. rất may là người của Huyền cung tuy lớn mạnh lại không có dã tâm nên càng khiến cho người trong võ lâm càng thêm kính phục. Nay có thể thấy chân diện mục của cung chủ Huyền cung quả là càng khiến họ đại khai nhãn giới.

Nàng chỉ là một tiểu cô nương, tuổi chưa tới hai mươi, nhưng lại nắm trong tay thiên hạ đệ nhất môn phái, thì thực lực của nàng cường đại đến thế nào a ??? Bọn họ lần này chỉ biết, ma đầu kia, tử kì đã tới.

Bất quá lời này của Uyển Vân lại khiến Tam quốc khác đều xuất hiện suy nghĩ riêng, bởi vì nếu Nguyên Niên nay đã cùng Huyền cung kết thông gia, thì xem ra họ cần đánh lại bản tính bấy lâu nay, để tránh mất cả chì lẫn chài mới được.

49. Chương 49: Đại Kết Cục (Thượng).

“ Cung chủ Huyền cung thì thế nào ??? Người cũng chỉ có thể là thủ hạ bại tướng dưới tay ta mà thôi.” Lục Mộng Tuyền tà nghệ tuyên bố.

Mới vừa rồi, khi nghe Uyển Vân chính miệng nói nàng là Cung chủ Huyền cung, nàng ta có phần chấn kinh, nhưng nhanh chóng đã khôi phục lại nguyên bản tà nghệ, cuồng ngạo của mình, nàng ta nay một thân tà công bất khả chiến bại, dã tâm thống nhất võ lâm, há lại sợ một Cung chủ của Huyền cung ??? Hiện tại ai ngăn cản nàng ta đều không được, tất cả chỉ có một con đường... chết. Nghĩ đến đây trong mắt nàng ta càng thêm thị huyết và đỏ ngầu đến đáng sợ.

“ Chắc, khẩu khí đúng là lớn. thật sự nghĩ luyện thành ‘ Luyện Thiên Nhân’ liền xem mình lớn nhất ??? Thật đáng thương, ngày thơ đến đáng thương, Lục Mộng Tuyền, người cũng quá tự tin đi.” Uyển Vân lại một lần nữa khiêu khích, giọng nói vẫn đậm phong khinh vô cùng, như thể đây chẳng có chuyện gì là lớn cả.

“ Hừ, có bản lĩnh thắng ta rồi nói.” Lục Mộng Tuyền bị lời Uyển Vân nói chọc không nhẹ, nàng lại có bản lĩnh biết công phu của mình ??? Giỏi lắm, tiếp chiêu rồi nói sau. Nàng ta không suy nghĩ nhiều liền lập tức hướng Uyển Vân đánh tới.

Lại một lần nữa hồng y cùng bạch y va nhau, cuống vào giao chiến bên trong. Cả hai đều xử xuất toàn bộ thực lực, Lục Mộng Tuyền ra tay ngoan tuyệt, cực vì độc ác, mỗi chiêu thức đều muốn dồn Uyển Vân vào tử lộ. Nhưng Uyển Vân đều xinh đẹp hóa giải chiêu thức. Từng chiêu trong lúc đó của Lục Mộng Tuyền đều bị từng chiêu thức biến hóa như vũ của Uyển Vân giải khai. Cả người Uyển Vân dường như tỏa ra hào quang, xinh đẹp làm người ta đui mù hai mắt, lẫn át đi cảm giác bóng tối mà Lục Mộng Tuyền mang lại.

Hiên Viên Vũ vẫn đứng dưới lôi đài, ánh mắt ôn nhu dán lên người của Uyển Vân, môi mím câu khởi mỉm cười. Dù y biết đối thủ lần này thật sự rất mạnh, nhưng y lại càng tin tưởng Vân nhi của y đủ sức đối phó với ma nữ kia. Vì vậy, y mới an tâm để cho nàng ấy ứng chiến, còn mình đứng một bên quan sát, tuy nghĩ là nghĩ thế nhưng Hiên Viên Vũ vẫn đang trong tư thế phòng bị, sẵn sàng ứng chiến trợ giúp Uyển Vân bất cứ lúc nào.

Và đúng như y dự đoán, tà công của Lục Mộng Tuyền lấy cương là chính, nhưng chiêu thức vô cùng ngoan độc nhưng trước Huyền công của Uyển Vân thì còn thua xa, cái gọi là lấy nhu chế cương, chiêu thức Uyển Vân, từng chiêu, từng chiêu mềm mại như lụa khắc chế hoàn toàn chiêu thức của Lục Mộng Tuyền.

Trên lôi đài, cuộc chiến vẫn tiếp diễn, nhưng lúc này đây, mọi người đều dễ dàng nhận thấy, Lục Mộng Tuyền dần dần đã ở thế hạ phong, toàn thân chật vật, đầu tóc đã bị Uyển Vân đánh rối tung.

“Cung chủ Huyền Cung, xem ngươi có bản lĩnh. Tiếp chiêu.” Lục Mộng Tuyền giờ phút này dù hiểu rõ trạng huống của mình nhưng vẫn ngoan cố chống cự, điên cuồng tung các đòn hiểm hướng Uyển Vân đánh tới. Nhưng nàng ta đã thất vọng rồi, Uyển Vân vẫn hoa lệ mà phá giải, sau đó bất ngờ xoay tròn đường kiếm, tạo thành một đường lốc xoáy, hướng ngay ngực của Lục Mộng Tuyền đâm tới. Đường kiếm đánh nhanh bất ngờ khiến Lục Mộng Tuyền chống đỡ không kịp mà phải nhận lấy cả thanh kiếm đâm vào lồng ngực, miệng không ngừng học máu mà chết đi.

“Ta có chết cũng có ả tiện nhân kia cùng nam nhân của ả chôn cùng... ha... ha...” đây là những lời cuối cùng trước khi Lục Mộng Tuyền chết đi, đã nói như thế.

Sau khi giải quyết xong Lục Mộng Tuyền, Uyển Vân nhanh chóng đến trước mặt của Giang Thiên Hành cùng Lục Thanh Tuyền thay hai người bọn họ bắt mạch, Uyển Vân nhíu mày, cảm thấy không ổn.

Quả thật hai người bọn họ trong lúc giao chiến với Lục Mộng Tuyền, không những bị nàng ta đả thương còn bị nàng ta hạ ‘Đoạt Hồn Tán’. Một trong thập đại kỳ độc vốn đã thất truyền, muốn giải độc này không phải không được, nhưng cần rất nhiều dược liệu quý hiếm và được dẫn. Tất cả dược liệu có thể nơi khác không có nhưng Huyền cung đương nhiên là có. Có điều chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần.

Trong lúc Uyển Vân đang suy tư ngẫm nghĩ, như một trận cuồng phong lướt qua mọi người, không biết từ đâu lại xuất hiện một lão giả đầu tóc bạc phơ, dáng vẻ khác thường đứng trước mặt của Uyển Vân cùng Giang Thiên Hành.

“Ta đã bói ra tiểu tử này có chuyện. Quả không sai mà.” Lão giả giọng nói từ tốn lại không thiếu mất uy nghiêm, đánh giá thần sắc Giang Thiên Hành.

“Sư bá ???” Uyển Vân nhìn đến lão giả, không khỏi ngạc nhiên kinh hô.

Một tiếng vừa thốt ra làm những người ở đây càng bất ngờ không thôi. Lão giả này những nhân sĩ trẻ tuổi thì có thể không biết, nhưng các trưởng lão của các môn phái, người có danh vọng trong võ lâm ai mà không nhận ra, người vừa mới tới này chính là hai mươi năm trước lừng lẫy trong chốn giang hồ, ‘Kiếm thánh’ Thương Ngạo Trần.

Vị ấy chính là bậc kỳ tài luyện kiếm lúc bấy giờ, có thể nói là khắp võ lâm, không ai có thể cùng ngài so quá mười chiêu kiếm, không những thế Thương Ngạo Trần còn tinh thông kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái trận. Chỉ là không nghĩ tới, ngài ấy ẩn cư hai mươi năm nay lại lần nữa trọng xuất giang hồ, lại còn có quan hệ với Cung chủ Huyền cung ??? Có phải này đại biểu cho thế lực to lớn của Huyền cung mà bọn họ chưa tham được sâu cạn???

“Ân, mấy hôm trước ta xem tinh tượng, tính được tiểu tử này có hồng loan tinh động, ta như trút được phiền não nhiều năm, nhưng bên cạnh đó lại thấy mệnh tượng của tiểu tử cực vì suy yếu nên mới xuất sơn xem xem, đúng như ta dự đoán, tiểu tử này đã gặp chuyện... Hazz...” Thương Ngạo Trần thẳng thắn nói rõ lý do hôm nay đến đây, một bên vì Giang Thiên Hành bắt mạch.

“Đoạt Hồn Tán sao ??? Người ra tay cũng rất thâm hiểm, trong vòng 3 canh giờ nếu không có thuốc giải sẽ thất khứ chảy máu, ngũ tạng thối rữa mà thân vong. Cũng may, ta đến kịp.” nói xong, Thương Ngạo Trần lấy từ một bình sứ màu bạc hai viên thuốc, lần lượt uly cho Giang Thiên Hành cùng Lục Thanh Tuyền.

Sau khi hai người uống xong giải được, khí sắc liền trở nên hồng hào hơn, không còn tái nhợt như trước.

“Sư phó, người đã tới rồi???” tuy đã uống giải được, nhưng Giang Thiên Hành lúc này còn rất suy yếu, giọng nói không có lực, hướng sư phó của mình nói.

“Ân, độc trong người hai người chưa giải hoàn toàn, lát nữa ta sẽ thi châm cho cả hai, giải trừ độc tố còn sót trong cơ thể, điều dưỡng thêm một tháng là có thể kháng phục như xưa.”

“Đa tạ sư phó.” Giang Thiên Hành ánh mắt cảm kích cùng tôn trọng nhìn sư phó của mình.

“Đa tạ tiền bối.” Lục Thanh Tuyền cũng rất cảm kích cảm tạ Thương Ngạo Trần.

“Đây có lẽ là thế tử tương lai của tiểu tử này phải không ??? Khá lắm.” Thương Ngạo Trần nhìn lướt qua Lục Thanh Tuyền, cảm nhận không sai, đối với nhi tức tương lai này, ông xem khá là ưng ý.

Sau một hồi náo loạn, người của võ lâm nhân sĩ đều tạm thời quay về nơi ở của mình chuẩn bị ột đợt đại tấn công tiêu diệt tổng đàn Ma giáo. Còn Giang Thiên Hành và Lục Thanh Tuyền được Thương Ngạo Trần đưa đi liệu thương.

.....

Hơn nửa tháng trù bị và điều dưỡng nguyên khí, đoàn người võ lâm hợp sức tấn công tổng đàn của Ma giáo, một lần tiêu diệt sạch sẽ dư đảng còn sót lại của Ma giáo. Dưới sự biểu hiện trong lần đại hội võ lâm lần này, mọi người đều đồng loạt nhất trí tiến cử Uyển Vân ngồi vào ghế võ lâm minh chủ nhưng đã bị nàng từ chối.

Ba tháng sau

Hôm nay cả kinh thành đều một mảnh vui mừng, mọi người đều biết nói, hôm nay là ngày đại hôn của đại tướng quân Lạc Thiên Kỳ cùng nhị công chúa Thượng Quan Ngọc, là đại hỷ sự của cả hai nước Nguyên Niên và Thác Ngân. Đây là trận hôn sự được mọi người quan tâm nhất, vì thông qua cuộc hôn sự này cả hai nước sẽ càng gắn bó với nhau hơn. Và việc Lạc Thiên Kỳ trở thành phò mã của Thác Ngân cũng không ảnh hưởng danh vọng của y tại Nguyên Niên quốc, vì Hiên Viên Trạch hoàn toàn tin tưởng sự trung thành của y đối với Nguyên Niên quốc, nên Hiên Viên Trạch hoàn toàn an tâm về trận hôn sự này. Nếu nói hẳn có cảm nhận gì thì đó là niềm vui khi huynh đệ của hắn cuối cùng cũng thành gia lập thất mà thôi.

Song song với cộc hôn sự của Lạc Thiên Kỳ chính là mối hôn sự của Giang Thiên Hành cùng Lục Thanh Tuyền. Qua trận sinh tử tại đại hội võ lâm lúc trước, Giang Thiên Hành càng xác định tình cảm của mình đối với Lục Thanh Tuyền hơn, và nghĩ là làm, y liền cầu hôn với Lục Thanh Tuyền. Kết quả cuối cùng chính là lại cùng tổ chức hôn sự cùng lúc với Lạc Thiên Kỳ.

50. Chương 50: Đại Kết Cục (Hạ).

Cả hai tân nương đều sẽ xuất giá từ Tứ vương phủ của Hiên Viên Vũ.

Vì sao lại chọn Tứ vương phủ là nơi xuất giá của bọn họ???

Đơn giản vì đây là ý nguyện của tân nương tử a. Trong suốt thời gian đại hội võ lâm diễn ra, Uyển Vân, Thượng Quan Ngọc cùng Lục Thanh Tuyền phải nói là tâm đầu ý hợp, nói chuyện rất ăn ý nên đã kết bái làm tỷ muội với nhau. Vì vậy, Thượng Quan Ngọc và Lục Thanh Tuyền không những chọn thành thân cùng một ngày mà còn cùng một nơi mà cùng nhau gả đi.

Lúc này, hai vị tân nương tử của chúng ta đang cùng Uyển Vân ở tại Vân Tâm Các, nơi dành cho khách quý của Tứ vương phủ.

“ Hai người đẹp trang điểm lên càng đẹp, tối nay, đại ca cùng tên Lạc Thiên Kỳ kia nhất định sẽ kinh diễm không thôi!!!” Uyển Vân một bên giúp hai người trang điểm, một bên trêu chọc.

“ ...” Lục Thanh Tuyền gò má hơi ửng đỏ, ngượng ngùng không nói.

“ Uyển Vân chết tiệt, hôm nay còn có tâm trạng trêu ghẹo bọn ta, không phải ngươi cũng đã có kinh nghiệm thành thân sao ??? ” Thượng Quan Ngọc mang theo tâm trạng căng thẳng cùng hồi hộp mà phản bác lại Uyển Vân.

“ Ai ui, không phải ngươi cũng đã mặc hỷ phục qua hết một lần sao ??? Kinh nghiệm bái đường cũng đã có, còn căng thẳng ??? ” Uyển Vân nhìn đáng vẻ của Thượng Quan Ngọc như thể không khỏi càng thêm trêu chọc.

“ Lần đó không tính, ngươi biết lần đó là ngươi lập kế lừa Thiên Kỳ.” Thượng Quan Ngọc chu mỏ cãi lại.

“ Ngươi cũng phối hợp không phải sao ??? Không nghĩ tới Lạc đại tướng quân của chúng ta lại vì hồng nhan mà có thể đi cướp dâu nha !!! Hảo kích thích.” Uyển Vân cười cười, nhớ lại tình cảnh của một tháng trước.

.....

Hai tháng trước

“ Lạc Thiên Kỳ !!! ” Thượng Quan Ngọc vẻ mặt đau khổ gọi tên Lạc Thiên Kỳ.

Sau đại hội võ lâm, đoàn người của Uyển Vân đều trụ tại biệt viện của Hiên Viên Vũ. Lúc này, mọi người đang dùng bữa sáng thì Thượng Quan Ngọc vẻ mặt thiểu não bước ra đại sảnh. Điều này khiến cho ai đó nhíu mày suy tư.

“ Ân ??? ” Lạc Thiên Kỳ vẻ mặt nghi vấn nhìn đối diện Thượng Quan Ngọc.

“ Ta phải quay về Thác Ngân !!! ” Thượng Quan Ngọc khó khăn thông báo cho Lạc Thiên Kỳ .

“ Công chúa đi đường thượng lộ bình an.” Tim hơi đau nhói, nhưng hấn về ngoài vẫn giả bộ bình thản như cũ, hào phóng chúc Thượng Quan Ngọc đi đường thuận lợi, như thể không hề luyến tiếc nàng.

Mấy tháng này, nàng đi theo hấn, bày tỏ tình cảm cùng hấn, hấn đều biết rõ. Nhưng nàng lại là công chúa phiên bang, hấn lại là thần tử của Nguyên Niên quốc, làm sao mà dám đáp lại tình cảm của nàng ??? Hôm nay nghe nàng nói phải đi, hấn trong lòng rất khó chịu, muốn mở miệng giữ nàng lại nhưng lại không thể thốt nên thành lời, chỉ có thể nói như thế.

“ Người... cái tên đầu gỗ này !!! ” Thượng Quan Ngọc nhìn thái độ lạnh nhạt của Lạc Thiên Kỳ thì vô cùng tức giận, bỏ chạy ra khỏi biệt viện.

.....

Không lâu sau, từ Thác Ngân truyền đến tin tức nhị công chúa Thượng Quan Ngọc sẽ thành thân cùng con trai của Uyển Vân Hầu, một trong tứ đại gia tộc của Thác Ngân quốc. Uyển Vân không lâu trước đó liền nhận được thiệp mời.

“ Hazz, cứ nghĩ có thể làm hồng nương, se một cặp nhân duyên tốt đẹp, nhận được hồng bao. Nhưng ta dường như đã lầm rồi. Vũ, chúng ta chuẩn bị đi Thác Ngân.” Uyển Vân cầm thiệp cưới, băng quơ nói. ánh mắt lại nhìn về phía tên nam nhân nào đó vẻ mặt tái nhợt đang ngồi thẩn thờ trên ghế, kéo tay Hiên Viên Vũ rời đi.

Hoàng cung Thác Ngân quốc

“ Nhất bái thiên địa.”

“ Nhị bái cao đường”

Tiếng công công cứ lạnh lạnh vang lên, không khí xung quanh một mảnh vui mừng, nhưng chỉ có tân nương, dưới lớp khăn hồng voan là đang âm thầm rơi lệ.

‘ Hấn không đến, hấn vì quốc gia hấn mà không cần đoạn tình cảm này. Ván đặt cược này nàng thua rồi sao??? ’ Thượng Quan Ngọc đau lòng không thôi.

“ Phu thê giao bái ” đúng lúc lễ bái thứ ba sắp hoàn thành, Thượng Quan Ngọc muốn buông xuôi đoạn tình cảm này của mình thì một bóng dáng cao lớn phi thân vào, kéo khăn voan trên đầu của Thượng Quan Ngọc xuống, kéo nàng về phía mình, phá tan nghi thức hôn lễ.

Hấn cả người uy nghi, lại có nét nho nhã của thư sinh, đôi mắt thâm tình nhìn Thượng Quan Ngọc, trên mặt hiện lên tia phong trần mệt mỏi, không phải Lạc Thiên Kỳ thì còn ai vào đây nữa ???.

“ Ta không cho phép nàng gả cho người khác, nàng có muốn gả thì chỉ có thể gả cho ta.” hấn bá đạo, nắm lấy hai vai của nàng mà nói.

“ Thiên... Kỳ ??? ” Thượng Quan Ngọc không tin vào mắt mình, cứ nhìn chăm chăm vào Lạc Thiên Kỳ, chỉ sợ nàng đang nhìn thấy ảo ảnh.

Cả hai cứ như thế nhìn đối phương không rời mắt, không còn quan tâm đến chung quanh, cứ như cả thiên hạ chỉ có hai người mà thôi.

“ Lạc Thiên Kỳ to gan, dám sấm hoàng cung Thác Ngân ta, phá hủy hôn lễ của công chúa ta, người đầu bắt hấn.” Thác Ngân hoàng đế ngồi trên ngai cao, vẻ mặt không biết là hỉ hay giận ra lệnh.

Lập tức, ngự lâm quân hoàng gia liền đi vào bao vây lấy hai người.

“ Không phụ hoàng, phụ hoàng luôn biết nhi thần yêu duy nhất chỉ có Lạc Thiên Kỳ mà thôi. Nhi thần sẽ không gả cho tiểu hầu gia. Nhi thần mong phụ hoàng thành toàn.” Thượng Quan Ngọc che trước người Lạc Thiên Kỳ, ngược nhìn phụ hoàng của mình đang ngồi trên bệ rồng nói.

“ Hần lãnh binh diệt đại quân Thác Ngân ta, hẳn chính là kẻ địch của chúng ta. Sao có thể yêu ??? Bất quá, ta có thể tha cho hẳn một con đường sống rời khỏi đây.” Thác Ngân hoàng đế vẫn như cũ không phân rõ cảm giác nói.

“ Phụ hoàng...” Thượng Quan Ngọc vẻ mặt cự tuyệt.

“ Không, nếu rời đi ta phải mang theo Ngọc nhi, bằng không thì chết ở đây ta cũng không rời đi.” Lạc Thiên Kỳ vẻ mặt kiên quyết kéo Thượng Quan Ngọc về phía mình nhìn thẳng Thác Ngân đế nói.

“ Hảo, người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người, đừng hòng ta đồng ý cho người mang Ngọc nhi rời đi.” Thác Ngân hoàng đế cũng là vẻ mặt kiên quyết.

“ Người đâu, chuẩn bị một bình rượu độc.”

“ Phụ hoàng...” Thượng Quan Ngọc ánh mắt cầu xin, cầu nhìn Thác Ngân hoàng đế.

Chốc lát sau, tiểu công công liền mang ra một cái khay, trên khay đựng một bình rượu cùng một chiếc ly.

“ Trong bình rượu đã pha sẵn một chất kịch độc, người nếu uống hết bình rượu này, trăm sẽ cho người cùng Ngọc nhi rời đi nơi này.” Thác Ngân hoàng đế lạnh lùng nói.

“ Hảo.” Lạc Thiên Kỳ không nhiều lời liền cầm lên bình rượu mà uống hết. Thượng Quan Ngọc dù muốn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

“ Ta có thể dẫn Ngọc nhi đi chưa ??? ” Lạc Thiên Kỳ trút bình rượu ngược xuống, chứng tỏ đã uống xong, nắm tay Thượng Quan Ngọc, ý muốn rời đi.

Chỉ thấy lúc này, Thác Ngân hoàng đế cất giọng cười to, khiến người ta lấy làm khó hiểu. Cùng lúc ấy, trong hàng khách quý, cũng có một nữ tử nở một nụ cười gian trá, hai người đối mắt nhìn nhau, ngầm hiểu cười.

.....

“ Người còn dám nói, người cùng với phụ hoàng ta đánh cược với nhau lại không nói cho ta biết, hại ta thương tâm muốn chết.” Thượng Quan Ngọc nhớ tới chính mình bị Uyển Vân cùng phụ hoàng chính mình cấp lừa lại muốn phát hỏa, lấy tay vỗ lên vai của Uyển Vân.

Nào ngờ vừa vỗ vai nàng một cái, Uyển Vân đã ôm miệng ngồi xổm xuống nôn khan.

“ Uy, người sao thế ??? Ta chỉ vỗ có một cái nga, không đến nỗi bị nội thương đi??? ” Thượng Quan Ngọc thấy thế không khỏi quan tâm, cũng ngồi xổm theo, vỗ vỗ lưng của nàng.

“ ... ” Uyển Vân không nói gì, tiếp tục nôn.

Lục Thanh Tuyền thấy dường như có gì đó không đúng, nhíu mày liễu, nghi vấn cầm tay Uyển Vân bắt đầu bắt mạch.

“ Uyển Vân, người có.” Lục Thanh Tuyền nhẹ nhàng ột đáp án.

“ Có ??? ”. Thật sao ??? Uyển Vân cũng nghi hoặc, liếc xuống bụng vẫn đang bằng phẳng của mình. Hải tử của nàng cùng Hiên Viên Vũ ??? Nghĩ đến đây, môi nàng không tự giác mà hiện lên ý cười hạnh phúc.

“ Oa, chúc mừng, chúc mừng nga. Chúng ta hôm nay là tam hỉ lâm môn sao ??? Ta muốn làm can nương của hải tử nga.” Thượng Quan Ngọc vừa nghe thế cũng là kinh hỉ không thôi. Hôm nay đúng là ngày hoàng đạo, tin tức tốt không ngừng mà đến nga.

“ Kiệu hoa đã đến rồi, hai vị tân nương đã chuẩn bị xong chưa ạ ??? ” Hỉ nương mặt hoan hỉ tiến vào hồi thúc đám người của Thượng Quan Ngọc.

Uyển Vân giúp hai người phủ khăn voan, cùng hỉ nương giúp đỡ các nàng thượng kiệu hoa. Hôn lễ lần lượt diễn ra mỹ mãn, hai vị tân lang quan bị tân khách không ngừng kính rượu, vẻ mặt luôn mang theo ý cười cùng thỏa mãn nhận mệnh.

Tại lúc tiệc vẫn còn diễn ra sôi nổi, Uyển Vân cùng Hiên Viên Vũ lặng lẽ nắm tay cùng nhau hướng tứ vương phủ đi đến. Nàng có một tin vui muốn thông báo cho hần a.

.....

Chín tháng sau

Đêm nay, tứ vương phủ từ trên xuống dưới một mảnh hỗn loạn, người trên kẻ dưới trong vương phủ đều tất bật không thôi. Lý do rất đơn giản, tứ vương phi của bọn họ đang lâm bồn a. Mới vừa rồi còn đang yên giấc, bọn họ đều bị một tiếng hét lớn của vương gia làm cho hoảng sợ a.

“ Sao lâu như thế còn chưa ra ??? ” Hiên Viên Vũ tâm trạng rối bời, đi tới đi lui, lo lắng không thôi. Mấy lần xúc động muốn xông đi vào nhưng đều bị Giang Thiên Hành cản lại, không cho đi vào a.

“ Sinh hài tử là phải như vậy a, người đừng có nhao nhao lên như vậy được không??? ” Thượng Quan Ngọc một bên ôm cái bụng hở ra, chứng tỏ cũng là một phụ nữ có thai, một bên ‘ khuyên răn ’ ai đó vì sốt ruột mà hành động như người điên.

“ Nàng la to như thế thì hỏi làm sao ta bình tĩnh cho được??? ” Hiên Viên Vũ bắt kổ, rống lên.

“ Lần trước, lúc hoàng tẩu của người sinh thái tử, ta nhớ người rất là bình tĩnh mà trấn an hoàng huynh của người nha. Tới phiên mình đặng chuyện lại lòi thôi như thế. Người cũng quá buồn cười đi.” Thượng Quan Ngọc bị hần rống giận, nhưng vẫn không từ bỏ tiếp tục nói. Tiểu đầu thì chui rút trong lòng của Lạc Thiên Kỳ, tỏ vẻ mình có bao nhiêu ủy khuất.

“ Người...”

“ Oa.. Oa...” đúng lúc này, tiếng trẻ sơ sinh cất lên, cắt ngang bầu không khí đang náo loạn.

“ Sinh... sinh cuối cùng cũng sinh rồi!!! ” Hiên Viên Vũ mừng đến rơi nước mắt muốn vọt vào phòng trong lại bị bà mẹ ngăn lại.

“ Chúc mừng vương gia là một tiểu vương gia, trong bụng vương phi vẫn còn một hài tử, vương gia ngài chưa thể vào ạ ??? ” bà mẹ bế tiểu vương gia trên tay liền đi ra ngoài thông báo cho Hiên Viên Vũ, hài tử thì được giao cấp cho bà vú đứng chờ sẵn ngoài cửa phòng, rồi bà mẹ lại đi vào hỗ trợ tiếp.

Không lâu sau tiếng khóc của tiểu hài tử lại vang lên, lần này là một tiểu quận chúa.

“ Chúc mừng vương gia, là một tiểu quận chúa. Vương phi đã sinh một cặp long phượng thai.” Hai bà đỡ lần lượt đi ra, hướng Hiên Viên Vũ chúc mừng.

Hiên Viên Vũ ôm lấy hai hài tử vào lòng, dù động tác còn non nớt, nhưng nói chung là tạm ổn, y không hề chần chờ nữa, mà lập tức xông ngay vào phòng. Khi nhìn đến Uyển Vân đang nằm trên giường, lúc này vì mệt mỏi mà toàn thân dường như mất hết khí lực, thì không khỏi một trận đau lòng.

“ Đa tạ nàng, Vân nhi ”. Đa tạ nàng đã yêu ta, đã chọn ta, đã cho ta một gia đình hạnh phúc, cùng hai hài tử đáng yêu. Đa tạ nàng.

“ Chàng nghĩ ra tên cho con chúng ta chưa ??? ” Uyển Vân nhìn y, mỉm cười thỏa mãn, làm sao mà nàng không biết câu nói kia là có ý gì a.

“ Nam hài là Hiên Viên Ngạo, còn nữ hài là Hiên Viên Ái Vân. Hai bọn chúng, một đứa là kiêu ngạo của chúng ta, một đức chính là tượng trưng cho tình yêu của ta ” Hiên Viên Vũ không hề do dự lên tiếng đáp lại, chuyện này y vốn là đã suy nghĩ từ trước cả rồi mà.

Uyển Vân nghe xong lời y, không khỏi phốc xuy mỉm cười. Bất quá nàng cũng không có ý kiến, vì nàng cũng rất thích hai cái tên này a. Mọi người đứng bên cạnh cũng không làm phiền họ, mà chỉ im lặng đứng nhìn. Hiện tại ai ở đây cũng đều có đôi có cặp có đôi cả, hạnh phúc của họ cũng xem như trọn vẹn một nửa rồi, chỉ còn chờ một sinh mệnh mới chào đời mà thôi.

Hiên Viên Vũ cùng Uyển Vân đối diện nhìn nhau, lại nhìn đến hai hài tử, nét hạnh phúc trên mặt không hề che dấu. Họ từ âm thầm giao đấu đến khi yêu nhau, thành thân, trải qua bao chuyện, rốt cuộc cũng có được gia đình mỹ mãn. Mà giờ đây lại có thêm hai sinh mệnh mới gia nhập, thì họ dường như cũng biết được một điều là, hạnh phúc của họ chỉ là mới bắt đầu, nó vẫn còn rất dài, rất dài nữa ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-van>